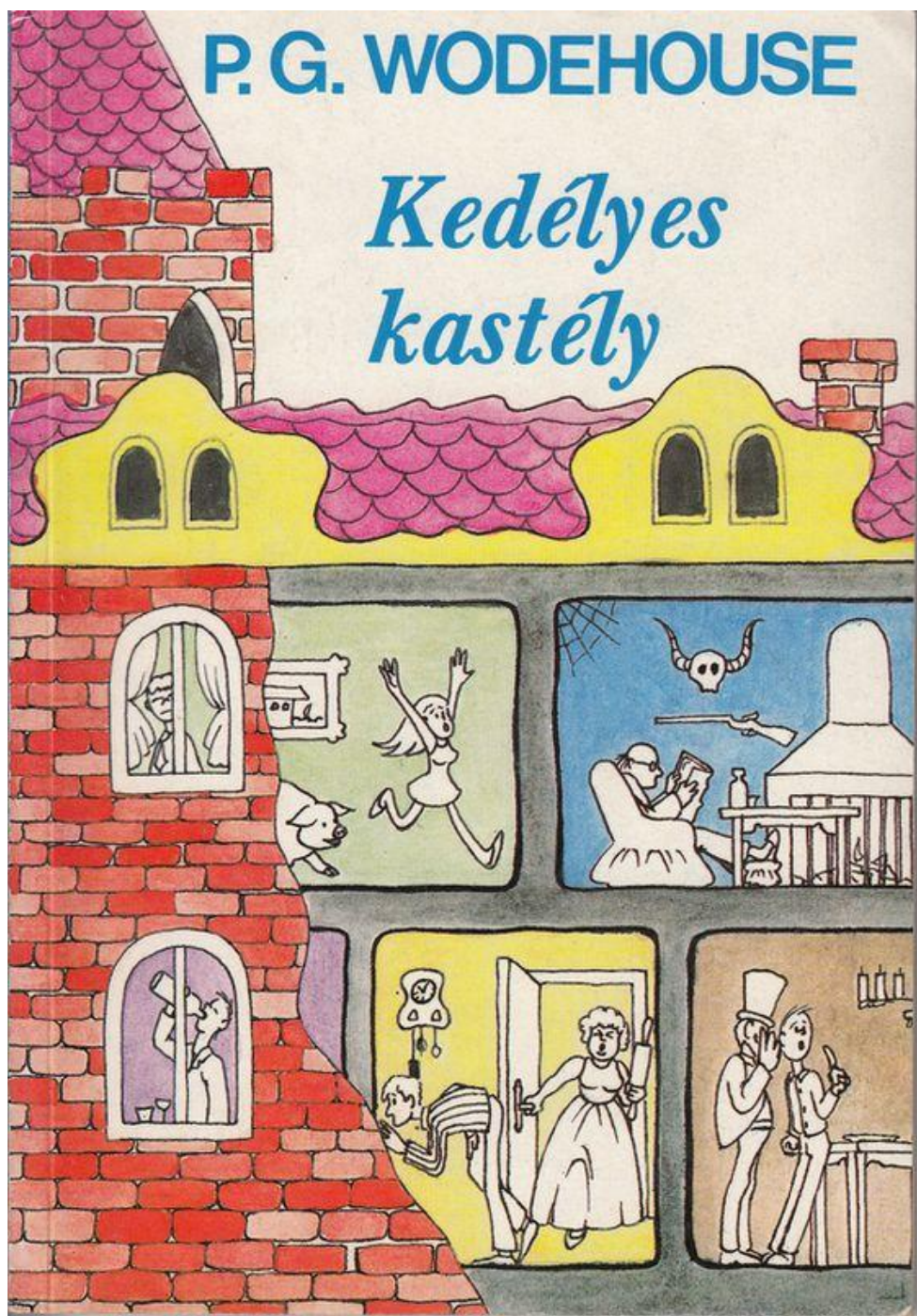

P. G. WODEHOUSE

*Kedélyes
kastély*

P. G. WODEHOUSE

Kedélyes Kastély

Fordította: Gábor Magda

© Copyright by the Trustees
of the Wodehouse Estate, 1991

ISBN 963 423 068 7

IFJÚSÁGI LAP- ÉS KÖNYVKIADÓ

Felelős kiadó: Koncz Béla

Felelős szerkesztő: Horváth Tibor

A borítóterv Tikovits János munkája

Műszaki szerkesztő: Spolarich Miklós

Megjelent 10,7 (A/5) ív terjedelemben

91013/Bembo

Széchenyi Nyomda, Győr 91. K-2007

Felelős nyomdavezető: Nagy Iván igazgató

ELSŐ FEJEZET

I.

Clarence úrnak, Emsworth kilencedik earljének ősi hajléka, Blandings Castle és környéke a telihold ezüstös varázslatában ragyogott, s a kopott bástyák és merész tornyocskák megszépültek a félhomályban. A hold nagyon indiszkrét módon viselkedett: beleskelődött a Kék Szobába, ahol Lady Hermione Wedge, Lord Emsworth nővére éjszakai krémmel dörzsölgette petyhüdt arcát a tükör előtt. A szomszédos Vörös Szobába is vetett egy hosszú pillantást, ahová már sokkal érdekesebb volt bekukkantani, mert a patyolatágyban Veronica Wedge, Lady Hermione ígézetes lánya forgolódott nagy mérgesen. Igen, Veronica mérges volt, mert a közelgő megyebálra valami ékszerrel szeretne volna magát meglepni, pedig egy ilyen szép lánynak semmi szüksége sincs ékszerre vagy efféle mesterséges eszközökre; de hát aki ezt meg akarta volna értetni a leánnyal, belefáradt volna a hiábavaló erőlködésbe, mintha egész nap tuskót fűrészelné.

A bejárat előtt Egbert Wedge ezredest, Lord Emsworth sógorát fedezte fel a vigyorgó hold, amint éppen aprópénz után kotor összes zsebeiben, hogy a taxit kifizesse, amely a vasúttól idehozta. A kastély oldalában maga a nemes lord volt fellelhető, amint a konyhakert mellett a disznóólak felé totyogott. Ezek az ólak Blandings Császárnője számára épültek, aki a lord szívének egyetlen, örök, nagy szerelme, s kétszer egymás után elnyerte a »legkövérebb koca« nevet és az ezüstérmét a Shropshire-i mezőgazdasági kiállításon.

Ezúttal nem volt teljes az a mérhetetlen öröm és boldogság, amely a kondorhajú és csak nagy néha gondolkodó főurat mindig elöntötte, valahányszor a hírneves állat társaságában tartózkodott, mert a koca

már visszavonult belső termeibe és nem fogadhatta bámulóját ebben a késői órában, így hát a lordnak meg kellett elégednie azokkal a halk röffentésekkel és mocorgásokkal, melyek a belső termekből hallatszottak ki, s melyeket a lord oly áhítattal ivott magába, mint a Furtwengler által vezényelt kilencedik szimfónia befejező tételét.

Egy óriási szivar sziporkázása zavarta meg a szívbéli gyönyörűségek ezen magános perceit. A lord orrára biggyesztette rozoga cvikkerét, és meglepetten pillantotta meg sógorát, Wedge ezredest, amint a csikorgó kerti ösvényt taposta baka-ritmusú lábaival. A lord azért lepődött meg az ezredes megjelenésén, mert tudomása szerint a sógor tegnap Londonba Utazott a Shropshire-iek szokásos évi bankettjére, s csak későbben jött rá annak a lehetőségére, hogy megjelenése szoros összefüggésben áll London közelségével és a vasút intézményével.

– Ah, Egbert – mondta a lord és udvariasan bólintott.

Wedge ezredes egy kis lábzsibbadás elleni esti sétára indult, s azt hitte, teljesen egyedül tartózkodik a természet lágy ölén. Megrendülésének tulajdonítható – melyet az a nem várt tény okozott, hogy egy halom ócska ruhát látott hirtelen megelevenedni –, hogy felkiáltott.

– Mi a fene, te vagy az, Clarence? Mit tekeregsz itt éjnek idején?

A lord nem titkolta hő érzelmeit az iránt a lény iránt, aki bent hortyog az ólban, s aki mindennél drágább az ő számára. Azt felelte, hogy a kocáját hallgatja. Úgy szisszent fel erre a válaszra az ezredes, mintha mérges darázs került volna a pucér talpa alá, bár már régen tudta, hogy a családnak a feje, hová benőszülni volt szerencsés, egyre jobban közeledik a teljes hülyeség nem is olyan kellemetlen állapota felé. Ez a kijelentés a

kocáról és a hallgatásról tagadhatatlanul a szokottnál hosszabb és merészebb lépés volt a fenti állapot felé.

– A kocádat hallgatod? – ismételte az ezredes megütközve, majd szünetet tartott, hogy a lord válaszát kellőképpen megemészhesse. – Jobb lenne, ha bejönnél és ágyba bújnál. Még kiújul a zsábád.

– Lehet, lehet – hümmögte a lord, s engedelmesen követte sógorát.

Békésen bandukoltak egymás mellett; az ezredes a csodálatos válaszon kérődzött, s szivarját szopogatta, ellenben a lord nem gondolt az égvilágon semmire. Majd ahogy az ilyenkor történni szokott, egyszerre kezdtek el beszélni. Az ezredes azt mondta, hogy Londonban az éjszaka Freddie-be ütközött, míg a lord azt kérdezte, meglátogatta-e Mabelt.

– Mabelt? Miféle Mabelt?

– Dórát gondoltam – szabadkozott a lord –, csak hirtelen elfelejtettem a nevét. Persze, persze, Dóra hűgomat.

– Dórát? Látogatta a... Csak nem képzeled, hogy Dóra látogatására pazarolom a drága időmet, ha egy napra Londonba ruccanak?

Lord Emsworth ezt a vélekedést mélyen helyeselte, s úgy találta, hogy sógorának ízlése és ítélőképessége semmi kívánnivalót nem hagy maga után.

– Dehogy képzelem, dehogy képzelem – sietett kijelenteni –, senki sem látogatná meg, akinek csak egy kis csöpp esze van. Hogy is képzelhettem ilyen butaságot! A múltkor írtam Dórának, s kértem, szerezzen egy elsőosztályú, királyi díjat nyert arcképfestőt, hogy a Koca arcképét megfestessem vele, de Dóra roppant gorombán válaszolt. Szóról szóra azt írta, hogy ne röhögtessem ki magamat. Micsoda egy dögletes nőegylet ez az én családom! Dóra is elég

undorító, hát még Constance vagy Julie! Hermione meg túlsz valamennyin.

– A feleségem – nyomta meg szót az ezredes.

– Hát igen. – A lord részvétellel megpaskolta a sógora vállát. – Egye fene. De miért is kérdeztem, hogy beszéltél-e Dórával? Biztosan eszembe jutott valami. Megvan! Hermione levelet kapott ma reggel tőle. Dóra nagyon fel van dúlva.

– Mi lelte?

– Oh, roppant fel van dúlva.

– De mi dúlta fel?

– Fogalmam sincs róla.

– Hát Hermione sem pletykálta el?

– Hogyne, hogyne – mondta Lord Emsworth olyan hangsúllyal, mint mikor valaki egy mellékes szempontot tárgyal igényességre törekvő előadásban. – Hermione elmagyarázta az egész esetet, a legapróbb részleteket is. De hogy miről volt szó, azt már elfelejtettem. Annyit tudok, hogy valami nyulakról is szó esett.

– Nyulakról?

– Hermione így mondta.

– Azt áruld el nekem, Dóra miért dúlná fel magát éppen nyulak miatt?

– Oh – szerénykedett lord Emsworth, mint aki úgy érzi, hogy lassan kisiklik lába alól a talaj. – Talán kirágták a nyulak a vadszőlőjét.

Wedge ezredes dühösen fújt.

– Dóra húgod a Grosvenor Square-en lakik, a Wiltshire ház negyedik emeletén, London szívében, egy főúri apartmanban. Ott nem terem vadszőlő.

– Akkor bizony nehéz lesz megállapítani – ismerte el lord Emsworth –, hogy kerülnek nyulak a dologba. De mondd csak – most egy olyan témát érintett, amely sosem érdekelte túlságosan –, jól hallottam az előbb, hogy goromba levelet kaptál Freddie-től?

- Azt mondtam, hogy találkoztam vele.
- Találkoztál vele?
- A Piccadillyn, egy részeg fickó társaságában.
- Egy részeg fickó társaságában?

Wedge ezredes nem volt kifejezetten angyali türelmű férfiú, és nem éppen éleselméjű sógorával folytatott eme esti párbeszéd erősen próbára tette idegeit. A lord azon szokása, hogy visszhangként ismétljen mindent, nem egy embert csábított volna a büntető törvények megszegésére.

- Igen, egy részeg fickó társaságában. Egy fiatalemberrel, aki erős szeszes italok romboló hatása alatt állott. Érted most már, hogy egy részeg fickó?

- Oh, hogyne, hogyne, egy részeg szeszes ital, akarom mondani, egy fiatal fickóember. De drága öregem, ez nem lehetett Freddie. Szó sincs róla, Freddie semmiképpen nem lehetett. Talán összetévesztetted valakivel.

Wedge ezredes akkorát harapott szivarjába, hogy az állkapcsa kattant belé.

- Mondtam már, hogy Freddie volt. Mit képzelsz, nem ismerem meg Freddie-t, ha összeszaladok vele az utcán? És miért ne lehetett volna Freddie?

- Mert Freddie Amerikában van.
- Nincs Amerikában! - ordította az ezredes.

- De igenis, ott van - tartott ki állítása mellett Lord Emsworth. - Hát elfelejtetted? Egy amerikai kutyaeledelgyáros lányát vette feleségül és elment Amerikába!

- Freddie hetek óta Londonban van.
- Te jó Isten!

- Az apósa küldte át, hogy a gyár angliai fiókját felvirágoztassa.

Lord Emsworth újra Teremtőjéhez fohászkodott. Ugyanis képtelenségnek tűnt fel előtte az a gondolat,

hogy az ő fiatalabb fia, Freddie Threepwood képes lehet akármilyen gyár angliai fiókjának felvirágoztatására. Évtizedek tapasztalata azt a meggyőződést szilárdította meg benne, hogy fiának észbeli képességei a száj kítátásán túl nem terjedhetnek, ha enni óhajt, de ennél semmivel sem többre.

– A felesége is vele tartott, de most átugrott Párizsba. Különben Freddie holnap idejön.

Lord Emsworth erre a hírré görcsösen összerándult, majd kimerevedett. Mint a legmagasabb angol körök legtöbb atyja, ő sem tűrte másodszülött fiát. Boldogtalan volt, ha látogatóba jött az a fiú, akit a balsors az ő gyötrődésére rendelt. Ha Freddie Blandingsben tartózkodott, egész nap ide-oda mászkált, egy árva szót sem szólt és vizenyős szeme a negyedméteres cigaretta szipkájának végén kívül semmit nem vett észre. Önmagában ez a tény is elég volt ahhoz, hogy a lord disznóröfögéses paradicsomát jeges sarkvidéki tájjá változtassa.

– Freddie idejön? – Nehéz kábultság ömlött el a lord ernyedt tagjain, mintha mérges bürköt ivott volna. Majd egy atya megható buzgalmával igyekezett megnyugtatni magát. – De ugye nem marad itt sokáig?

– Úgy vettem ki szavaiból, hogy sokáig. Hetekig, esetleg hónapokig. Az volt az érzésem, hogy a végtelenségig itt akar maradni. Hogy el ne felejtsem, azt a részeges fickót is magával hozza. Jó éjszakát, Clarence, szép álmokat – mondta az ezredes könnyedén, s lelki egyensúlya szempillantás alatt helyreállott arra a gondolatra, hogy sógora nyugalmas éjszakáját sikerült alaposan megzavarni. A Kék Szoba felé tartott, hogy feleségét az eseményekről tájékoztassa.

Lady Hermione már befejezte arcának tatarozását, ágyba feküdt és regényt olvasott.

II.

Amikor az ezredes belépett, a lady örömittasan sikított fel:

– Egbert!

– Hello, drágám!

Családja többi nőnemű tagjaival ellentétben, akik magasak és előkelő megjelenésűek voltak, Lady Hermionét egy köpcös szakácsnő külsejével áldotta meg a sors. Derűs kedélyállapotban olyan volt, mint egy szakácsnő, akinek ünnepi ebédje remekbe sikerült. Ha méreg rágta, egy leszidott és felmondásban lévő szakácsnőre hasonlított, akit a nagysága rajtakapott a sarki rendőrrel. Szó, ami szó, szakácsnő volt a javából. De úgy látszik, az igaz szerelmet nem befolyásolják a hitvány külsőségek, mert az ezredes gyengéden hajolt felesége felé s óvatosan csókolta meg lárvaszerű, krémtől fényes homlokát. Házasságuk boldog volt és zavartalan. A legtöbb ember, aki érintkezésbe került ezzel a borzalmás hölgygel, az első pillanatban szívvel-lélekkel osztotta Lord Emsworth véleményét a család nőtagjaitól, s úgy reszketett a rémületet gerjesztő szakácsnői tekintet előtt, mint egy megvert kutya. De Wedge ezredes soha, egy percre sem bánta meg, hogy az eskető pap kérdésére: »Akarod-e, Egbert, Hermionét feleségül?« ezt válaszolta: »Tessék? Izé, ja persze, igen!«. Amíg holmi nyápicok reszketek felesége tekintete előtt, ő valósággal csodálta életének zordon és terebélyes párját.

– Alig vártam, hogy újra itthon legyek – sóhajtott az ezredes. – A vonatom késett, aztán még sétáltam egyet a kertben, ahol Clarence-t fedeztem fel.

– Csak nem mászkált odakinn?

– De még mennyire. Meg is mondtam neki, hogy újra előveszi a zsába. Mi van Dórával? Prudence-szel találkoztam ma reggel a Grosvenor Square-en, amint a kutyáit sétáltatta, de semmit sem mondott Dóráról.

Clarence viszont azt újságolta, hogy Dóra nagyon feldúlt valami nyulak miatt.

Lady Hermione megvetően krákogott, mint mindig, ha bátyjára terelődött a szó.

– Egy életem át azon igyekeztem, hogy Clarence odafigyeljen, ha valamit elmondanak neki, ahelyett, hogy a száját tátsa és a disznóól felé vágyakozzék. Én azt mondtam, neki, hogy Dóra fel van dűlva, mert egy férfi Prudence-t álmai nyuszikájának nevezte.

– Hát ez az a nyuszi-ügy! És ki volt az a férfi?

– Dórának fogalma sincs róla, ezért van feldűlva. Ez történt: tegnap a komornyik jelentette, hogy egy úr óhajt Prudence-szel beszélni telefonon. Prudence nem volt otthon, így Dóra vette fel a kagylót és egy vadidegen férfihang ezt kérdezte: »Halló, te vagy az, álmaim nyuszikája?«

– És mit felelt erre Dóra?

– Természetesen mindent elrontott, mint ahogy más nem is várható el tőle. Dórának abszolúte nincs lélekjelenléte. Ahelyett, hogy megvárta volna, mi mindent mond még az illető, sietett közölni, hogy Prudence mamája beszél, mire a férfi beleköhögött a telefonba és lecsapta a kagylót. Mikor Prudence hazatért, kérdőre vonta, ki volt a titkos telefonáló, mire Prudence a vállát vonogatta, s azt felelte szülőanyjának, hogy hát ő azt honnan tudja.

– Nagyon jó. Úgy látszik, manapság bárki bárminek nevezhet egy hölgyet.

– Bárminek igen, de álm-nyuszinak nem.

– Na és mi a te véleményed?

– Csak annyit mondhatok, hogy én a föld alól is előkeríteném azt az alakot, aki Veronicát álmai nyusziájának merné nevezni. Egyáltalában nem csodálkozom, hogy Dóra fel van dűlva. Hallom, hogy Prudence újabban Galahaddal jár együtt. Mit lehet azt

tudni, kikkel ismerkedett össze. Galahadnek különálló elképzelései vannak arról, hogy mi a megfelelő társaság egy fiatal lány számára. Könnyen lehet, hogy valami zsokrét vagy hamiskártyást mutatott be neki.

Wedge ezredes arcán bamba kifejezés jelent meg, amilyen akkor szokott a nő emberek arcára telepedni, ha feleségük lekicsinylően nyilatkozik valakiről, akit ők nagyra becsülnek. Jól tudta, hogy Galahad Threepwood, azaz Lord Emsworth öccse irányában táplált rokoni szeretetét és bámulatát sem felesége, sem sógornői nem osztják, annál is kevésbé, mivel csak úgy emlegették ezen daliás világit, mint a család szegényét.

– Ami igaz, az igaz, Gallynek van egy pár különös barátja. Egyszer az egyik felmetszette a zsebemet és kilopta a pénztárcámat. Különben ott volt tegnap este a banketten.

– A zsebmetsző?

– Nem, Gally.

– A zsebmetsző is ott lehetett volna.

– Ugyan, szívem, ne beszélj úgy, mintha orgián vettem volna részt. És akármilyen ledér életet folytat is Gally, becsületesemre mondom, nem látszik meg rajta. Soha ilyen jól nem nézett ki. Különben lejön hozzánk Vee születésnapjára.

– Tudom – mondta Lady Hermione minden lelkesedés nélkül. – Freddie is jön. Említette neked Clarence, hogy Freddie holnap érkezik egy barátjával együtt?

– Micsoda? Hát nem én mondtam el neki? Az éjszaka Freddie-be botlottam a Piccadillyn. Csak nem azt akarod mondani, hogy Clarence már tudott Freddie érkezéséről? Megáll az eszem! Mikor közöltem vele az előbb, hogy Freddie jön, úgy érte ez a hír, mint villámcsapás, és tökéletesen le volt verve.

– Clarence szórakozottsága már-már terhes kezd lenni.

– Szórakozottság? – Wedge ezredes régi katonacsalád sarja volt, akik nevükön nevezték a dolgokat. – Ez már nem szórakozottság, ez már tiszta hülyeség. A helyzet ez, s ezzel bátran szembe kell néznünk, drágám, hogy Clarence dilis. Már akkor is dilis volt, mikor huszonnégy esztendővel ezelőtt elvettelek feleségül, s azóta csak egyre dilisebb lett. Mit gondolsz, hol találtam rá az előbb? A disznóólaknál! Valami rongyhalmot láttam az ól kerítésén csüngen, azt hittem, a kondás hagyta ott a ködmönét, hát egyszerre csak megmozdul a rongy és azt mondja: »Ah, Egbert!«. Úgy megijedtem, majd lenyeltem a szivaromat, s amikor megkérdeztem, hogy mi a nyavalyát csinál itt, azt felelte, hogy a kocáját hallgatja.

– A kocáját hallgatja?

– Becsületszavamra ezt mondta. De nehogy azt kérdezd tőlem, hogy énekelt-e, szavalt-e a disznó. Szó sincs róla. Egyszerűen rőfögött és szuszogott. Mondhatom, megdöbbenő kilátás, hogy a Blandings kastélyban holdtöltekor össze leszek zárva Clarence-szel, Galahaddel, Freddie-vel, azzal a Plimsoll nevű fickóval, meg a díjnyertes kocával. Inkább hajótörést szenvedek egy pusztaszigeten két olyan ütődött alakkal, mint Stan és Pan.

– Ki az a Plimsoll?

– Az a fickó, akit Freddie hoz magával.

– Plimsollnak hívják?

– Ezt csupán Freddie állította, mert a pofa úgy be volt rúgva, hogy képtelen volt nyilatkozni. Amíg én Freddie-vel beszélgettem, csendesesen állt mellettünk, egyik kezével egy autóba kapaszkodott, a másikkal láthatatlan legyeket fogdosott, s úgy vigyorgott, mint akinek a világon semmi gondja. Életemben nem láttam ilyen elázott alakot.

Lady Hermione úgy ráncolta össze homlokát, mint aki nagyon erősen akar valamire visszaemlékezni.

– Hogy nézett ki ez a Plimsoll?

– Hosszú, égimeszelő, mint Clarence. Ha el tudsz képzelni magadnak egy fiatal, pápaszemes és holtrészeg Clarence-t, akkor előtted áll az illető: Miért? Ismered?

– Valami rémlik nekem. Freddie nem mondott róla semmit?

– Nem volt ideje. Tudod, hogy van az, ha az ember Freddie-vel találkozik. Őrült vágyad kerekedik, hogy elrohanj. Csak annyi ideig állottam ott, amíg elmondta, hogy lejön Blandingsbe ezzel a légyfogdosó alakkal együtt, akit Tipton Plimsollnak hívnak, aztán bemenekültem egy taxiba.

– Tipton! Hát persze, most már emlékszem!

– Ismered?

– Nem mutatták be nekem, de felhívták rá a figyelmemet egy étteremben. Fiatal amerikai az illető, aki Angliában végezte az iskoláit, s úgy tudom, nagyon gazdag.

– Gazdag?

– Rettentően gazdag.

– Szent egek!

Riadt csend támadt, s a házaspár előbb egymásra meredt, majd csaknem egyszerre fordították tekintetüket a felé a fal felé, amely mögött Veronica leányuk mérgelődött az ékszer miatt. Lady Hermione szipogott és az ezredes – miközben szórakozott kerekecske-dombocskát játszott feleségének a selyempaplan alól kikandikáló nagylábujjával – arca olyan kifejezést öltött, mint akinek látomásai vannak.

– Azt hiszem, jó társaság lenne Veenek.

– Igen, igen.

– Biztosan udvarol majd neki.

– Hogyne, hogyne.

– Nagyon... hm, nagyon jót tesz a fiataloknak, ha egy ilyen csendes, magános vidéki helyen, hogy is mondjam, elbeszélgetnek egymással.

– Persze, persze. Mondd csak, csinos az illető?

Elragadó jelenség. Természetesen nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy úgy be volt rúgva, mint egy...

– Ne folytasd – vágott közbe Lady Hermione –, ismerem útszéli hasonlataidat. Ennek különben sem tulajdonítok nagy fontosságot. Lehet, hogy ez a Plimsoll nem lángelme...

– Nem. És egy embernek, aki Freddie-vel kénytelen tekeregni egy egész éjszaka, alaposan el kell magát kábítania. Emellett – s ezt ne feledd, drágám – Veenek nem nehéz tetszeni.

– Hogy gondolod ezt, drágám?

– Hogy a fenébe ne gondolnám, drágám, hiszen Vee jegyben járt Freddie-vel. Vagy nem?

– Jaj, ez egészen kiment a fejből. Veet figyelmeztetni kell, hogy ne beszéljen erről. Jó lenne, ha beidomítanád Clarence-t is.

– Megyek és beléverem. Jó éjszakát, szívem.

– Jó éjszakát, drágám.

Az ezredes dagadozó kebelével ment ki a Kék Szobából. Nem volt éppen ábrándos természetű, de most igenis álmokképek ringatták. Láta magát a Blandings Castle könyvtárszobájában, kezét egy nyurga, pápaszemes fiatalember vállán nyugtatva, aki hebegve kérdi tőle, beszélhetnének-e négy szemközt.

– Hogy udvarolhat-e a lányomnak, Plimsoll? – mondja neki. – Hát hogyne udvarolhatna, édes egy barátom. Hát hogy a fészkes... hm, izébe ne udvarolhatna!

III.

A Vörös Szobában Veronica még mindig a megyebál felett töprengett, bár belátta, hogy semmi oka nincs optimizmusra. Olyan ragyogóan szeretett volna megjelenni a bálon, mint egy hétágú gyertyatartó, s úgy látszott, semmi sem lesz a ragyogásból. Pár nap múlva betölti huszonharmadik életévét, de korábbi tapasztalatai alapján gyémánt nyakláncra nem volt kilátása. A legtöbb, amit kaphat, egy melltű, amit Galahad nagybátyja ígért s egy bizonytalan célzás holmi ékszerre Freddie unokabátyja részéről.

Megnyikordult az ajtó és a küldetését kezdő Wedge ezredes jelent meg a fényben. Veronica maga alá húzta lábait, két óriási szemét apjára emelte, s megszólalt bámulatos hangján, amely mindig azt juttatta az ember eszébe, hogy egy púpozott tál tejszínhab szólal meg.

- Hello, apus.
- Hello, drágám. Hogy vagy?
- Jól, apus.

Wedge ezredes leült leánya ágyának szélére, azzal az immáron állandósult ámulattal, hogy egy olyan jelentéktelen emberpár, mint a felesége és ő, hogy is voltak képesek egy ilyen tüneményt, egy ilyen ragyogó lényt létrehozni. Mert Veronica Wedge ősbutasága ellenére egyike volt a legszebb lányoknak, kiket a Nemesi Almanach számon tart. Csupán annyi esze volt, mint egy icike-picike tyúkocskának, amit éppen abban a pillanatban ejtették feje tetejére, mikor kibújt a tojásból, de ezzel a szellemi fogyatékossgal annyi báj és szépség párosult, hogy a divatos fényképészek hajba kaptak egymással egy-egy felvételért. Valahányszor ilyesfajta cím jelent meg az újságokban: »Verekedés a West Enden!« »Fényképészek verekednek, míg ezek röhögnek!« – mindenki tudta, hogy ezt az ádáz szakmai harcot Veronica Wedge okozta.

- Mikor jöttél vissza, apus?

– Az elébb. Sokat késett a vonat.
– Jól mulattál Londonban?
– Remekül. Pompás bankettet ettem végig. Galahad is ott volt.

- Gally bácsi lejön a születésnapomra?
- Megígérte. Freddie is érkezik holnap.
- Jó.

Veronica nem izgatta fel magát volt vőlegénye emlegetésekor. Lehet, hogy valaha érzékenyen érintette Frederick Threepwooddal való jegyességének felbontása s az ex-vőlegény házasságkötése egy másik nővel, de mára már biztosan kiheverte a tragédiát.

– Freddie elhozza egy barátját is, bizonyos Tipton Plimsollt.

- Ó, hát ő is jön?
- Te már ismered?

– Nem, de mamával voltam a múltkor a Quaglino étteremben, s ott mutatták. Borzalmasan gazdag pofa. Mama azt akarja, hogy hozzámenjek?

Gyermekének lélegzetelállító egyszerűsége és egyenessége gyakran forrasztotta a szót Wedge ezredes torkára. Ez is egyike volt eme meghitt pillanatoknak.

– Szentséges egek! – hápogott, mikor magához tért mély megrendüléséből. – Micsoda ötleteid vannak, Vee! Nem hiszem, hogy anyádnak ilyesmi eszébe jutott volna.

Veronica most néhány percig elgondolkozva himbálta magát. Nagyon ritkán gondolkozott, mindig a legnagyobb nehézségek árán, de ez a mostani valóban különleges alkalomnak számított.

– Én nem bánám – szólalt meg –, nem látszik rossz pofának.

Szavai nem voltak sem szenvedély-fűtöttek, sem szabatosak – Júlia bizonyára választékosabban nyilatkozott Rómeóról –, de az ezredes fülének mennyei muzsikának zengett egyetlen leányának ez az összesen

hét szava. Repeső szívvel csókolta meg Vee rózsás arccskáját. Már a kilincset fogta, mikor eszébe jutott valami.

– Mondd csak, galambocskám, nevezett már téged valaha valaki álom-nyuszinak?

– Nem, apus – csodálkozott Vee.

– Gondolod, hogy van ennek valami különös jelentősége? Úgy értem, hogy még manapság is, mikor mindenki mindenkit mindenféle marha kifejezésekkel illet, mint »drágám« meg »szívem«, »galambocskám«, satöbbi?

– Igen, apus.

– Nna – mondta Wedge ezredes és visszament a Kék Szobába. A lámpa már nem égett és ő belerecsegett a sötétbe.

– Drágám!

– Ó, Egbert, már elszundítottam – nyögött fel Lady Hermione.

– Bocsáss meg, de be akartam számolni, mit beszéltem Veevel Plimsollról. Veet érdekli az ügy. Veled volt az étteremben, mikor a fiút megmutatták neked. Azt mondta, nem látszik rossz pofának. Ez jó jel, drágám, ez nagyon jó jel! Ami pedig a másik ügyet illeti, az a véleménye, hogy az »álom-nyuszi« igen erős kifejezés. Jó lenne Dórának szólni, hogy nem ártana fokozottabban vigyázni Prudence-re. Na, jó éjszakát, drágám, megyek Clarence-hez.

IV.

Lord Emsworth még nem aludt. Az ágyban feküdt s egy súlyos, nagy könyvet olvasott a disznók helyes táplálásáról, különös tekintettel a kocák nevelésére. Mikor sógora rátört, mellére eresztette a könyvet s megrendülve várta az elkövetkező szörnyűségeket. Az is elég keserves megpróbáltatásnak ígérkezett, hogy kénytelen kisebbik fiát, Freddie-t vendégül látni. Most

meg a részeges fickó is jön. Egy ilyen borzalmas helyzet a legkiegyensúlyozottabb főnemest is megrendíti.

– Ó, Egbert – nyögte.

– Szedd össze magad egy percre, Clarence. Nagyon fontos dolgról van szó. Emlékszel ugye, mondtam már neked, hogy Freddie magával hozza a barátját, bizonyos Plimsollt?

A lord dideregni kezdett.

– Őt is meg a részeg fickót is?

Wedge ezredes legyintett.

– Nincs külön részeg fickó, Plimsoll az a részeg fickó. Azért jöttem, hogy megkérjelek, ha beszélsz vele, ne mondd meg neki, hogy Veronica Freddie menyasszonya volt. Légy szíves, írd fel, mert máskülönben elfelejted.

– Hogyne, hogyne, szívesen. Van egy ceruzád?

– Tessék.

– Köszönöm, köszönöm – hadarta Lord Emsworth, és a disznókönyv margójára firkált valamit. – Jó éjszakát – mondta aztán és pizsamája zsebébe dugta a ceruzát.

– Jó éjszakát – mondta Wedge ezredes, s kivette a ceruzát a lord zsebéből. – Jó éjszakát, Clarence.

Behúzta az ajtót maga mögött és Lord Emsworth ismét visszasüppedt borzalmas gondolataiba.

V.

A Blandings kastély nyugalomra tért. Az Óraszobában Wedge ezredes álmában gazdag kérők között válogatott. A Kék Szobában Lady Hermione félálomban elhatározta, hogy reggel azonnal felhívja Dóra húgát és figyelmezteti, árgus szemekkel őrködjön Prudence felett. A Vörös Szobában Veronica a mennyezetet bámulta és annak a sejtelemnek a halvány körvonalai kezdtek kibontakozni bájos fejcskéjében, hogy Tipton Plimsoll pontosan az az ember, aki biztosan teleaggatná őt ékszerrel.

Lord Emsworth újra elővette a disznókönyvet és tűnődve olvasta a margóra kapart szavakat: »Ha Plimsoll megjön, megmondani neki, hogy Veronica el volt jegyezve Freddie-vel.«

Kissé meglepte ez a szöveg, mert nem értette, miért, pont neki kell ilyen bizalmas családi információkat közölni azzal a részeges fickóval. Miért nem mondja meg az ezredes? De már régen feladott minden reményt, hogy megértse a körülötte élők gondolatmenetét. Visszalapozott a negyvenhetedik oldalra és belemerült a korpa kellő és szakszerű keveréséről írott tanulmány bölcsességeibe.

A hold jókedvűen sütötte a kastély tornyait és bástyafokait. Képe még nem volt egészen kerek, de néhány nap múlva holdtölte lesz.

MÁSODIK FEJEZET

A greenwichi csillagda szerint járó londoni órák pontosan kilenc óra húsz percet mutattak, mikor a Grosvenor Square-i Wiltshire ház kapuja kitárult és kisorjáltak rajta egy öreg spániel, egy fiatal spániel, egy középkorú ír szetter meg egy kékruhás fiatal lány. A lány átkormányozta kutyáit az úttesten, kinyitotta a szemközi kert rácsos kapuját és megkezdődött a bevonulás: elől ment a kékruhás lány, utána az öreg spániel, aztán a fiatal spániel, végül a középkorú ír szetter, mely késett egy pillanatot, mert egy kósza illat megállásra kényszerítette.

Noha a szakértők még sosem állapították meg azokat a kellékeket, amelyek egy leányzót »álom-nyuszinak« minősítenek, de nincs a világnak olyan bírója, aki ne vélné találónak ezt a kifejezést Prudence-re.

Prudence – aki egyetlen leánya volt Dórának, a néhai Sir Everard Garland K.B.C. özvegyének – nem volt olyan meghökkentően szép, mint Veronica Wedge, akiért

bőszült tornát vívtak a fényképészek, de éppen eléggé bájos volt ahhoz, hogy férfi ismerősei ezzel a szokatlan névvel illessék.

Ebben a pillanatban tökéletesen boldognak látszott ez az apró kislány. Szinte táncolt örömeiben és énekelt is, no nem olyan hangosan, hogy megzavarja a Grosvenor Square előkelő lakóit, de éppen elég hangosan ahhoz, hogy felháborítsa azt a monoklis fiatalembert, aki utolérte és esernyője kampóját a vállába akasztotta.

– Hagyd abba, Prutyi – mondta rosszallóan a monoklis. – Itt nem lehet ilyesmit csinálni.

Az órák kilenc óra huszonnégy percet mutattak. Lord Emsworth ifjabb fia, Freddie volt az a zenekritikus, aki ebben a szégyenteljes hajnali órában már útra kelt, hogy önfeláldozóan szolgálja a céget, amely őt alkalmazza. A vállalat azért küldte Londonba, hogy felvirágoztassa a Donaldson cég angol fiókját és elterjessze a szigeteken is a világhírű Donaldson-féle »Kutyák Örömét«. Freddie Dóra néniét jött meglátogatni, hogy vevőkörét gyarapítsa, mielőtt még a hölgy eltávozik otthonról.

Ez az ügy jelentéktelen kis eset egy ilyen nagystíli üzletember szemében. Lady Dóra Garland nem volt a Kutyák Istennője s az Ebek Mecénása, mint igen sok asszonytársa, így a zászlók sem kúsznak fel a cég Long Island Citybeli gyártelepének ormára, ha Freddie netán megrendelést kap tőle. De mint két spániel és egy ír szetter gazdája, nem elhanyagolható ügyfél. Spánielenként mondjuk húsz kalács naponta, ugyanennyi, esetleg még több az ír szetter számára – ekkora évi fogyasztást már érdemes megszerezni. És ha az igazi nagyvonalú üzletember feje tele is van gigászi számokkal, nem veti meg a kisebb üzleteket sem, mert jól tudja, hogy minden darabka kutyaeledel, hozzáteve a már eladottakhoz, növeli a forgalmat.

Unokatestvérének felbukkanása éppúgy meglepte Prudence-t, mint Wedge ezredesé előző este Emsworth lordját.

– Nahát, Freddie! – kiáltott a lány meglepetten. – Te már talpon vagy?

Ez a meleg rokon üdvözlés nagyon bántotta az ifjú üzletembert.

– Már? Hogy érted, hogy már? Long Island Cityben pontosan hét órakor kiugrom az ágyból és fél tízkor rendszeren a második konferencia végénél tartunk.

– Csak nem veszel részt a konferenciákon?

– Röhögni fogsz, részt veszek a konferenciákon.

– Mindjárt hasra vágódom – mondta Prudence nyugodtan. – Én eddig azt hittem, hogy olyan kifutóféle vagy.

– Én? Alelnök vagyok. Mondd, Dóra néném felkelt már?

– Éppen a telefonhoz hívták, mikor eljöttem. Blandingsből keresték.

– Rendben van. Komoly ügyben szeretnék tárgyalni veled, napok óta készülök meglátogatni. Ezekről a kutyákról van szó. Min tartjátok őket?

– Legtöbbször pórázon.

Freddie csettintett; az ember mosolyog az ilyen vicceken, de a kereskedelem száguldó kerekeit fékezni mindig léhaság.

– Tudod jól, mire gondoltam. Mit adtok nekik enni?

– Mit tudom én. Anya majd megmondja. Talán Petersont.

Freddie elegáns alakján gyors borzongás futott végig. Olyan volt az arckifejezése, mint akinek a lábába haraptak.

– Csak nem Peterson-féle »Kutyacsemegét«?

– Ez az.

– Istenem! – kiáltotta Freddie, megrendülésében kiejtve a monoklit a szeméből. – Hát mindenkinek elment az esze? Már az ötödik eset az utolsó két hétben, hogy Peterson »Kutyacsemegéjével« ütközöm össze! És Angliát nevezik a kutyakedvelők országának? Azt akarod, hogy ezek az állatok angolkórt, reumát, isiászt, vérszegénységet és gyomorrákot kapjanak? Pedig ez lesz a vége, ha tovább mérgezik őket azzal a kosszal, amelyről tanúsítom, hogy a legfontosabb vitaminok hiányoznak belőle. Igen, a Peterson »Kutyacsemegéből« hiányoznak! Amire szükségük van, hogy életerős, jóizmú, száz százalékos kutyák legyenek, az a Donaldson-féle »Kutyák Öröme«, Donaldson Kutyák Öröme! Isten adománya a kutyaól számára, akár a gazdag főúr márványpalotájában, akár a szegény pór viskójában. Kutyák, amelyek Donaldson »Kutyák Örömén« nőttek fel, szépek, erősek, vidámak, fenn hordják a fejüket, talpig emberek és bátran néznek szembe a világgal. Engedd meg, hogy kutyádat Donaldson nevelje! Engedd meg, hogy Donaldson a spánieledből egy szuperspanielt csináljon! Indítsd el a szetteredet Donaldson útmutatása szerint és figyelj, hogy száguld az egészség, a boldogság, a tiszta szem, a hideg orr és a mindig vidoran lobogó farkok boldog világa felé! Donaldson-féle »Kutyák Öröme«, amelyet ötshillinges csomagolásban, félkoronás csomagban és...

– Freddie?

– Igen?

– Hagyd már abba!

– Abbahagyni? – hökkent meg Freddie. – Hiszen alig hogy belekezdtem!

Prudence Garland minden jel szerint le volt hengerelve.

– Igen, hagyd abba. Hagyd a fenébe. Tedd vissza a tokjába. Brr, olyan volt, mint egy zuhatag. Kezdem

azokat a konferenciákat komolyan venni. Te lehetsz ott a mozgóterő.

Freddie kihúzta magát.

– A fiúk hallani óhajtnak a véleményemet.

– És én fogadom, hogy óhajuk egy mérföldes körzetben teljesül.

– Talán túl hangos vagyok?

– Úgy üvöltesz, mint egy sakál.

– Az embert elragadja a hév.

– Majd elragad a rendőrség, ha nem leszel elővigyázatos. Szóval te komolyan állítod, hogy üzleti sikereid vannak, Freddie?

– Nos, szem előtt tartva azt a tényt, hogy a Nagy Főnök engem bízott meg a cég angol ágazatának helyrehozásával, kell hogy legyen bennem valami. Gondolkozz ezen egy kicsit.

– És előzőleg nem volt semmiféle gyakorlatod?

– Semmi. Úgy jött rám a tehetség, mint a villámcsapás.

Prudence mély lélegzetet vett.

– Nos, ez perdöntő tény. Ha belőled lehetett üzletember, akkor akárkiből lehet.

– Én nem mondanám.

– De én mondom. Micsoda szerencse, hogy veled találkoztam! Most megvan a döntő érvem, ami eddig hiányzott. Teljesen összemorzsolhatom Billt.

– Billt?

– Most már kihúzhatom alóla a talajt. Látod, teljesen világos, hogy mi történt. Itt voltál te, egy teljesen tökéletes példány a hü...

– De bocsáss meg!

– ...erre fogod magad, megnősülsz és rögtön egy óriási nagy üzletemberré válsz. És ezt mind a házasságnak köszönheted.

Freddie nem cáfolta meg ezt a teóriát.

– Igen, azt hiszem, ez az igazság. Soha nem titkolom azt a tényt, hogy mindent az én kis feleségem...

– Egy férfi sem vitte semmire, amíg meg nem nősült.

– ...feleségemnek, legjobb pajtásomnak és legszi...

– Gondolj VIII. Henrikre!

– ...gorúbb kritikusomnak köszönhetek.

– És Salamon királyra! Ahogy elkezdték a nősülést, nem lehetett őket többé visszatartani, az ember csak nézhetett utánuk, valósággal elfüstöltek. Ugyanígy lesz Billel is. Azt állítja, hogy belőle sohasem válik jó üzletember és álmodozó művész akar maradni, de ez mind marhaság. Várj csak, fogom neki mondani, ha elveszel, majd meglátod, hogy kivirulsz. Most pedig még téged is felhozhatlak, mint elsőszámú érvet és példát, s ő nem tud majd egy mukkot sem felelni rá.

– Kicsoda ez a William?

– Egy ismerősöm. Gally bácsi mutatta be. Gally bácsi keresztfia. – Prudence óvatosan lesett körül; azután mikor látta, hogy avatatlan szemek nincsenek a közelben, kivett egy fényképet a táskájából. – Itt van.

Nem volt éppen kimondottan csinos férfiarc, amely a képről Freddie-re bámult. Rengeteg javítanivaló akadt volna rajta, hogy a legkisebb eséllyel is részt vehessen egy vidéki szépségversenyen. Széles orr, elálló fülek, hatalmas áll. Így nézhet ki egy szelíd gorilla. Szelíd, mert még ezen az amatőr felvételen is ki lehetett venni a szemek kedves őszinteségét és kedélyességét.

A test, amely ezt az össze-vissza arcot hordozta, hatalmas volt és láthatóan roppant izmos. Az egész ember olyan, mint amelyet egy Victoria-korabeli nőíró »pompásan csúnya férfi«-nak nevezett volna. Freddie módfelett csodálkozott, hogy egy ilyen egyénnek eszébe jut lefényképeztetni magát.

De megrendülése váratlan érdeklődésbe csapott át. Monokliját erősen a szeméhez szorítva, alaposabban vizsgálgatta a képet.

– Nem találkoztam én már ezzel a pasassal?

– Azt csak te tudhatod.

– Igen! Találkoztam vele!

– Hol?

– Oxfordban.

– Bill nem tanult Oxfordban. Képzőművészeti iskolát végzett.

– Én nem az ilyen nevezetű egyetemre gondoltam, hanem egy kocsmára a környéken, amelyet Szederfának hívtak. Elég gyakran felkeresem és valahányszor ott vagyok, ez a pali is ott található. Mintha csak fizetnének neki, hogy ott legyen.

– A nagybátyjáé a kocsmá.

– Tényleg? Ez megmagyarázza, hogy miért ragadt úgy oda. Nos, miután ő állandóan ott volt, én meg állandóan bekukkantottam oda ebédelni, vacsorázni vagy csak egy kis itókára, jó barátok lettünk. Lister volt a neve.

– Most is az.

– Bill Lister. Mi Blisternek hívtuk. És ahogy mondod, művész volt. Emlékszem, ezt igen különösnek találtam. Valahogy nem illett egy ilyen archoz a művészi élet.

– Hogy érted azt, hogy egy ilyen archoz?

– Nos, amilyen... vagy nem?

– A saját képed, ifjú barátom – mondta Prudence hidegen –, teljességgel semmitmondó. Úgy gondolom, hogy Bill arca elragadó. Milyen fura, hogy ti barátok voltatok.

– Egyáltalán nem. Blistert mindenki szerette, aki csak ismerte.

– Úgy értem, milyen fura, hogy ismered.

– Miért? Nem nézhettél be a Szederfába, hogy belé ne botolj. Úgy ült ott, hogy minden rendelkezésre álló helyet betöltött. És ha már belebotlottam, hát össze is barátkoztunk. Nem is tudtam, hogy a nagybátyjáé az a csárda.

– Már nem. A múltkoriban halt meg és Billre hagyta mindenét.

– Kutyák nincsenek ott?

– Honnan tudjam én azt?

Freddie tekintete élessé vált.

– Kérdezd meg Blistert. Ha vannak kutyák, akkor sürgősen hozz össze vele. Nos – mondta Freddie, s elrakta noteszét, miután beleírkált valamit –, milyen nagy szerencse ez az örökség az én öreg barátomnak. Ha számba vesszük a törzsvendégeket, a felszerelést, a pince készletét és a többi mindent, remek áron tudja értékesíteni.

– Éppen erről van szó. Nem akarom, hogy eladja. Azt akarom, hogy hagyjon fel a festéssel és vezesse a Szederfát. Ez a legcsodálatosabb alkalom. Nem fog semerre se mászkálni, csatangolni a festékeivel, mert vagyont szerezhetünk abból a kocsmából. A legjobb helyen fekszik, épp a megfelelő távolság Oxfordtól, úgyhogy a törzsvendégek helyben vannak. Tánchelyet és úszómedencét építhetnénk és hirdetnénk a londoni lapokban. Olyan népszerű lehetne, mint az a lokál Buckinghamshire-ben, ahová mindenki jár. Bár persze mindenhez sok pénz kellene.

Kivéve, ha a kutyaeledelről esett szó, amelyet bájos feleségének apja oly kitűnően gyártott, Freddie Threepwood nem volt különlegesen éles elme. De még sokkal tompább agyú ember is észrevehette volna a személyes névmások különleges használatát.

– Mi az, hogy »hirdetnénk«, »szükségünk«?

– Bill és én megesküszünk.

- Meg vagyok rendülve. Szereted ezt a Blistert?
- Örülten.
- Ő is szeret téged?
- Rettenetesen.
- Paff vagyok. Mit szól ehhez Dóra néném?
- Még nem tudja.

Freddie elkomorodott. Szerette ezt a vakarcsot és féltette boldogságát.

- Kétlem, hogy tapsikálni fog a kis kacsóival.
- Én sem hiszem.
- A világeért sem szólnék Dóra néniről egy rossz szót, így nem akarom mondani, hogy Angliában ő a legnagyobb sznob.

- Anya egy angyal.

- Lehet, hogy angyal, bár bevallom, erről az oldaláról sohasem ismertem. De azt te sem tagadhatod, hogy némileg számon tartja az osztálykülönbségeket. Az az érzésem, ha közlöd vele, hogy a jövődő férjed nagybátyja kocsmáros volt... De talán ez a nagybácsi csak egy szerencsétlen baleset, amilyen a legjobb családokban is előfordul. Blister apja ugye nemesi származású?

- Sporttudósítója volt egy napilapnak. Gally bácsi egy kocsmában ismerkedett meg veled.

- A kocsmák, úgy látszik, nagy szerepet játszanak a ti regényetekben, nem igaz? Na és az anyja?

- Óriás nő volt a Beketow-ban, Gally bácsi legdrágább barátainak egyike. Már jó pár éve meghalt, de azt mesélte róla, hogy élete virágjában egy kézzel csomóra tudta kötni a piszkavasat.

- Blister tőle örökölte a testi erejét?

- Azt hiszem.

Freddie levette monokliját és megtörölte. Arca komorabb volt, mint valaha.

– Mindent összefoglalva, a legjobb esetben Blisternek aranyos kedélye és egy kocsmája van.

– Pontosan.

– Neked persze ez is elég. Az aranyos kedélyek, azt mondod magadban, többet érnek, mint a báróságok. De mit szól ehhez Dóra néni? Az az érzésem, nem sokat nyom a latba, hogy Blister Gally bácsinak a keresztfia. Kétlem, hogy teljes biztonsággal számíthatsz az anyai áldásra.

– Ugyanezt gondoltam én is – mondta Prudence. – Ezért ma délelőtt csendben megesküszünk a Brompton Road-i anyakönyvvezető előtt. Anélkül, hogy vele ezt közölnénk.

– Micsoda?

– Igen.

– Teljesen paff vagyok.

– Kidolgoztam az egész haditervet. Az az érzésem, hogy a család elé kell lépünk egy... mi is erre a francia kifejezés?

– O-la-la?

– Fait accompli. Az az érzésem, hogy ide egy fait accompli kell. Ha az emberek szembe találják magukat a fait accomplival, akkor le vannak fegyverezve. Az előbb azt mondtam, hogy mi nagyjá akarjuk tenni Bill kocsmáját, de ehhez sok pénzre volna szükségünk. Ezt Clarence bácsinak kell ideadni.

– És te azt hiszed, hogy ő el lesz, ragadtatva a választásodtól?

– Mindegy, ő a család feje. A család feje nem engedheti, hogy az egyik unokahúga elzüljön. Neki tulajdonképpen maga köré kellene gyűjtenie a hűgait. Az az érzésem, ha végrehajtottam a fait accomplit, elmegyünk Clarence bácsihoz és azt mondom: »Itt van egy nagyszerű üzleti lehetőség, csak egy töredéke kell hozzá a te felhalmozott vagyonodnak és kitűnő

vállalkozás lesz belőle. Én az unokahúgod vagyok, Bill meg most lett az unokaöcséd. Vér nem válik vízzé.« Nos, mit szólna ehhez? Azt hiszem, az egyetlen egészséges és okos dolog, amit tehetünk, ha megesküszünk a Brompton Road-i anyakönyvvezető előtt.

Lányos lelkesedése kezdte Freddie-t is megfertőzni. Visszaemlékezett, hogy az ő házassága is ilyen hirtelen fellobbanásból született és íme, milyen hatalmas tűz lett belőle. Ha arra a napra gondolt, amikor ő és Niagara (Aggie) kilopóztak a sarkon túlra és férj-feleség lettek, férfias érzések öntötték el keblét.

– Azt hiszem, Prutyi, igazad van.

– Ó, Freddie, angyali vagy! – Prudence két szeme szeretetteljesen, hálásan izzott. Azt mondta magában, hogy mindig becsülte a kutyaeledel-ügynököknek ezt a hercegét és görcsös bűnbánat fogta el, amikor visszagondolt arra, hogy tízéves korában betörte Freddie keménykalapját egy féltéglával. – Együttérzésed és erkölcsi támogatásod roppant sokat jelent számomra. Mit csinálsz ma délelőtt?

– Semmi különösét. Szeretnék Dóra nénivel tárgyalni, aztán benézek Aspinallhoz a Bond Streeten. Ettől eltekintve teljesen szabad vagyok.

– Mit csinálsz Aspinallnál? Születésnap ajándékot veszel Veenek?

– Gondoltam, hogy veszek neki egy pár fülbevalót. De tulajdonképpen Aggie nyakláncáról van szó. Elég kellemetlen helyzetben vagyok. Aggie itthagya nekem ezt az átkozott vacakot, hogy vigyem be Aspinallhoz megtisztíttatni, s amint az néha nálam egy s más ügyben előfordul, teljesen megfeledkeztem róla. Közben úgy látszik, szüksége van a nyakláncra a különböző estélyeken és összejöveteleken, melyekben nyakig belemerült Párizsban. Már jó néhányszor sürgönyözött

érte. A ma reggeli távirata már türelmetlen volt és attól félek, hogy minden további késedelem végzetes lenne. Miért kérdezted, hogy mit csinálok ma délelőtt? Szükséged van rám?

– Ha te is úgy akarsz. Bill biztos elfelejt tanút hozni magával. Elég sok gondja van így is szegény anygalkámnak. És én nem szeretném a taxisofőrt behívni tanúnak.

– Értem, mire gondolsz. Amikor Aggie és én voltunk hasonló pácban, mi is a sofőrre fanyalodtunk, aki majdnem elrontotta a dolgot. Kissé italos volt, amellet még óriási verekedés is támadt a menyegzői ebédnél. Hát Gally bácsi nem lesz ott? Pedig úgy tűnik, többé-kevésbé ő a násznagya ennek az esküvőnek.

– Csak nem gondolod, hogy Gally bácsi tizenkettőkor már felkel? Hiszen reggel előtt sosem kerül ágyba. Nem, neked kell eljőnnöd. Gyere el, Freddie, gyönyörűséges Freddie-kém!

– Ott leszek. Mi Threepwoodok kitartunk barátaink mellett. De kénytelen leszek egy Plimsoll nevű egyént is magammal hozni.

– Miért?

– Muszáj. A nap folyamán még leviszem magammal Blandingsbe és nem veszthetem szem elől ebédidő alatt. Még eltűnik valamelyik sarki kocsmában. Egy óriási üzletem függ ettől az embertől.

– Valami különleges alak?

– De mennyire különleges. Tiptonnak hívják.

– Mi az, hogy Tiptonnak hívnak valakit?

– Nem hallottál még soha Tiptonról? Látszik, hogy nem jártál Amerikában. Tiptonnak áruházai vannak Középnyugat minden városában. Mindennel ellátják a helybelieket, beleértve a kutyaeledelt is. Ha azt a kutyaeledelt, amit Tiptonéknál évente eladnak, egymás

mellé raknánk, körülérné a földgolyót. Talán még túl is menne rajta.

– És ez a Plimsoll tényleg Tipton áruhában? Ha találkozom vele és azt mondom: »Helló, Plimsoll«, letépi az álszakállát és azt kiáltja: »Április bolondja. Tipton vagyok«?

Freddie újra kénytelen volt csettinteni.

– Plimsoll a tulajdonosa a Tipton Áruházaknak – magyarázta fölényesen. – És én rá fogom beszélni, hogy a Donaldson-féle »Kutyák Örömét« vegye meg a kizárólagossági joggal az összes áruházában. Ha ezt össze tudom kalapálni, ez lesz a legnagyobb üzlet, amit valaha is csináltunk.

– Az apósod ugrálni fog örömeiben.

– Körültáncolja majd Long Island Cityt, mint egy indián.

– Azt hiszem, ki fog nevezni... Van ott magasabb rang, mint az alelnöki?

– Nos, a valóság az – vallotta be Freddie őszinteségi rohamában –, hogy a legtöbb amerikai nagyvállalatnál amennyire én beléjük tudtam tekinteni, az alelnöki rang a legkisebb. Nem tudom biztosan, csak sejtem, hogy az én fizetésem alig valamivel magasabb, mint egy helyettes elárúsító főnöké.

– De milyenek a kilátásaid?

– Néha jók, néha rosszak. Tudod, Tippy csak néhány hónap óta rendelkezik vagyona felett és azóta szünet nélkül ünnepli ezt az eseményt.

– Úgy hangzik ez, mintha Gally bácsi fajta ember lenne.

– Időtlen idők óta nem vagyok képes elcsípni őt olyan pszichológiai percben, amikor alá tudná írni nevét egy kipontozott vonalra. Vagy olyan részeg, hogy nem tudja megfogni a tollat, vagy olyan mélabú karmaiban vergődik, amikor semmi más nem érdekli az embert,

mint a szódabikarbóna. Ezért, is volt olyan rettentő nehéz manőver arra rávenni, hogy jöjjön velem Blandigsbe. Ott nem szophatja le olyan könnyen magát, mint Londonban.

– És onnan nem szaladhat el, ha sarokba szorítod és elkezded üvölteni neki a Donaldson Kutya-himnusz.

– Pontosan így van. Ezt elfelejtettem bevenni a számításaimba. De nem verhetünk itt gyökeret egész délelőttre, kutyuskám. Hol zajlik le a nagy esemény?

– A Brompton Road-i anyakönyvvezető hivatalában. Mindjárt a Park Hotel mellett.

– És hány órakor lesz a kivégzés...?

– Pontosan tizenkettőkor.

– Nagyszerű. Akkor lesz elég időm elvetni a jó magot Dóra néninél és elrohanni az ékszerész putrijába. Még egy gyors telefon Tippynek, megmondom neki, hol és mikor találkozunk. Aztán a tiéd vagyok.

– El ne szöld magad anyám előtt!

– Drága gyermekem! Ismerhetsz már. A te regényed ügyében néma leszek, mint a sír. És ha én néma vagyok, akkor az is maradok.

Húsz perccel később Freddie már ki is jött a Wiltshire házból. Arca komoly és megrendült volt. A jó vetés Dóra néninél egyáltalán nem úgy sikerült, mint ahogy várta. Ígéretéhez híven egy szót sem szólt a Brompton Road-i anyakönyvvezetőnél történendő eseményekről, de az volt az érzése, hogy épp úgy hallgathatott volna a kutyaeledelről is.

Túlzás lenne azt állítani, hogy nagynénje kidobta, de a néni rosszkedvű, szórakozott és elgondolkodó volt, világosan látszott rajta, hogy sürgősen egyedül szeretne maradni. Freddie csak annyit tudott elérni nála, hogy elfogadott egy próbaadagot, kísérleti célra. Freddie visszatért főhadiszállására, miután felesége megbízatásának eleget tett és megrendelte Veronica

születésnap ajándékát. Azt képzelte, így érezheti magát az a kígyóbűvölő, aki egy süket viperát akar táncra bírni.

Lakosztályába érve felhívta a nábobok szállását, a Barribault Hotelt a Brook Streeten és Plimsoll urat kérte a telefonhoz. Rekedt, érdes hang jelentkezett, olyan embernek a hangja, aki nemrégén még a Nirvánában bolyongott.

– Halló?

– Te vagy az, Tippy? Itt Freddie beszél.

– Ó, hello Freddie! Pont jókor hívtál. Egy pillanattal később már elmentem volna.

– Hová készülsz?

– Orvoshoz.

Freddie résztvevően turbékolt:

– Rosszul érzed magad?

– Nem, ellenkezőleg, rendkívül jól érzem magam. A legmeglepőbbben jól érzem magam. Csodálkoznál, ha tudnád, milyen jól érzem magam. De egy csomó világos rózsaszín pont keletkezett a mellemen. Voltak neked rózsás pontok a melleden?

– Nem hiszem.

– Ez nem hit kérdése; vagy volt neked, vagy nem. Ebben nincs középút. Az enyémegek olyan furcsán rózsásak, mint a felkelő nap első sugarai egy nyári reggelen. Azt gondolom, nem ártana, ha az orvos egy pillantást vetne rájuk. Gyerekkoromban nem volt kanyaróm.

– Miért nem?

– Ez az, amit mindnyájan szeretnénk tudni. Merem állítani, ha az igazság kiderülne, megingatná a civilizációt.

– Tudnál velem találkozni tizenkét órakor a Brompton Road-i anyakönyvvezető hivatalában? Egy pajtásom házasodik.

– Ilyen rohadt dologba keveredtél? Bár remélem, az illető még boldog is lehet. Nem azt mondtam, hogy boldog lesz, csak a jámbor reménységet fejeztem ki. Rendben van. Brompton Road-i anyakönyvvezető hivatala, tizenkét óra.

– A Park Hotel mellett van, Vendégem vagy ebédre.

– Remek.

– Kocsival jövök, tehát hozd magaddal a poggyászatot is. Utána egyenesen Blandingsbe, indulhatunk.

– Blandings?

– Szeretnék már vacsorára lent lenni.

– Blandings – mélázott Plimsoll. – Hát persze. Blandings! Tudtam, hogy valamit közölni akarok veled. Nem megyek Blandingsbe.

Freddie Threepwoodot nem volt könnyű remegésbe hozni. Csak akkor rázkódott meg acélidegzete, ha a Peterson Kutyacsemegét dicsérték előtte. De most remegett, mint a nyárfa.

– Micsoda?

– Nem. Nincs semmi értelme, hogy eltemetkezzem vidéken, amikor ilyen rendkívül jól érzem magam. A fő szempont az volt, ha emlékszel, hogy ott lenni a friss levegőn felüdütem a szervezetemet. De ez elmúlt és nincs szükségem tiszta levegőre. Már nem kell.

– De Tippy...

– Döntöttem – mondta Plimsoll erélyesen. – Ezt a tervet töröljük. A másik javaslatod, hogy meghívsz ebédre, nagyon tetszik nekem. Tele tűzzel és hévvel rohanok oda. Ismertetőjelem: orcám rózsás. Tényleg, bámulatra méltóan jól érzem magam. Amit mindig mondok: az alkohol életet és erőt ad. A legtöbb ember nagy hibát követ el, hogy nem használja eleget. Tehát tizenkét órakor a hogyishívjában? Jó. Rendben van.

Remek. Nagyszerű. Kitűnő. Elragadó. Felemelő – mondta Plimsoll és letette a kagylót.

Freddie néhány percig dermedten szorongatta kezében a kagylót. Reményeinek és álmainak illetően való szétrombolása megbénította idegeit. Azzal az ötlettel foglalkozott, hogy újra felhívja barátját és igyekszik rábeszélni.

De azután rájött, hogy jobb ezt nyugodtan és kedélyesen megvitatni majd az ebédnél. Rágyújtott és arcára szilárd elhatározás nyugalma simult. A Donaldson cég jól neveli alelnökeit. Lehetnek néha megfogyva, de törve soha.

Ami Plimsollt illeti, a rózsás arcú úriember felvette kalapját, hóna alá csapta esernyőjét, elhagyta szobáját és liftért csengetett. Néhány perc múlva Ruritánia ex-császára, aki a főbejárat előtt teljesített portási szolgálatot, taxiba segítette.

– Harley Street – mondta a sofőrnek – és ne kímélje a lovakat.

Köztudomású, hogy a Harley Street az az utca, ahol rajokban tanyáznak az orvosok és majdnem minden kapu roskadásig tele van réztáblával. Olyanok ezek a kapuk, mintha kiütés lepte volna el őket. A Harley Street közepe táján, az egyik házban a gyógyító céh következő tagjai lakoztak: Hartley Rempling, P. P. Borstal, G. V. Cheeswright, Sir Abercomb Fitch-Fitch és E. Jimpson Murgatroyd.

Tipton E. Jimpson Murgatroydot kereste fel.

HARMADIK FEJEZET

Ha találomra kiválasztasz egy orvost a telefonkönyv szaknévsorából, csak azért, mert a neve megtetszik (Tipton egyszer jegyben járt egy lánnyal, akit Doris Jimpsonnak hívtak), annak az a hátránya, hogy ha már bent ülsz a várószobában és késő megfutamodni, nem

tudod, mi vár rád. Lehet, hogy kedves, barátságos ember a doktor, de lehet sötét gazember és vaddisznó is.

Amikor Tipton megpillantotta E. Jimpson Murgatroydot, rögtön tudta, hogy helyrehozhatatlanul belelépett valami izébe. Azt remélte, hogy egy napsugaras kedélyű doktorbácsira bukkan, aki viccesen megdöfködi bordáját a sztetoszkoppal, gratulál pompás egészségéhez, elmond egy adomát két ütődött skótról, felír valami kenőcsöt kiütések ellen és viharos jókívánásokkal útjára bocsátja. De E. Jimpson mogorva, pofaszakállas férfiú volt, áradt belőle a jodoformszag és zsenge ifjúsága óta nem röhögött, még ha csiklandozták volna, akkor sem.

Tipton rendkívüli kondíciója legkevésbé sem befolyásolta a doktort. Halk, kétségbeesett hangon szólította fel, hogy üljön le és mutassa meg kiütéseit. És amikor megszemlélte a piros pettyeket, megcsóválta fejét és kijelentette, hogy neki bizony nem tetszenek ezek a kiütések. Tipton azt mondta, hogy neki sem tetszenek – ami így is van rendjén, hiszen ha ő kiütésellenes és E. J. Murgatroyd is az, akkor egyesült erővel csak tehetnek valamit a baj leküzdésére. Ilyen esetekben lényeges, vallotta Tipton, az összetartás szelleme és az a bizonyos vállvetve való együttműködés. Egy dal is zeng erről, tette hozzá, melynek címe: »Heje-huja, gyere Gyula« s amely részletesen kifejti azt, amit ő gondol.

E. J. Murgatroyd mélyen sóhajtva egy gumiműszert erősített Tipton karjára és megszorította azt, mialatt bizonyos jeleket figyelt meg a készülékén. Aztán kiszabadította a kötelékek Laokoón-öleléséből és azt mondta, hogy nem tetszik neki Tipton vérnyomása. Tipton meg volt lepve, mert most hallott erről először és megkérdezte, hogy neki valóban van-e vérnyomása. E.

J. Murgatroyd azt mondta: igen és hogy nagyon magas és Tipton azt mondta, hogy ez ugyebár jó, mire E. J. Murgatroyd azt mondta: nem, egyáltalában nem jó, és hosszú ideig kopogtatta Tipton kebleit. Aztán néhány pikáns és tapintatlan kérdést tett fel Tipton életmódjára vonatkozólag, majd, kihirdette az ítéletet.

A kiütéseknek, azt mondta, úgy, mint kiütéseknek nincs nagy jelentőségük. Ha más baj nem volna, mint ez, Tipton nyugodt lehetne. De számos más dologgal állnak összefüggésben, amit vizsgálata folyamán észlelt s ez világossá teszi előtte, hogy a páciens idült alkoholizmusban szenved. Minek következtében abban a veszélyben forog, hogy mihamar tökéletesen elveszett ember lesz.

Hiába tiltakozott Tipton, hogy ilyen jól még soha életében nem érezte magát, E. J. Murgatroyd azt az ellenvetést tette, hogy ebben az állapotban az ilyesmi gyakori és jólismert jelenség. Ez amolyan szélcsend a vihar előtt, mondta a doktor, amely rendesen a végső letörés vészhiρνőke.

És amikor Tipton megkérdezte, mit ért »végső letörés« alatt, E. J. Murgatroyd – az első neve Edward volt – most már nyíltan beszélt és kijelentette, ha Tipton nem hagyja abba azonnal az ivást és nem költözik sürgősen nyugalmas helyre, ahol teljes zavartalanságban élhet, csak a tiszta jó levegőt élvezve és korán ágyba bújva, akkor majd elkezdi bizonyos »dolgot« látni.

– Bizonyos dolgokat? Miféle dolgokat?

– Ó – mondta E. J. Murgatroyd –, azt nem könnyű meghatározni. Lehet egyfajta dolog, vagy egy s más dolog. Patkányok, denevérek, pókok, arcok... – Nos, hogy valami fogalmat adjon Tiptonnak, mit is ért ő ez alatt, közli egy arisztokrata betegének esetét, aki ugyanolyan mélyen merült bele a főváros éjszakai

életének örömeibe, mint Tipton és egy szép naptól kezdve azt hitte – persze tévesen –, hogy állandóan egy fekete madaras kis emberke követi.

A kihallgatás véget ért és Tipton három arannyal lett szegényebb.

Amikor kilépett a réztáblás kapun, az előbb még oly sugárzó arcán felhő borongott és magában ezt mormogta: – Három arany, a fene egye meg! Az ablakon hajítottam ki – és hangja keserű volt, mert (kivéve, amikor két kézzel szórta a pénzt mulatozás közben) gondosan vigyázott nemrég kézhez kapott örökségére. Sötét arccal bérelt egy taxit és a Barribault-ba hajtatott. Észrevette ugyanis, hogy cigarettatárcáját a hotelban felejtette.

Sok erkölcsi prédikáció zuhant már rá életében, de ilyen még soha, mint most E. Jimpson Murgatroyd szónoklata.

Ha E, Jimpson Murgatroyd azoknak a pocsék reggeleknek egyikén beszélt volna így, amikor Tipton jégtömlővel a fején, a szóda-bikarbónás doboz elérhető távolságában szenvedett, még némi hitelt is adott volna ezeknek a ronda jóslatoknak. Ha az elmúlt két hónap alatt valaki azt mondja Tipton Plimsollnak, hogy az egyetlen mentsége kolostorba vonulni, örömmel üdvözölte volna ezt a javaslatot és elhatározó lépéseket tett volna ez irányban.

De ilyesmivel törni rá egy mit sem sejtő emberre egy ilyen reggelen, amikor ragyog a nap és az illető ember úgy érzi magát, hogy majd kirüffen a jómódtól és egészségtől, egész más a helyzet. Amikor a taxi megtorpant a Barribault bejárata előtt, eltökélte, hogy erkölcsi kötelessége kemény leckét adni az orvosnak, akkor talán elővigyázatosabb lesz egy másik alkalommal és nem fog halálra rémíteni bizakodó, szegény pácienseket.

Nem tartott soká, amíg kiötlötte az egyedül helyes módot, amellyel E. J. Murgatroydot és az egész Harley Street-i nagyképű felcser-bandát megszégyenítheti. Egyenesen a hotel bárjába nyargal, leönt négy vagy öt dupla whiskyt, aztán visszataxizik az ádáz baljósához, megmutatja duzzadó egészségét annak a totyakosnak és azt harsogja: Nos, Murgatroyd, vén marha hasfelmetsző, talán érdeklí, hogy mióta utoljára találkoztunk, annyi szeszt szívtam magamba, mint egy víztorony és ha lehetséges, még jobban érzem magam, mint az előbb. Ami pedig azt a hülyeséget illeti, hogy bizonyos dolgokat fogok látni, hát nem láttam semmilyen bizonyos dolgokat! Mit szól ehhez, Murgatroyd? Próbálja ki maga is, ha nem hiszi!

Az elhatározást tett követte. Füttyörészve helyezkedett el az egyik bárszéken és felszólította a pult mögött álló férfiút, hogy szedje össze minden erejét a rázásához, mert nagy ivás kezdődik.

Ugyanebben a pillanatban egy fiatalember, aki eddig a forgóajtón át bámult ki az utcára, megfordult és sietve indult meg a bár felé. Olyan volt, mint egy szelíd gorilla. Belső lelki kényszer látszott minden mozdulatán. A neve Lister William Galahad és azért jött a Barribault-ba, hogy megrendelje az esküvői ebédet.

II.

Ha komoly, nagy darab és egyszerű lelkületű férfiak beleszeretnek apró, merész, hirtelen kedélyű nőkbe, akiknek jelmondata: »Minden menni fog«, az eredmény nem ritkán olyan érzés, mintha dagadtra verték volna a fejüket. Bill Lister is ilyen lelki kényszer hatása alatt cselekedett. Amióta Prudence Garland beviharzott az életébe, megszakítás nélkül úgy érezte magát, mint egy futball-labda amit titkos erők rugdálnak a térben.

Bill tisztos és egyszerű lélek volt. Azok közé a férfiak közé tartozott, akiknél a szerelem szelíden és

fokozatosan fejlődve könnyedén emelkedik az első találkozástól a szigorúan konvencionális körülmények között lezajló látványos esküvőig, a násznéppel barátokkal és rokonokkal zsúfolt templomig. Ha valaha született arra férfi, hogy ünneplőruhás főalakja legyen egy esküvői fényképnek, akkor William Galahad Lister volt az.

És íme, most egy hónapja tartó lázas és titkos találkozások szenvedélyes, rejtjeles levelezés után, lopva oson az anyakönyvvezetőhöz.

Nem bánt meg semmit, nem ez volt a baj. Ha Prudence egy kosztümös filmbe illő esküvőt kívánt volna, katonazenével, filmhíradóval, canterburyi érsekkel, összeszedte volna minden bátorságát és ezt is elviselte volna a szeretett nő kedvéért. Mert Bill soha nem felejtette el a dolog lényegét, hogy Prudence mindenáron az ő felesége akar lenni. Bár voltak pillanatok, mikor attól félt, hogy talán nincs minden rendben. A menyegzői ebéd helyének megválasztása is egyike volt ezeknek a nem egészen rendben lévő dolgoknak.

A Barribault Hotel, amely főképp amerikai milliárdosokat és indiai maharadsákat lát vendégül, annyira káprázatos, hogy a nem oda való vendégeket olyan érzés fogja el, mintha ottfelajtott felmosóveder lenne egy antik porcelánkiállítás dísztermében. A személyzetet is úgy válogatják ki ilyen helyen, hogy kellőképpen tudja a felső ajkát biggyeszteni és szemöldökét felvonni azzal a pár centiméterrel magasabbra, ami a társadalmi különbséget kiteszi.

Bill, amint a fényképe is mutatta, nagyerejű fiatalember volt. Ha részeg társbérlődet kellene a lichthofba gyömöszölni, nem találnál nála alkalmasabb embert. De vannak az életben helyzetek, amikor erősnek és izmosnak lenni nem mindig célszerű és a

Barribault főúri termeiben ő is jobban festett volna karcsú eleganciával és a legújabb divat szerint adjusztálva.

Amúgy is félénk természetű lévén, nagyon is érezte, hogy az öltözéke – bármilyen elragadó is lett volna az a riporterbálon – nem helyénvaló a legfelső tízezernek ebben a szentélyében. Egyre kényelmetlenebbül érezte magát, miközben egy simaképű főmuftival tárgyalt az étteremben. Sejtette, hogy a főmufti nincs megelégedve külsejével, sőt, fel van háborodva és meg van sértve, amiért valaki ilyen kitérdelt nadrágban szándékozik ezen a magasztos helyen ebédelni. Kínlódva konstataálta, hogy keze és lába hirtelen óriásivá nőtt és hogy úgy néz ki, mint egy toloncházi bentlakó.

Mikor aztán elérte az utcára nyíló forgóajtót, megpillantotta a gyalogjárón azt az egyenruhás kiválóságot, aki olyan volt, mint Ruritánia ex-császára és aki elsőprő gúnnyal mérte végig érkezésekor. Inába szállt minden bátorsága, s érezte, hogy nem mer elhaladni ez előtt az óriási férfiú előtt, ha egy szíverősítőt nem önt magába. Ezért hirtelen sarkon fordult és a bár felé tartott.

Tipton Plimsoll épp abban a pillanatban ürítette ki az első poharát és a bárfiút figyelte, aki a második eresztéssel járta a vitustáncot.

Az az előrelátó elme, aki a Barribault Hotel bárját tervezte, az ajtó felső negyedébe üveget vágatott. Így a fiatal urak, akik be akartak menni, hogy száraz torkukat leöblítsék, előzetes pillantást vethettek a helyiségbe és meggyőződhetnek arról, hogy egyik hitelezőjük sincs odabenn. Bill orrát az üveghez nyomta és sajnálkozva vette tudomásul, hogy a bárpultnál már ül egy hosszú, vékony alak, erre meggondolta magát. Egyáltalában nem volt biztos abban, hogy jelen hangulatában képes lenne-e elviselni hosszú, vékony alakok társaságát.

Kis idő múltán, mert a vágya, hogy gyorsan magába öntsön egy itókát, nagyon sűrű lett, még egyszer belesett. De most sem tudta elszánni magát. Az a hosszú, vékony alak pont az a fajta volt, aki egy gyors pillantást vet kitérdelt nadrágjára, majd vigyorog, köp és elfordul. Mikor harmadszor bekukucskált, ez az érzése csak erősödött és negyedszerre valósággal elhatalmasodott.

Tipton Plimsoll akkor vette észre Billt, amikor az másodszor nézett be. A pult fölött, szemben az ajtóval nagy, palackokkal és italreklámokkal bekeretezett tükör függött. Hirtelen látomás rémítette meg Tiptont, amint ott ült harmadik poharát szűrőcsölgetve: borzalmas arc jelent meg, majd tűnt el a tükörben.

Először nem idegesítette a tünemény. Szórakozottan fordult a mixer felé.

– Úgy látszik, ez a pali nem bírja rászánni magát – mondta.

– Tetszik parancsolni? – kérdezte az idegsokkos.

Tipton megmagyarázta, hogy egy gorillaképű ifjú ember bekukkantott az ajtón, aztán eltűnt. A bárfiú azt mondta, hogy nem vett észre semmit. Mire Tipton: – Ó, nem látta? –, és most először esett gondolkodóba. Úgy emlékezett, hogy a szörny tekintete mintha valami figyelmeztetést lövellt volna feléje, amikor az övével találkozott. Visszaidézve E, Jimpson Murgatroyd szavait, enyhe lelkiismeretfurdalása támadt, bár e percben még gyenge volt a furdalás. Csak később kezdett erősödni.

– Ott van – horkant fel Tipton, amikor Bill negyedszer vált láthatóvá.

– Hol? – kérdezte a mixer abbahagyva a rázogatót.

– Újra eltűnt – sóhajtott Tipton.

– Ó, igen, uram? – udvariaskodott a pincér. – Szép időnk van – tette hozzá, hogy a beszélgetés meg ne akadjon.

Tipton egy darabig elgondolkozva üldögélt. A lelkiismeret most már határozottan furdalta. Aztán rájött, hogy nagyon egyszerű módon elűzheti rossz sejtelmeit. Az ajtóhoz ugrott és kinyitotta.

Bill negyedik megjelenése és a Tipton elszánt fellépése közötti időben egy új tényező került felszínre: felébredt az ősi Lister-büszkeség. Bill hirtelen tudatára ébredt annak, hogy gyáván viselkedik. Csak nem fog meghátrálni egy egyenruhás embertől! Elvégre is tavaly, az Amatőr Boxbajnokságon a nehézsúlyúak döntőjébe került és most bejered egy portástól, még ha két méter negyven centi magas és Menelik szultán díszruhája felmosórongy is az uniformiséhez képest? Így fordítva a kérdést, szégyenpír öntötte el viharvert arcát. Mialatt Tipton töprengett – negyven másodpercig tartott –, Bill megfordult és kicsörtetett a villogó forgóajtón. És bátorsága elnyerte jutalmát. Az ex-császár ugyanis éppen egy herceget vagy gróftot kotort ki autójából, s így nem látta még Billt, aki úgy érezte magát, mint Shadrach, Mesach és Abednego, miután átkeltek a tüzes kemencén. Aztán elindult a Brompton Road és az anyakönyvvezető irányába.

Így történt, hogy Tipton, szélesre tárva az ajtót és szigorúan kémelve jobbra-balra-előre, senkit sem látott, s ebben a pillanatban összes belső szerve jeges merevségbe kezdett dermedezni.

Visszatért a bárpulthoz, s a mixer eléje tette a következő poharat. Hozzá sem nyúlt. Valami mélységes tisztelet kezdett bimbózni Tipton Plimsollban E. Jimpson Murgatroyd orvosdoktor iránt. Lehet, hogy utálod E. Jimpson Murgatroydot; lehet, hogy pofaszakálla és lehangoló véleménye az élet örömeiről sértheti érzékeny kedélyedet. De egy dolgot el kell ismerni: érti a mesterségét.

III.

Bill ment-mendegélt a Brompton Road felé. Az a pillanatnyi felemelő érzés, hogy sikeresen dacolt Ruritánia ex-császárával, már elmúlt és újra elfogta a parancsoló indíttatás, hogy gyorsan leöntsön a torkán egy kis italt. Idegei kocsonyásan kezdtek reszketni, amikor tudatára ébredt, hogy ma van az esküvője. Úgy epedt az ital után, hogy a szájpadrása majd felpattogzott a szaharai szárazságtól.

És akkor a Park Hotel felé vette útját, amely egy kőhajításnyira van a Brompton Road-i anyakönyvvezetői hivataltól. Ez volt az utolsó hely, ahol egy pohár szeszt kaphat. Túl a Park Hotelén, nyugat felé, már az örök sivatag kezdődik.

Hálatelt szívvel omlott le egy székbe a bárpultnál. Ám öt perc sem telt el, amikor Tipton Plimsoll, megpillantva a Park Hotel taxija ablakán át, megkocogtatta az üveget.

– Hé – mondta a sofőrnek, és a sofőr kérdéssel válaszolt: – Hé?

– Állítsa le a motort – rendelkezett Tipton –, kiszállok.

Tíz percig sem tart, amíg egy gyorsjárású taxi a Barribault-tól eljut a Park Hotelig és ez a taxi rendkívül gyors járású volt. De tíz perc alatt egy erős ember könnyen magához térhet az ijedtségtől és újra magára találhat. Amikor Tipton megpillantotta a Park Hotel, mélyen elpirult arra a gondolatra, hogy érintetlenül hagyott egy koktélt, egyszerűen azért, mert egy ronda arc felbukkant a tükörben.

Vagy egy tucat magyarázat jutott még eszébe, mely megindokolhatta az arc megjelenését, és mindegyik százszor valószínűbb volt, mint az első, mely majdnem kétségekbe döntötte. Az illetőnek talán hirtelen eszébe jutott egy megbeszélés, vagy levelet vitt a postára, esetleg a telefonhoz hívták, vagy – nos, a valóságban

bármilyen lehetett. Az a hülye feltevés, hogy csak a képzelet szülte volt és összefüggésben állt E. Jimpson Murgatroyddal, most olyan lehetetlennek tűnt, hogy kénytelen volt nevetni rajta. Még mindig vihogott, amikor a bárhoz ért és betaszította az ajtót.

IV.

Azt állítani, hogy valakinek megállt a szívverése, fiziológiailag pontatlan meghatározás. A szív nem áll meg. Kötelessége tovább dolgozni, tekintet nélkül gazdája érzelmeire. Tipton szíve, bár alig hitte volna el, ha közlöd vele, tovább vert.

A szeme kiguvadt fejből, mint a csigáé, és újra azt gondolta, hogy bár E. Jimpson Murgatroyd nem az az ember, akit meghívott volna egy kis éjszakai tekergésre, de ez a doktor próféta. »Ijesztő« – ez volt a szó, amivel jellemezni lehetett a vén felcser jövőbelátását. Vagy harminc másodpercig Tipton olyan áhítattal gondolt E. J. Murgatroydra, mint egy tisztességtudó vad a törzs varázslójára.

Ezek után furcsának tűnhet, hogy néhány perccel később újra visszatért régi nézetéhez, mely szerint a Harley Street-i bölcs egy vén hülye, szájalomraméltó smokk és üresfejű fecsegő.

Az történt tudniillik, hogy ennek a harminc másodpercnek a végén behunyta a szemét, százig számolt, aztán kinyitotta. A ronda arc eltűnt. Nyoma sem volt semerre.

Mély megkönnyebbülés fogta el Tiptont, vegyítve a fent említett nézetekkel E. J. Murgatroydot illetően. Az egész kellemetlen epizód magyarázata önmagától adódott. Most már világosan látta, hogy mi történt. A Barribault-beli tapasztalat mélyebb benyomást tett rá, mint gondolta volna és egyfajta önhipnózis által készséges áldozata lett a fénytörés csalfa játékának. Lehanyatlott kedélye új magaslatok felé tört.

Vidáman és frissen nyomult a bárpulthoz és megkezdte tárgyalásait a pult mögött álló férfiúval.

Második poharát ürítve megemlítette a mixernek, hogy rövidesen el kell mennie a Brompton Road-i anyakönyvvezetői hivatalba és nagyon boldog volna, ha egy barátságos bennszülött néhány szóval útbaigazítaná, miként is juthat el oda. A mixer közölte vele, hogy a Beaumont Streeten át, mire Tipton azt kérdezte: – Tényleg? – és a mixer azt mondta: – persze – és egy szem cseresznye meg két szalmaszál segítségével megmutatta, hogyan jut el odáig.

Tipton baráti melegséggel köszönte meg az útbaigazítást, és nekiindult, tenyerében egyensúlyozva a szalmaszálakat és a cseresznyét.

Körülbelül ugyanebben a percben Bill, aki az üdítő ital ellenére is ideges volt, lázasan járkált fel-alá a Brompton Roadon. Aztán megnézte az óráját és úgy találta, hogy most már ideje bemenni az anyakönyvvezetőhöz. Prudence sohasem bocsátaná meg, ha megérkezik és őt nem találja a helyén. Megindult hát késedelem nélkül kelet felé.

Ennek eredményeképpen Tipton, aki nyugati irányban haladt, szembe találta magát Billel, amikor befordult a Beaumont Streetre. A szíve hirtelen nagyot ugrott, aztán se szó, se beszéd, megállt.

Újra a régi kipróbált módszert alkalmazta. Behunyta a szemét. Az eset megisméltődött. Amikor újra kinyitotta, a látomás eltűnt. Néhány perccel előbb ugyanez a történés felbátorította Tiptont és megnyugtatta felborzolt idegeit, de most más volt az eset. Esmélni kezdett, hogy ez az arc, amely hirtelen tolult az életébe, olyan, mint az itt a piros-hol a piros – most látod, most nem látod –, de mindig ott van, vagy a sarok mögött leselkedik. Pillanatnyilag feloszlott a levegőben. De haj, mit ér az, ha arcok feloszlanak a

levegőben, hiszen öt perc múlva újra megjelennek. A dolog velőtrázó lényege az volt, hogy – bár fogalma sincs arról, miért játszik vele bújócskát – ez az ijesztő arc mostantól fogva örök kísérője lesz.

Csak az bántotta, hogy igazságtalanság történik vele. Az a főúri páciens, akiről E. Jimpson Murgatroyd mesélt, ugyanolyan energikusan utasította vissza a gyógymódot, mint ő és mégis, E. J. Murgatroyd szerint egy kis emberkét kapott meg egy fekete madarat. Ezt a látomást még vállalta volna Tipton, idővel meg is szerethet az ember egy kis fickót meg egy fekete madarat. De ha valakit ilyen pofa üldöz, azt már nem lehet kibírni.

Végképp letört. Mindent megfontolva úgy döntött, hogy legjobb lesz, ha bemegy a parkba és a kacsákat nézegeti a tóban. Már gyakran tapasztalta, hogy ezeknek a kellemes madaraknak szemlélése csillapítószer lelki depresszióknál. Megnyugtatja a szellemet, új életet és bátorságot sugall. És tényleg, van valami nyugodalmas a kacsákban. Bármilyen földrengések vagy árvizek foglalkoztassák is az emberiséget, ők távol állnak mindezekről és csak kacsák maradnak.

Bement hát a parkba és miután egy ideig csak elmélázva hallgatta a hápogást, visszatért a Beaumont Streetre. Minden nehézség nélkül megtalálta az anyakönyvvezetői hivatalt és bement a váróterembe. Most csak egy hatalmas termetű fiatalember volt jelen, aki maga elé meredve ült ott, azzal a kínos magatartással, amellyel fiatalemberek szoktak viselkedni házasságuk napján. Háttal ült és Tiptont valami titkos részvét arra ösztökélte, hogy odamenjen, megveregesse a vállát és azt tanácsolja neki: lógjon meg, amíg nem késő.

Amikor elindult, a fiatalember hátrafordult.

Tipton csak arra eszmélt, hogy kint van az utcán és egy hang szólítja, amely valahogy ismerősnek tűnt. Amikor az ólmos köd eloszlott agyáról, Freddie aggodalmas arca derengett fel előtte.

– Mit beszélsz? Hogy rendkívül jól érzed magad? – kérdezte Freddie. – Rosszabb bőrben még sohasem nem láttalak. Még akkor sem néztél ki így, mikor a Vidám Orgyilkosban töltöttük az éjszakát, ahol lágy tojásokat hajigáltál a ventilátorba. Bolond vagy, ha nem jössz Blandingsbe, Tippy.

Tipton Plimsoll reszkető kézzel érintette meg Freddie karját.

– Rendben van, Freddie barátom. Jövök Blandingsbe.

– Igazán?

– Igazán. Nem kerülhetek elég gyorsan oda. És nagyon örülnék, ha ott-tartózkodásom alatt semmiféle szeszestalt nem adnának nekem. Ezt komolyan gondolom, Freddie pajtás. Most már tisztán látok. – Elhallgatott és összerázkódott, mint akinek jeget dugtak a gallérja alá. – És most bocsáss meg nekem. El kell mennem, hogy a kacsákat megszemléljem a tóban.

– Miért akarod a kacsákat szemlélni a tóban?

– Vannak percek az ember életében, Freddie-kém –, mondta Tipton komoran –, amikor a kacsákat kell szemlélni a tóban. És ami az ebédet illeti, azt vedd le a napirendről. Egy pohár tejet és kétszersültet fogok ebédelni a Barribault-ban, a legteljesebb nyugalomban. Oda gyere értem, ha útrakész leszel.

Szólt és nehéz léptekkel távozott.

Freddie megdöbbenve nézett monokliján át eltűnő alakja után. Aztán megfordult és bement az anyakönyvvezetői hivatalba, ahol Bill még mindig kábán maga elé meredve ült egyhelyben.

Történetünk számára nem lényeges, hogy Frederic Threepwood és William Lister találkozásának részleteire

kitérjünk. Elég annyit megjegyeznünk, hogy most újra együtt voltak és felvették a barátság fonalát. Kevés dolog van, ami olyan megható, mint régi cimborák találkozása hosszú idő múltán, de túl sok ilyenfajta kérdés merül fel ilyenkor: »Mit csinál a hogyishívják, mit lett ebből-és-ebből« – ahhoz, hogy élvezetes olvasmány lehetne.

Rátérhetünk tehát arra a pillanatra, amikor Bill, aki nem merült el oly mohón a múltba, mint barátja, az órájára nézett és azt a megjegyzést kockáztatta meg, hogy most már tényleg itt az ideje a másik szerződő fél megjelenésének.

Freddie megállapította, hogy a falióra fél egyet mutat, és kénytelen volt elismerni, hogy unokahúga késedelmes megjelenése valóban különös. Az ember ilyen alkalmakkor aligha várhatja el, hogy a menyasszony – mint egy nehézsúlyú bajnok, aki a hírnevéért küzd – elsőnek jelenjék meg a porondon, de Prudence-nek mindenképpen itt kéne már lennie.

Bill, akinek az idegei az utolsó órákban már szinte keresztülszúrták testét, gyűrűztek, mint a kígyók és csomóra kötődtek a végükön, komoran fogta fel az esetet. Egyszer-kétszer fújta, aztán kinyögte aggodalmait.

– Ó, öreg komám, nem gondolod, hogy megváltoztatta elhatározását?

– Ugyan, drága Blisterem!

– De hátha mégis megváltoztatta!

– Szó sem lehet róla. Ma reggel találkoztam vele és akkor csak úgy repesett a boldogságtól.

– Mikor volt az?

– Körülbelül fél tízkor.

– Három órával ezelőtt. Rengeteg idő ez Prudence-nek, hogy átgondolja a helyzetet és visszakozzon. Az

igazat megvallva, el voltam készülve erre. Sohasem tudtam megérteni, mit talál rajtam szeretnivalót.

– Nono, Blister, ne legyél már ilyen gyenge legény! Nagyszerű jellem vagy. Nem ismerek embert, akit jobban tisztelnék, mint téged.

– Azt elhiszem, de nézz a képemre.

– Nézem a képedet Blister: jó, nyílt, becsületes arc. Talán nem gyönyörű, de mi a gyönyörűség végeredményben? Csak felületesség, hidd el nekem. Mindent összefoglalva, az a véleményem, hogy egy olyan apró kis vakarcs, mint Prutyi, boldog lehet, ha ilyen férjet kap!

– Ne nevezd őt vakarcsnak!

– Mi a nyavalyának vagy úgy oda érte? Mégsem Sába királynője.

– Igenis az!

– Na jó!

Freddie attól félt, hogy megnyugtatás helyett talán rossz hangot ütött meg. Csend támadt. Freddie elgondolkozva szopogatta esernyője gombját, míg Bill fel-alá rohant a helyiségben.

Néhány perc telt el, mire Freddie újra beszélni kezdett. Most némi gyanakvás volt a hangjában.

– Van egy ötletem, Blister. Talán valaki pletykálhatott rólad.

– Hogyan érted ezt?

– Az emberek annyit fecsegnek a férfiakra. Annak idején egy hülye alak elment Aggie-hez és elmesélte neki, hogy el voltam jegyezve az unokahúggal, Veronicával. Aggie a legédesebb lény a világon, mondhatom: angyal emberi alakban, de annak ellenére, hogy Veronicát azóta sem láttam, időnként még mindig emlegeti a dolgot. Komoly kockázatot vállalok, ha egy egyszerű fülbevalót ajándékozok Veronicának a

születésnapjára. Talán valaki besúgott valamit a múltadból Prutyinak.

– A mimból?

– Nos, tudod, mire gondolok. A bohémek csak bohémek maradnak. Én legalábbis így hallottam. Kimondhatatlan orgiák a vésztanyákon, meg ilyesmik.

– Ne legyél már ilyen pimasz. Az életem mindig...

– Tiszta volt?

– Megehetnéd róla az ebédedet.

Freddie nagyot szopott az esernyő gombján.

– Ebben az esetben – mondta – dugába dől az elméletem. Különben is csak feltevés volt. Hány óra?

– Háromnegyed egy.

– Akkor ez az óra jól jár. Félek, Blister, szembe kell nézned a legrosszabbal. Kezd a dolog pocskéul festeni. Attól tartok, távol marad a menyasszony.

– Ó, Istenem!

– Hadd gondolkozzam – mondta Freddie, és újra esernyőjéhez fordult. – Egy dolgot tehetünk csak – jelentette ki néhány perc múlva. – Elszaladok a Grosvenor Square-re és kikémlelem a helyzetet. Te menj a Barribault-ba és ott várj rám.

Bill elsápadt.

– A Barribault-ba?

– Nekem ott van találkozóm valakivel, akit délután magammal akarok vinni Blandingsbe és meg kell vizsgálnom, képes lesz-e utazni. Amikor az előbb láttam, nagyon furcsán festett. Nem tetszett nekem a mód, amint közölte velem, hogy kétszersültet és tejet fog ebédelni. Az volt a benyomásom, hogy félre akar vezetni és az éberségemet igyekszik elaltatni. Várj rám az előcsarnokban, míg meg nem érkezem. Ott leszek, amilyen gyorsan csak lehet.

– Nem az előcsarnokban – tiltakozott Bill, megborzongva a visszaemlékezéstől. – Az utcán fogok várni.

Ez persze azt jelentette, hogy szembe kell majd nézni Ruritánia ex-császárával, de ez úgyis elkerülhetetlen.

Az idegesség különböző vérmérsékletű embereknél különféleképpen nyilvánul. Így történt, hogy Bill, aki mindig gyalog szokott járni, most taxin ment a Barribault-ba, míg Tipton Plimsoll, aki soha egy lépést sem tett taxi nélkül, elhatározta, hogy ezúttal gyalogolni fog.

A letört vőlegény már őrhelyén állt a hotel bejárata előtt, mikor a nagybeteg megérkezett.

Bill nem vette észre Tiptont, de Tipton észrevette Billt. Rámeredt, aztán elfordította a fejét és bevánszorgott a forgóajtón. Ruritánia ex-császára tisztelgett neki, amint eltámolygott előtte, és úgy vélte, hogy az arca zöld és nem ér el élve a liftig.

VI.

Ha két ember egymás mellé kényszerül, gyakran megtörténik, hogy az amúgy is rothadt társadalmi korlátok ledőlnek. Ruritánia ex-császáranak előkelő és pompás portási állása volt, de néha elunta az életét, különösen akkor, ha az üzlet gyengébben ment. Ilyenkor meggyengült az ősi előítélet, és hajlandónak mutatkozott összeszűrni a levet a proletariátussal.

Nem tartott hát soká, amíg elhatározta, eltekint Bill kitérdelt nadrágjától és leereszkedően közli vele, hogy szép idő van. Bill, akiben az emberi együttérzés iránti vágy egyre égetőbb lett, azt válaszolta, hogy az idő elég szép, amennyire az időjárás előfeltételei megengedik, de bizonyos más szempontokból távol áll az eszményi szép időtől.

Aztán megkérdezte az ex-császárt, hogy nős-e és az ex-császár azt válaszolta, igen. Bill erre azt mondta, hogy e pillanatban neki is nősnek kéne lennie, csak épp a menyasszony nem jött el az esküvőre, és az ex-császár erre úgy vélekedett, hogy ilyen szerencse száz évben egyszer fordul elő. Bill épp azt kérdezte az ex-császártól, hogy mit gondol, mi tarthatta vissza aráját és az ex-császár fogadást ajánlott öt az egy arányban, hogy a nő megszökött egy vagánnyal, amikor egy taxi fékezett, és Freddie ugrott ki belőle.

Freddie komor volt, Karon fogta Billt és félrevonultak. Az ex-császár csodálkozott, hogy ez az ágrólszakadt ilyen bizalmas viszonyban lehet bárkivel is, akinek jó ruhája van. Bajuszát elgondolkozva pödörgette, majd azt mondta: – Nahát! – és tovább álldogált.

– Nos? – kérdezte Bill, megmarkolva Freddie karját.

– Jaj! – nyögött Freddie és megvonaglott, mint egy sebzett vad. Az olyan testalkatú férfiak, mint Bill, ha felingerlik őket, úgy szorítanak, mint a krokodil harapása, és Billt nagyon felingerelte az ex-császárral folytatott diskurzus.

– Találkoztál vele?

– Nem – mondta Freddie, karját dörzsölgetve. – Azt is megmondom, miért. Mert nem volt ott.

– Nem volt ott?

– Nem volt ott.

– Akkor hol volt?

– Egy taxiban döcögött a Paddington pályaudvar felé.

– Mi a keresztanyám kínját keres ő a Paddingtonon?

– Nem akart ő Paddingtonba menni. Odahurcolták, Billncset vertek rá, egy szigorú komornyik őrizete alatt, akinek Dóra nagynéném megparancsolta, hogy a tizenkettő negyvennégyes Blandings felé induló vonatba gyömöszölje be egyetlen lányát. A tény az, Blister, drága öregem, hogy alaposan elrontottad a dolgot.

Okos ember nem hívta volna fel Prutyit a lakásán és nem nevezte volna álom-nyuszinak, vagy ha mégis, akkor lett volna benne annyi elővigyázatosság, hogy előbb meggyőződik, szíve hölgyével beszél-e, nem pedig az édes mamájával.

– Ó, Istenem!

– Dóra néni gyanúja természetesen felébredt. Így amikor Prudence-t vallatóra fogta, szegényke ötlöthetett, s az eredmény az lett, hogy Dóra néni egy nála is pokolibb nőszemélytől kért tanácsot, Hermione nénémtől, aki jelenleg Blandingsben székel. Hermione ma reggel felhívta telefonon Dórát és azt tanácsolta neki, hogy várja meg, míg Prutyi leviszi a kutyákat reggeli sétára. Mellesleg szólva, azok a kutyák angolkórosak vagy azok lesznek, ha továbbra is Peterson Kutyacsemegét esznek. Meg kell mondanom neked, Blister, hogy a Peterson Kutyacsemege olyan gyártmány, amiből a legfontosabb vitaminok hiányoznak... Jaj!

Bill nagyot markolt Freddie karjába.

– Folytasd, mert összetörlek – krákolta Bill.

Olyan fenyegető volt ez a magatartás, hogy Freddie bár éppen csak érintette Peterson alacsonyrendű gyártmányának bírálatát, kedvezőbb időpontra halasztotta a téma bővebb kifejtését. A barátja most úgy nézett rá, mint egy rosszkedvű és türelmetlen gorilla, akitől az őr megtagadja a banánt. Nem nagyon lepte volna meg Freddie-t, ha ökölbe szorított kézzel hirtelen dobolni kezdene a mellén.

– Hogyne, hogyne – mondta békítően. – Teljesen megértem a magatartásodat. Természetesen a tényekre vagy kíváncsi. Tehát az történt, dióhéjban, hogy Hermione néni utasította Dóra nénit, várjon, míg Prudence elvonul a kutyákkal és azalatt kutassa át a holmiját. Esetleg talál valami áruló nyomot. Dóra néni,

az édes, így is tett és nemsokára gazdag leletre bukkant, egy ötven levélből álló kötegre, egyik izzóbb hangú, mint a másik, az egész átkötve rózsaszínű szalaggal. Most már Prudence is sarokba szorult és kénytelen volt bevallani, hogy te meg ő mit terveztetek. A további vallatások során kiderült, hogy sem nemességed, sem pénzed nincs. Tíz perccel később megkezdődött a csomagolás. Dóra néni felügyelt és Prutyi keservesen zokogott.

Bill a haját tépte. Művész létére elég rövid volt a haja, de elszánt ember mindenütt talál tépnivalót.

– Zokogott? Meg tudnám fojtani azt a némbert.

– Dóra néni szívós anyagból készült - figyelmeztette Freddie. – Látnád csak Constance nénémet, Julie nénémet és Hermione nénémet, akiről épp most beszéltem. Hát így állnak a dolgok. Prudence úton van Blandings felé. Meg kell említenem, hogy családunk fiatalabb nemzedékét mindig Blandingsbe küldik, ha nem megfelelő alanyba lesznek szerelmesek. Olyan ez a dög hely, mint az Ördögsziget. Mintha csak tegnap lett volna, hogy Gertrude unokahúgomat vigasztaltam, aki azért volt ott hűvösön, mert egy segédlelkészhez akart férjhez menni. Engem is Blandingsbe száműztek, amikor Aggie és én megszöktünk. Igen – mondta Freddie –, az ifjú Prudence-t elhurcolták a börtönbe, és most méltán kérdezheted, hogy mi a teendő.

– Igen – mondta Bill, mert őt is ez a kérdés foglalkoztatta. Reménykedve nézte barátját, mintha tőle várna valamilyen mesteri haditervet, de Freddie csak a fejét csóválta.

– Ne nézz így rám, Blister. Nincs egy ötletem sem. Az apósom szokott így rámnézni a konferenciákon. Te persze nem ismered az apósomat. Olyan, mint egy római császár és az a szokása, hogy az asztalt veri a konferenciákon és kiabál: »Gyerünk, gyerünk, ötleteket

várok!« És nekem nagyon ritkán vannak ötleteim. De megmondom, mit tettem. Emlékeztem, mert Prudence is említette, hogy Gally bácsi keresztfia vagy. Megálltam egy utcai telefontól és megkértem az öreget, jöjjön ide. Ha valaki, akkor ez a nagybácsi az, aki megtalálja a kivezető utat. Korlátlan anyagi eszközökkel és végtelenül éles elmével rendelkezik. Nemsokára itt lesz. Valóban – mondta Freddie, mikor egy taxi kerekei csikorogtak –, ha nem tévedek, Watson, megérkezett az ügyfelünk.

Ruritánia ex-császára segítségével egy elegáns, vitor, ötvenes úriember szállt ki a kocsiból. Szaporán lépegetett felénk, kalapját legényesen félreapta, szemén fekete keretes monokli villogott.

VII.

– Hello, Bill – mondta Gally bácsi, – Gyere gyorsan és mondj el mindent. Freddie-től tudom, hogy bajba kerültél.

Melegen megrázta Bill kezét, mire Ruritánia ex-császáranak elkerekedett a szeme. Úgy érezte, hogy megromlott az emberismerete. Bár szóbaállt Billel, de egy percig sem oldódott fel benne a gyanú, hogy ez a pofa is a csőcselékhez tartozik. Még azzal is meggyanúsította, hogy művész. És íme, ez a fiatal senki szívélyes kézzorítást és sugárzó mosolyt kap nem kisebb hírességtől, mint magától a kiváló Gally Threepwoodtól. Ez alapjaiban rázkódtatta meg az ex-császárt és kételkedni kezdett józan ítélőképességében. Mert Gally egyik sztárja és nevezetessége volt Londonnak. Óriási alak, akire büszkén tekintett a színházi világ, a lóversenyek népe és a kocsmák törzsközönsége. A világváros bizonyos köreiben személye szinte legendás volt. Ha Joe Luis szállt volna ki a taxiból és fogott volna kezét Billel, az ex-császár nem lehetett volna jobban meglepve.

A tiszteletreméltó Galahad Threepwood számított az egyetlen kiváló tagnak abban a családban, amelynek feje Lord Emsworth volt. Lord Emsworth megnyert ugyan egyszer egy első díjat a tőkével és a kocája, mint tudjuk, kétszer vitte el a nagydíjat a shropshire-i mezőgazdasági kiállításon, de azt nem állíthatjuk, hogy Anglia közéletében igazi hírnévre tett volna szert. Gally ellenben országos híresség volt. Akadhattak emberek Londonban – bukmékeresek, kuglibajnokok, kucséberesek, facér zsokéék és ilyenfajta hajósok –, akik nem tudták volna, hogy kiről beszélsz, ha Einsteint említed, de mindnyájan ismerték Gallyt.

Főképpen az a csodálatraméltó, hogy Galahad Threepwood ötvenhét éves kora ellenére tökéletes ifjú volt. Olyan életmód mellett, mint amelyet ő folytatott, nem lett volna joga kicsattanni az egészségtől, ám ő mégis ezt tette. Még E. Jimpson Murgatroyd is kénytelen lett volna elismerni, hogy Galahad az orvostudomány csődje. Míg legtöbb kortársa rég visszavonult már Harrogate-be vagy Buxtonba és a köszvényének szentelte életét, ő vidoran halad tovább, mindig felfelé, üres whiskysüvegek dombjain. Felfedezte a maga számára az Örök Ifjúság Titkát: a pohár ne ürüljön ki soha és hajnali négy óra előtt lefeküdni tilos. Semmilyen testrésze nem gyengült, a szíve aranyból volt és a kedélye töretlen. Mindenki szerette, kivéve családjának nőnemű tagjait.

Gally a forgóajtó felé tartott, mialatt az ex-császár negyvenszer vette le sapkáját egy perc alatt – mint egy óraműves játék –, és beterelte a társaságot a hallba. Az első vakító mosoly és az üdvözlés után komollyá és figyelmessé vált. Freddie nem sokat árult el neki telefonon, de ahhoz eleget, hogy tisztában legyen azokkal a nagyon komoly akadályokkal, amelyek Bill házasságát fenyegették. Úgy szerette Billt, mint a saját

fiát, akivel kapcsolatban egyik legkorábbi emléke az volt, hogy tízéves korában megbízta a gyereket, helyezzen egy félkoronást a Bounding Bertis nevű versenyparipa orrába a plimptoni futtatáson. És mindig örvendezve emlékezett, hogy Bounding Bertis vadul száguldva három hosszal győzött, és száz a nyolchoz volt az oddsza.

– Na, halljuk – mondta –, mi történt?

A tudósítás, melyet Freddie Billnek előadott, elragadóan világos volt, egy apró részlet sem maradt ki belőle. Most, hogy Freddie megismételte a tényeket, Galahad előtt is megvilágosodott a helyzet. Időnként bólintott, míg az elbeszélés tartott és a végén azt a megjegyzést tette, hogy ez bizony szép kis eset. Bill és Freddie egy véleményen voltak vele.

– Blandingsbe toloncolták, mi? – kérdezte a tiszteletreméltó Galahad, levéve monokliját. – A régi, régi történet. Évekkel ezelőtt, ti még nem is voltatok a világon, kölykeim, engem is Blandingsbe toloncoltak, hogy megakadályozzák egy dizőzzel tervezett házasságomat, akit Dolly Hendersonnak hívtak. – Egy percig szótlanul ült, álmodozó szemmel, míg gondolatai a múltba kalandoztak: – Nos, világos, hogy mit kell tenned, Bill. Nem hagyhatod, hogy az a szegény gyerek kisírja a szemét magára hagyottan, vad nagynénik dühödt falkája közepette. Neked is Blandingsbe kell menned.

Freddie akármennyire is tisztelte tehetséges nagybátyját, kétkedően csóválta a fejét.

– De a fene megette, Gally bácsi, abban a pillanatban, ahogy beteszi oda a lábát, már ki is rúgták.

– Mondtam én egy szóval is, hogy betegye a lábát? Látom, nem fejeztem ki világosan magam. Én Blandings községet értettem. Bill, te jegyet váltasz Blandings községig és szállást veszel az Emsworth Armsban.

Kedvelni fogod az Emsworth Armsot. Jó sört mérnek. Kíváncsi vagyok, hogy még ugyanaz a csaposlegény van-e ott, mint tavaly nyáron. Kedves fiú, Herbert a neve. Kiváló jó barátom. Azóta sem hallottam róla semmit. Ha még él, add át neki üdvözetemet.

Freddie tovább tapogatózott.

– Még mindig nem értem. Miért kell Billnek az Emsworth Armsban megszállnia?

– Valahol csak kell aludnia, nem? Napközben persze a kastélyban lesz és a kocát festi.

– A kocát festi?

– Ó, persze, ezt is meg kell magyaráznom. Dóra nénéd közölte velem a napokban, hogy apád írt neki és arra kérte, szerezzen egy festőt, aki megfesti a kocája arcképét.

– Nafene –, mondta Bill és világosság kezdett gyúlni az agyában.

– Mondhatsz, amit akarsz. Dóra úgy cselekedett, mint akármelyik nővérem a helyében, kinevette, kigúnyolta és nem tett ebben az ügyben egy lépést sem, kivéve, hogy egy goromba levelet küldött Clarence-nek, s többek között megírta, hogy ne röhögtesse ki magát. Festőt ezek szerint nem szerzett. Te fogod kielégíteni ezt a régóta áhított kívánságot. Hogy tetszik a terv?

– Borzalmas! – rázkódott össze Bill.

– Mondtam neked, hogy nagyszerű ember – lelkendezett Freddie.

– Remélem, hogy Clarence elfogadja a protezsáltamat.

Freddie sietve oszlatott el minden kétséget.

– Emiatt ne legyenek aggályaid, Gally bácsi. Sürgönyözz, hogy egy festőt küldesz és a többit bízd rám. Én délután ott vagyok az öreg salabakternél és még ma este rászórom Billt. Egy ember, aki Amerika legszívósabb pasasait rá tudta beszélni, hogy Donaldson

Kutyacsemegét vegyenek, az alighanem könnyedén elbánik a nagyfőnökkel. Viasz lesz a kezem között. Tudsz egyáltalán disznókat festeni, Blister? Akkor ülj fel a legelső vonatra, köss ki az Emsworth Armsban és rövidesen hírt hallasz felőlem. Hozz le festéket, ecsetet, vásznat, állványt, palettát, satöbbi.

Elhallgatott, mert észrevette, hogy senki sem figyel rá. Bill nagy hévvel köszönte éppen Gallynek, amit érte tett és Gally azt mondta: nem, nem, drága fiam, egyáltalában nem, egyáltalában nem és hozzátette, nagyon örül, hogy segítségére lehetett.

– Megjósolom – mondta a tiszteletreméltó Galahad –, rövidesen elszökhettek Prudence-szel és folytathatjátok ott, ahol abbahagytátok. Nálad van a diszpenzáció? Tedd a belső zsebedbe és ha itt az idő, fogd meg Prudence kezét és tűnjetek el. Látsz valamilyen hibát a tervben?

– Nem – mondta Bill.

– Egy a bökkenő – aggódott Freddie. – Rossz hírem van a számodra, Blister. Szerettem volna egész idő alatt ottmaradni helyben, hogy atyai szemmel őrködjem feletted, de nem tehetem. Látogatásokat kell lebonyolítanom a szomszédságban, és már holnap hivatalos vagyok egy összejövételre Cheshire-ben.

– Annyi baj legyen – legyintett Bill, – Minden rendben lesz. Ez a vidám bizakodás nem tetszett Freddie-nek.

– Azt mondd, minden rendben lesz? – kérdezte komoran. – De tényleg úgy lesz-e? Száz csapda is leselkedik rád, te szerencsétlen vaddisznó.

A tiszteletreméltó Galahad bólintott.

– Értem, mire gondolsz. Például a név: William Lister.

– Úgy, ahogy mondd. Egyike volt az első tényeknek; amit a harmadfokú vallatással kipréseltek Prudence-ből, hogy szívszerelmét William Listernek hívják. Inkább nevezd magadat Messmore Breamworthynak.

– Eredj a fenébe – tiltakozott riadtan Bill. – Ilyen név nincs is.

– Véletlenül egy elnöktársam neve a Donaldson cégénél. Ezért jutott az eszembe.

A tiszteletreméltó Galahad döntő szavát hallatta.

– Messmore Breamworthy elragadó lesz. És most térjünk át az álöltözet fontos témájára.

– Álöltözet?

– Véleményem szerint döntő fontosságú. Ha álruhában vagy, nem történhet semmi bajod. Van egy öreg cimborám, Fruity Biffen, aki egy év óta nem teszi ki a lábát otthonából álöltözet nélkül. A vén szamár kissé feszült viszonyban van a bukmékerekkel.

Freddie megtódította.

– Feltétlenül kell az álruha, Blister.

– De miért? Nem ismer ott engem senki.

– Dóra néni megtalálhatta egy fényképedet és elküldhette Hermione néninek.

– Prutyinak csak egy fényképe van rólam és azt magánál hordja.

– És ha megérkezésekor Hermione néni megmotozta?

– Minden lehetőséggel számolnod kell, fiam – szorongatta Galahad. – Én álszakállt ajánlok. Van egy, amit kölcsön adhatok. Fruity Biffen elkérte ugyan a napokban, hogy át tudjon kelni a Hurst Parkon, de vissza fogom szerezni.

– Nem akarok álszakállt.

– Jól gondold meg. Világos mustárszínű és rendkívül előnyösen állna. Fruity úgy nézett ki benne, mint egy asszír fejedelem.

– Nem!

– Ez az utolsó szavad?

– Igenis ez. Nem akarok álszakállt hordani. Rettentően hálás vagyok, hogy segíteni akartok, de...

– Egyáltalában nem, egyáltalában nem. A fene egyen meg, hiszen a keresztfiam vagy. És láttam egyszer az anyádat, amint felemelt egy százkilós súlyzót, Vacsora után, csak úgy szórakozásból. Az ilyen dolgok kötelezik az embert. Rendben van, ha rendkívüli előítéletet táplálsz az álszakáll iránt, ne beszéljünk többet róla. De azt hiszem, nagy kockázatot vállalsz. Engem ne okolj, ha Hermione nővérem előugrik a bokrok mögül és rádrohan a napernyőjével. De ha te így érzed helyesnek, ám legyen. El az álszakállal. De a többi megállapodás marad?

– Tökéletesen.

– Jól van. Nos, nekem mennem kell. Egy ordas barlangi alakkal ebédelek a Rupert Streeten.

– Nekem pedig – mondta Freddie – fel kell mennem megnézni, hogy mit csinál az a pasas, akiről beszéltem. Ég adja, hogy ne találjam teljesen elázva, üres üvegek között.

Aggodalma alaptalan volt. Tipton Plimsoll a szobájában ült harmadik emeleten, éppen befejezte a kétszersültet és leöblítette egy pohár tejjel, pontosan úgy, ahogy előre elhatározta.

Időről időre, két korty között, gyorsan hátrapillantott. Aztán láthatóan megnyugodva tovább itta a gyógyító nedűt.

NEGYEDIK FEJEZET

A gyorsvonat három óra negyven perc alatt teszi meg az utat Paddingtonból Blandingsbe. Prudence Garland, akit anyja komornyikja félájultan vonszolt be a

tizenkettő-negyvenkettesbe, röviddel öt óra előtt érkezett meg rendeltetési helyére. Épp idejében egy csésze teához és hogy jól kisírhassa magát.

Egy menyasszony, akit esküvője napján elszakítanak vőlegényétől, csak elvéve kellemes társaság, és Prudence sem volt kivétel a szabály alól. Tipton Plimsoll, aki jogosan utálta Bill Lister arcát, nagyon csodálkozott volna, hogy bárki is kétségbeeshet, amiért nem engedik egy ilyen ábrázatú emberhez feleségül menni. De Prudence másképp ítélte meg a helyzetet. Az eseményeket vészesnek tartotta és siralmas lelkiállapota megríkatott volna egy duhaj farsangoló társaságot is.

Nem meglepő tehát, hogy Tipton, amikor egy órával később Freddie-vel egyetemben megérkezett, Emsworth ősi hajlékát kibírhatalannak találta. Bár Prudence abban a percben nem volt jelen – megtört szívét vitte csitulni a kertbe –, a szerencsétlenség és a szomorúság még mindig úgy lebegett a helyiségben, mint a felmelegített káposzta szaga. Tipton nem ismerte Edgar Allan Poe írásait és így sohasem hallott az Usher-házról, de egy olvasottabb ember azt hihette volna, hogy annak a bizonyos végzetes háznak a küszöbét lépte át.

Lord Emsworth komorsága is hozzájárult a nyomott hangulathoz. Ez a gyengéd szívű férfiú mindig nagyon szenvedett, ha számos unokahúgainak egyike Blandingsbe érkezett, hogy kitöltse a büntetését, amiért nem bölcsen, de túlságosan szeretett. Súlyosbította a nemes lord bánatát az a tény is, hogy Prudence, miközben teáját kavargatta, szaggatott előadásban közölte, hogy lévén most már üres az élete, a jótékonyágnak akarja szentelni magát.

Lord Emsworth tudta, mit jelent ez. Azt jelenti, hogy nagytakarítás lesz a dolgozószobájában. Igaz, a megsebzett szívű lány csak annyit mondott, hogy a blandingsi árvaházban akarja Bibliára tanítani a

gyerekeket, de a lord tisztában volt vele, hogy a dolog nem marad ennyiben. Az árvák tanítását a nagytakarítástól csak egy lépés választja el.

Visszaemlékezett arra, mikor Gertrude unokahúga (míg büntetését leülte azért, mert egy segédlelkészbe volt szerelmes) milyen dühödten nagytakarított. Biztosra vette, hogy Prudence hasonlóan jár majd el, amint kissé lecsillapodik, sőt talán még túl is tesz unokahúgán. Mert eleinte még megnyugtatja a bibliatanítás, de valami mi azt súgta Lord Emsworth-nek, hogy nem ússza meg ezt a szerelem elleni kúrát nagytakarítás nélkül.

Hozzászámítva ezekhez a névtelen félelmekhez azt a hatást, amit ifjabb fiának megjelenése váltott ki az érzékeny főúrból, meg tudjuk érteni, hogy Tipton Plimsoll legszívesebben elbújt volna egy sarokba, szemét-fülét befogva, amíg a lord fogadta őket.

Wedge ezredes és Lady Hermione látható rosszkedvét csak részben okozta Prudence ragályos hangulata. Arcukat egy másik tragédia árnyéka sötétítette el. Ezen a nevezetes napon, amikor Veronica lányuknak olyan életfontosságú lett volna tökéletesnek és elbűvölőnek látszania egy ifjú milliárdos meghódítására, megcsípte egy szúnyog, pontosan az orra hegyén. Akkorára dagadt a szépséges leányzó finom orra, mint egy díjnyertes uborka.

A helybeli gyógyszerész által melegen ajánlott Sugg balzsam mindent elkövetett, de a szülők, Lord Emsworth-höz hasonlóan nem voltak a legvidámabb hangulatban. Tipton hamarosan azon kezdett töprengeni, vajon nem túl drágán fizette-e meg annak a ronda arcnak a kiirtását ifjonti életéből egy hosszabb tartózkodással ebben a középkori siralomházban. Amikor az átöltözésre szólító gong hangját meghallotta, valami olyasfajta érzés fogta el, mint amit az ostromlott Lucknow helyőrsége érezhetett a skót ezredek

dudájának szavára. Fellélegzett: fél órára egyedül maradhat.

Ez hét óra harminckor történt. Hét óra ötvenötcor megfontolt léptekkel indult az ebédlő felé. Azután hét óra ötvenhatkor az ügyek állása teljesen megváltozott. A rosszkedv eltűnt, remény virradt, lágy zene töltötte be a teret és a levegő hirtelen ibolyák és rózsák illatával lett terhes.

– A lányom, Veronica – mondta egy hang, és Tipton megtántorodott. Sugg úrról nem tudunk semmi közelebbit: lehet, hogy jó ember volt, lehet, hogy nem. Lehet, hogy szerette az állatokat, és mindenki tisztelte őt, aki csak ismerte. De Suggról, a gyógyító balzsamok királyáról bizonyossággal lehet nyilatkozni. Toronymagasan áll az összes gyógyító kenőcsök fölött.

Veronica Wedge ott állt Tipton Plimsollal szemben, óriási szemeivel rábámulva a meghökkent úriemberre, ahogy tehén mered a répára, és senki nem sejthette volna, hogy röpke pár órával ezelőtt a lány orra olyan volt, mint egy vizesuborka. Le a kalappal Sugg előtt.

– Prudence, az unokahúgom – folytatta a hang, most egy rózsaszínű köd közepéből szólva, amit hárfák, lantok és harsonák kísértek.

Tipton rá se hederített Prudence-re. Futólag konstataulta, hogy kékszemű és pöttöm, aztán visszatért Veronica vizsgálatára. És minél jobban vizsgálgatta a lányt, annál inkább érezte, hogy ábrándjai életre keltek. Tipton Plimsoll szerelmes lett, életében először. Amit eddig ennek az isteni érzésnek hitt, Doris Jimpson és még egy tucat más nő esetében, halvány másolata volt az igazinak, mint egyike azoknak az értéktelen utánzatoknak, amelyektől Sugg olyan jogosan óvja a közönséget.

Még mindig változatlan hévvel meredt Veronicára, amikor a vacsorát jelentették.

II.

Angol vidéki kúriákon a vacsora legtöbbször unalmas és szellemtelen aktus. Ha az angliai uralkodó osztályoknak van egyáltalán valami hibájuk, az abban található, hogy túlságosan fagyos csendben esznek és vacsoráikban nincs semmi hangulat. De ma este Blandings Castle ebédlőjében egészen más a helyzet. A légkör – mondhatni – kicsapongóan vidám.

Egbert ezredes és Lady Hermione figyelmét nem kerülte el az a mély benyomás, amit lányuk a gazdag vendégre tett. A Wedge-család mindhárom tagjának érzelmei, röviden szólva, magasan szárnyaltak.

Prudence Freddie-től értesült szerelmének terveiről és majd kibújt a bőréből. Freddie, aki mindig szívesen találkozott azokkal a lányokkal, akikkel valaha jegyben járt, elragadtatva újította fel barátságát Veronicával és hosszasan társalgott vele a kutyaeledelekről. Lord Emsworth, akivel Prudence az imént közölte, hogy meggondolta magát és mégsem szenteli jótékonyágnak további életét, annyira virgonc lett, amennyire csak egy ilyen előkelő társadalmi állású férfiú lehet. Ha kevésbé vette ki részét a vidám mókákban, amelyek mint a villám cikáztak az asztal fölött, egyszerűen annak a ténynek tulajdonítható, hogy ez egyszer kijátszva nővére éberségét, lecipelte magával a disznókönyvet és az asztal alatt olvasgatta. A kutya se törődött őlordságával.

És az egész vidám társaságában Tipton Plimsoll volt a legvidámabb. Sem a kényszerű absztinencia, sem az a körülmény, hogy mint előkelő vendég a pocsék háziasszony jobbján ült, nem tudta fékezni szellemének röpké szárnyalását. Időről időre Veronicára nézett és úgy látszott, hogy ez a pillantás szárnyakat ad szellemének.

Ő volt az, aki a legjobb ötleteket adta. Ő volt az, aki a legjobb vicceket mesélte. Ő volt az, aki a leves és a hal között azzal szórakoztatta a társaságot, hogy villát táncoltatott a borospoháron. Szóval egy ideig ő volt a társaság tréfacsinálója.

De csak egy ideig, ezt jól jegyezzük meg. Hogy pontosak legyünk, az előétel tálalásáig. Mert abban a pillanatban dermedt csend borult az ifjú Jolly Jokerre és olyan módon utasította vissza az előételt, ami vészesnek és jegesnek mondható. Valami kétségtelenül nem tetszett Tipton Plimsollnak.

Az történt ugyanis, hogy amíg újfent elragadtatott pillantást vetett Veronicára, megdöbbenve vette észre, hogy a lány csintalanul ráütött Freddie kezére és ugyanakkor azt mondta neki, hogy ne bolondozzon. Ez a látvány létalapjában reszkettette meg Tiptont.

Már egy ideje sejtette, hogy azok ketten nagyon jól megértik egymást, de igyekezett megőrizni hidegvérét, azzal csitítva magát, hogy egy kis bizalmaskodás unokatestvérek között megengedhető dolog. De ez a kézveregetés egészen másvalami volt. Úgy találta, hogy ez messze túlmegy az unokatestvéri viszonyon. Tipton Plimsoll szenvedélyes férfiú volt, és a zöldszemű szörnyeteg most a lábába kapaszkodott, s alaposan megharapta.

– Nem, köszönöm – mondta hidegen az inasnak, aki csirkemájjal és pástétommal kínálta.

Ha tudta volna, hogy miért ütött Veronica Freddie kezére, nem csikorgatta volna a fogait. Hiszen csak ez történt: Freddie bizalmasan közölte Veronicával, hogy a Donaldson »Kutyák Öröme« emberi táplálkozásra is alkalmas. Ezért ütött kezére a lány és mondta, hogy ne bolondozzon, mint ahogy az ő szellemi képességeivel megáldott lánytól nem is volt más várható.

De Tipton nem lévén ezeknek a tényeknek a tudatában, az égből a földre pottyant és sötét hallgatásba burkolózott. Lady Hermione erre elhatározta, hogy kellő lépéseket tesz. Követve Tipton oldalpillantásait, megértette a dolgok összefüggését és feltette magában, hogy vacsora után négyszemközt beszél Freddie-vel. Lányához is lesz egy pár keresetlen szava.

Második számú elhatározását hamarosan végre is hajtotta, amikor a hölgyek felkeltek és magukra hagyták az urakat. És olyan jól végezte a dolgát, hogy amint Tipton belépett a nappaliba, Veronica sálat terített ragyogó vállaira, s felmosolygott a búsképű lovagra.

– Anya azt mondja, hogy nézzük meg a holdfényes kertet.

Egy perccel előbb Tipton még azt hitte, hogy az élet teljességgel értelmetlen. Mert ahhoz a látványhoz, hogy Veronica más férfiak kezét veregeti, az a kínszenvedés is társult, hogy házigazdája, házigazdájának fia és házigazdájának sógora vederszámra ürítik portóit, míg ő kénytelen távolmaradni ettől a mulatságtól. De ahogy elhangzottak Veronice szavai, újra zengeni kezdett a lágy zene, s a levegő megtelt rózsák és ibolyák illatával. Ami pedig rózsaszínű ködöt illeti, azon alig tudott átlátni.

– Nagyon szeretném látni! – lihegte lelkesen.

– Csakugyan szeretné?

– Csakugyan szeretném.

– Disznó hideg van odakünn – mondta Freddie rosszallóan. – Engem nem tudnál rávenni, hogy most kimenjek. Maradjatok itt kedélyesen, ez az én tanácsom. Mit szólnál egy pingpongpartihoz, Vee?

A jó nevelés kötelez. Bár Lady Hermione Wedge úgy nézett ki, mint egy szakácsnő, ereiben mégis száz nemesi ős vére csörgedezett. Hirtelen mohó vágy fogta

el, hogy a keze ügyébe eső tompa tárggyal unokaöccse tarkójára üssön, mégis mosolygott.

– Egyáltalában nincs hideg – mondta Lady Hermione.
– Elragadó nyári este van. Még kalapot sem kell vinnie, Mr. Plimsoll.

– Még a gondolata sem kell a kalapnak – helyeselt elragadtatva Tipton. – Gyerünk.

A földig érő szárnyasajton kiléptek a kertbe.

Lady Hermione Freddie-hez fordult. Szigorú és véstjósító volt, mint az olyan nagynénik, akik feltűrik ruhaujjukat, markukba köpnek és unokaöccsük képébe óhajtának belemászni.

Körülbelül ugyanebben a percben Blandings falujában, az Emsworth Armsban Bill kényelmesen nyújtózkodott egy nyugágyon. A holdat nézte és Prudence-re gondolt.

Eszébe jutott, hogy ilyen éjszakán milyen kellemes lehet elsétálni a kastélyig és felnézni Prudence ablakára.

III.

Tipton Plimsoll és Veronlea Wedge első regényes együttlétének tárgyalásakor a történetíró ugyanazzal a szükségszerűséggel áll szemben, mint amikor le kellett volna írnia Frederick Threepwood és Bill Lister összetalálkozásának részleteit. Hiszen lehetséges lenne szóról szóra visszadni a beszélgetést, de kétséges, hogy érdekelné-e a közönséget. Okosabb hát csak a fő irányvonalakat megadni.

Tipton elég jól indult, azt mondván, hogy a kert csinosan fest holdfénynél és Veronlea azt mondta: – Igen, ugye? – Most Tipton következett azzal a megjegyzéssel, hogy a kertek mindig csinosabbak, ha süt a hold, mint akkor, ha nem süt a hold, és Veronica azt mondta: – Igen, ugye? – Eddig a pontig a beszélgetés még Madame Recamier szalonjában is megállta volna a helyét. De ennél a pontnál Tipton

szókinccse hirtelen kifogyott és hosszú szünet következett.

Tipton azok közé a fiatal emberek közé tartozott, akik ha kellően be vannak rúgva, hasonszőrű férfitársaságban (ha az italát a többiek fizetik) a legmulatságosabbak tudnak lenni. De mihamarabb egyedül maradnak egy lánnyal, megnémulnak. És most ezzel a lánnyal, itt a holdfényes kertben, még különösebb volt az eset. Nagy szerelme, a lány lenyűgöző szépsége és az a tény, hogy a vacsoránál csak málnaszörpöt ivott, nehezzé tették nyelve járását.

Hosszabb szünet után Veronica elmondta, hogy ma délután egy szúnyog megcsípte az orrát. Tipton ennek hallatára megborzongott és kijelentette, hogy sohasem szerette a szúnyogokat. Veronica azt mondta, hogy ő sem szereti a szúnyogokat, de mégis jobbak a denevéreknél. A macskákat szereti, mondta Veronica, és Tipton elismerte, hogy a macskák nagyszerű állatok. A patkányokra nézve is egy véleményen voltak. Mind a ketten rosszállották, hogy olyan kevésbé bájosak.

A jég megtört, a beszélgetés remekül folyt, míg Veronica azt nem mondta, hogy most már talán jobb volna bemenni. Tipton azt

65

ff

mondta: – Ó, be kár! és Veronica azt mondta: – Azt hiszem, jobb lesz benn; – és Tipton azt mondta: – Nos, ha muszáj. – Szíve dörömbölt és ugrált, mikor bekísérte a lányt a nappaliba. Ha valaha is kételkedett abban, hogy ez a lány és ő ikerlelkek, most már bizonyosan megszűnt minden kételye. Csodálatosnak találta, hogy két ember ilyen tökéletesen egy véleményen legyen mindenben akár szúnyogokról, akár denevérekről, akár macskákról, akár patkányokról van szó. És ami azt a vacsorai epizódot illeti, hajlandó volt magában

megbocsájtani neki. Igaz, igaz, csintalanul ráütött Freddie kezére, de ezt meg lehet magyarázni azzal a feltevessel hogy elcsúszott a keze.

Tiptont az egész hosszú, nyugodt estén át emelkedett kedélyállapot jellemezte. Úgy érezte magát, mint máskor, ha már félig berúgott. Valóban olyan jól, hogy amikor behozták a whiskyt és kellékeit, minden aggály nélkül itta tovább a málnaszörpöt. Sőt, kissé meglepte, hogy Freddie és Wedge ezredes szükségét érzi valamilyen erősebb italnak.

Tizenegy órakor Lady Hermione általános visszavonulást vezényelt és tizenegy óra tízkor Tipton már második emeleti szobájában tett-vett. Kinézett a holdvilágba, még mindig abban a különös lázas izgalomban, ami olyankor fogja el a fiatalembereket, ha nemrég egy másnemű ikerlélekkel találkoztak.

Utált arra gondolni, hogy most lefeküdjék, és amikor felnézett a holdra, indíttatást érzett. Öt perc múlva kinyitotta a nappali szoba ajtaját és kilépett a teraszra.

Egy hang azt mondta: – Jézus Mária! – és Tipton Lord Emsworth-t találta maga előtt.

IV.

Lord Emsworth cvikkerje az izgalom perceiben le szokott ugrani gazdája orráról. Most a dolgozószoba ajtaján kilopózó alak hozta izgalomba, mert meg volt győződve arról, hogy ez csak betörő lehet. Aztán észbekapott, hogy a betörők nem kijönnek egy házból, hanem bemennek, és most már nyugodtan keresgélte szemüvegét, felhúzta a zsinórjánál fogva és visszahelyezte az orrára.

Megkönnyebbülve látta, hogy az alak nem éjféli rabló, hanem a vendég, bizonyos Popkins vagy Perkins vagy talán Wilbraham – a pontos névre nem emlékezett.

– Ó, Mr. Izé – mondta barátságosan.

Rendes körülmények között Blandings Castle ura nem nagyon kedvelte másodszülött fia barátait. Sőt, bátran állíthatjuk, hogy csak olyankor mozgott igazi gyorsasággal és fürgeséggel, mikor el akart bújni előlük. De ma éjjel szelíd jóakaratot érzett az egész emberi nem iránt.

Ennek oka részben Prudence szándékának megváltoztatása volt, de főképp Frederick fiának nyilatkozata, hogy ezúttal nem fog Blandingsben megragadni, mint éticsiga a kövön, hanem csak hadműveleti bázisának tekinti a családi otthont. Shropshire és környéke rendkívül gazdag olyan földbirtokosokban, akik hatalmas kutya-falkákkal büszkélkednek és Freddie feltette magában, hogy sorra meglátogatja őket, néha éjszakára is kimarad, sőt napokig nem száll le a kiszemelt áldozat nyakáról.

Nincs apa, aki ilyen jó hírré meg ne könnyebbülne és Lord Emsworth is nagyon megnyerő és szívélyes lett, amikor Tipton odalépett mellé.

– Sétára indul, Mr. Izé? – kérdezte.

Tipton azt felelte, hogy ez a szándéka, hozzátéve magyarázatképpen, hogy gyönyörű az éjszaka.

– Gyönyörű – hagyta helyben Lord Emsworth és mert szerette a véleményét egészen tisztázni, hozzátette: – Gyönyörű, gyönyörű, gyönyörű, gyönyörű. Süt a hold – folytatta az égre mutatva.

Tipton közölte vele, hogy észrevette a holdat.

– Fényes – mondta Lord Emsworth.

– Nagyon fényes – mondta Tipton.

– Tényleg nagyon fényes – mondta Lord Emsworth. – Ó, rendkívül fényes. Érdeklík önt a disznók Mr... Mr... hm... Mr. Izé?

– Plimsoll. – Tipton udvariasan meghajolt.

– Disznó. – Lord Emsworth kissé hangosabban nyomta meg szót.

Plimsoll megmagyarázta, hogy a neve Plimsoll, ezt óhajtotta közölni.

– Ó, tényleg? – Lord Emsworth elgondolkozott. Valami derengeni kezdett benne; valaki mondott egyszer neki valamit, hogy mit, arra e percben nem tudott visszaemlékezni,, valamit egy ilye nevű valakiról. – Nos, azt akartam mondani, hogy épp az ólakhoz megyek, hallgatni a kocámat.

– Ó, igen?

– A neve Plimsoll.

– Tényleg? – kérdezte Tipton, meglepetve a véletlen játékatól.

– Úgy értem, Blandings Császárnője. Kétszer nyerte meg nagydíjat a shropshire-i mezőgazdasági kiállításon.

– Nagyszerű!

– Két egymást követő évben.

– Nahát!

– Egyedülálló eset a kiállítás történetében!

– El vagyok ámulva!

– Igen. Bámulatos ünnepség volt. Nagyon kövér.

– Kövérnek kell lennie.

– Az is. Rendkívül kövér.

– Igen, uram, elhiszem, hogy kövér – sóhajtotta Tipton. Egyetlen szerelmes sincs elragadtatva, ha azzal a szándékkal megy ki a holdfényes éjszakába, hogy az imádott lányról ábrándozzék és ehelyett disznókról kell hallania, ha még olyan kövérek is. – Nos, nem akarom feltartani önt, ha meg akarja látogatni a disznóját.

– Azt hittem, velem tart – szólta Lord Emsworth. – Jöjjön csak Mr. Abraham, jöjjön.

Karonfogta Tiptont, bár semmi szükség sem volt rá, hogy erőszakot alkalmazzon. Tipton beletörődött sorsába. Nem volt semmi gyakorlata abban a nehéz műveletben, hogyan kell lerázni idősebb urakat, és most már késő volt ezt megtanulni. Magában fohászott

csak, hogy házigazdája essen hasra és törje ki a nyakát, de ellenállás nélkül ment vele.

Ebben az órában Blandings Császárnője, mint rendesen, már visszavonult. Így természetesen Lord Emsworth csak szavakkal ecsetelhetette a hölgy bájait. De azzal az ígérettel kecsegtette Tiptont, hogy holnap pótolhatja az elmulasztott látványt.

– Holnap reggel elhozom önt ide, Mr. Jekyll – mondta. – Vagy inkább délután, mert délelőtt Galahad festőjével tárgyalok. Freddie fiam közölte velem, hogy Galahad bátyám egy festőt küldött le, aki megfesti a Császárnő arcképét. Ez az ötlet már régen foglalkoztat. Írtam is Dóra nővéremnek és megkértem, hogy kerítsen egy festőt, de nagyon durván válaszolt és azt írta, hogy ne röhögtessem ki magam. Hermione nővérem szintén ellene van tervemnek. Ugy látszik, nem tetszik nekik az ötlet, hogy egy disznó a családi képtárba kerül. Hermione volt az, aki ön mellett ült a vacsora alatt. A lány, aki Freddie mellett ült, az a lánya, Veronica.

Most először kezdett Tipton valami olyasmit érezni, hogy talán mégsem volt téves indíttatása, amely visszavezényelte a kertbe.

– Nagyon bájosnak találom – mondta felkészülve egy jó hosszú megbeszélésre.

– Bájos? – kérdezte Lord Emsworth meglepve. – Hermione?

– Miss Wedge.

– Azt hiszem, téved, én ismerem őt – mondta Lord Emsworth. – De én Veronica húgomról beszéltem. Szép lány és sok jó tulajdonsága van.

– Ah – sóhajtott Tipton tiszteletteljesen.

– Kitűnő szíve van és úgy látszik, szereti a disznókat. Láttam, amint egyszer egy krumplit emelt fel a földről és visszadobta az ólba, amikor észrevette, hogy a Császárnő az orrával a kerítésen innen szaglászott.

Nagyon tetszett nekem ez a cselekedet. Nem minden lány lett volna ilyen figyelmes.

Imádott istennője hófehér lelkének ezen újabb bizonyítéka annyira meghatotta Tiptont, hogy percekig képtelen volt beszélni. Aztán azt mondta: – Ó!

– Emlékszem, Freddie fiam, aki jelen volt... – Lord Emsworth hirtelen félbeszakította saját magát. Ifjabb fiának harmadik említése felélesztette emlékezőtehetségét. Mintha valami kígyúlna kósza gondolatai között.

Ó, igen, megvan! A hálószobája... Egbert bejön... Ő leírja a szöveget a disznókönyv margójára...

– Freddie, igen – folytatta a Lord –, hát persze, igen, Freddie. Tudom, hogy volt valami, amit meg akartam önnek mondani. Ő és Veronica valamikor jegyesek voltak.

– Micsodaaa?

– Igen. De felbontották az eljegyzést. Hogy miért, arra nem tudok visszaemlékezni. Talán mert Freddie valaki mást vett feleségül, de még mindig nagyon jóban vannak. A feleségem, emlékszem, úgy szokta említeni Veronicát; mint Freddie kis babáját. Akkor még élt szegény feleségem – magyarázta Lord Emsworth, nehogy azt higgye Tipton, hogy valami spiritiszta üzenetről van szó.

Miután ekképpen minden lehető félreértés eloszlott, Tiptonban egy holdfényes világ omlott össze. Egyszer valaki kocsmai duhajkodás közben orrtövön hajította egy söröskriglivel. Most pontosan úgy érezte magát, mint akkor. Ugyanaz az élmény: az ember bizonytalanul áll egy ingadozó és feloszló mindenségben.

Más szerelmes az ő helyzetében talán megvigasztalódott volna azzal a meggondolással, hogy miután Freddie most már nő, valószínűleg nem fog nyeregbe szállni Veronica kezéért és szívéért. De

Tiptonnak rosszabb tapasztalatai voltak e téren, semhogy ilyenfajta kényelmes megoldással megelégedjék. Olyan szülők gyermeke volt, akik miután egybekeltek, szinte azonnal más emberekkel kezdtek összeállni, jobb ügyhöz méltó kitartással és természetesen balkezes vonatkozásban. Később, felnőtt korában barátai és ismerősei körében túl sok tapasztalatra tett szert, semhogy bízható volna a házasság állapot tartósságában.

Az a bizonyos Doris Jimpson, akiről valaha azt hitte, hogy örülten szereti, Doris Boole lett, aztán Doris Busbridge és Doris Applejohn olyan gyors egymásutánban, hogy szinte belekápázott a szeme.

Ilyenképpen az a tény, hogy Veronica „kis babája” most nő ember, semmiképpen nem jelentette a versenyből való kiesést. Freddie, így okoskodott Tipton, meguntta Mrs. Freddie-t, elküldte Párizsba, hogy meglegyen a válóok, amit az a város olyan bőkezűen szállít. Most az előkészítő lépéseknél tart, hogy újramegkezdje az egészséget és felmelegítse a régi szerelmet. Az a halk megjegyzés, amire a lány a kezére ütött, valami tájékoztatóféle lehetett.

Így foglalta össze Tipton a helyzetet és bár a hold nem pukkant szét, mint egy rakéta, számára mégis elsötétedett az égbolt. – Azt hiszem, lefekszem – mondta tompán. – Későre jár az idő. Visszament a dolgozószobába. Forrongó agyában csak egy összefüggő gondolat fénylett: arcok ide, arcok oda, most már úgymint mindegy, feltétlenül inni kell valamit. Meg volt győződve, hogy még E. J. Murgatroyd is megveregtené a vállát, ha eléje tárná a tényeket és megkérné, hogy forduljon az italhoz. Soha még (mondaná Murgatroyd, ha itt lenne) embernek nem volt ilyen feltétlen szüksége egy korty whiskyre, mint neki ebben az összezúzott állapotban, és ezek után a bölcsen gondolkozó orvos –

abból a szempontból kiindulva, hogy délután két óra óta nyugodt, rendes életet élt – megállapította volna, hogy ez a tény a minimumra csökkenti a veszélyt.

Az üveg félig telten még mindig az asztalon állt. Felkapni és egy nagyot húzni belőle, mi sem volt ennél természetesebb. Azután bölcs előrelátással a jövőről kezdett gondoskodni. Annak az egészségtelen utasításnak következtében, amelyet ő adott Freddie-nek, hogy tudniillik a kastélyban tartózkodása alatt csak szeszetlen italt adjanak neki, ez az üveg itt az utolsó életmentő volt, amíg újra visszatér a civilizált világba.

Gyors cselekvésre volt szükség és ő gyorsan cselekedett. Szobájába sietett, megkereste azt a nagy palackot, amely nélkül sohasem utazott és amelyet most is magával hozott, részben megszokásból, részben kegyeletből. Levitte a nappaliba, és színültig megtöltötte.

Azután azzal az érzéssel tért vissza hálósobájába, hogy mindent megtett, amit egy férfi megtehet a jövője érdekében.

Úgy találta, hogy a hold újra süt, és kihajolt az ablakon. Nézte a bokrokat meg a gyepet, amelyet olyan ízlésesen világított meg a holdfény. Most már nyugodtan és újra átgondolta a helyzetet. Még mindig elszomorította az a tény, hogy kénytelen egy bolygón élni Freddie-vel, de most már nem félt tőle, mint vetélytársától. Az üveg tartalma óriási erőt öntött szívébe. Akár egy tucat Freddie-vel szembeszáll, ha kell.

Újra húzott az üvegből egy nagyot és épp még egyet akart húzni, amikor hirtelen megtorpant és mélyen kihajolt az ablakon. Valami mozgásra lett figyelmes. Mintha emberi alak mozogna odalent.

Emberi alak volt – Bill Lister alakja, aki a kastélyhoz sétált, hogy felnézzen Prudence ablakára. Bár fogalma sem volt arról, hogy a sok ablak közül melyik a szeretett

nőé, de ez a tény nem riasztotta vissza. Úgy tervezte, hogy sorra veszi az ablakokat. És a véletlen úgy hozta, hogy majdnem rátalált. Prudence szobája Tiptoné melletti erkélyes szoba volt.

Egy perccel előbb még oda nézett fel, most Tipton szobáját kémlelte. És ahogy a holdfény megvilágította az arcát, Tipton visszapattant az ablaktól, ágyához tapogatózott és belezuhant a párnákba.

Néhány pillanatig eltartott, amíg annyira összeszedte magát, hogy vissza mert térni az ablakhoz. Lenézett. De az arc már nem volt látható. Megjelent, vigyorgott és eltűnt. Mint rendesen. Ez volt a szokása. Tipton visszatért az ágyhoz, fejét a tenyerébe hajtotta, s mozdulatlanul ült, mint Rodin Gondolkodója.

Amint Lord Emsworth röviddel ezután a hálósobája felé csoszogott, egy hosszú, vékony alakot vett észre, aki szembe jött vele. Egy kísértet – ez volt a nemes lord első benyomása. Bár inkább egy fehér asszonyt várt volna, vagy páncélos vitézt, aki a fejét a hóna alatt hordja, mint ezt a paszulykaró-szerű fiatalembert szarukeretes pápaszemmel. Azután, ahogy ez már nála történni szokott, egy kis alaposabb pislogás után felismerte azt a kellemes fiatalurat, akit annyira érdekelnek a disznók. Vendégét, Mr. Papkinst vagy Perkinst, esetleg Wilbrahamot, némileg Abrahamsont, sőt Jekyllt.

– Uram – mondta a jelenség halk, érzelmes hangon.
– Tenne nekem egy szívességet?

– Szeretné újra hallgatni a kocámat? Kicsit késő van ugyan, de ha igazán...

– Idenézzen – hörögte Tipton –, átvinné tőlem ez a palackot és eldugná valahová?

– Palack? Palack? Palack? Mit? Valahová eldugni? Hogyne, barátom, hogyne, hogyne, hogyne – hadarta

Lord Emsworth, mert egy ilyen feladatot még kibírt elfoglalt szelleme.

– Köszönöm – sóhajtott Tipton. Jó éjt!

– Mit? Hogy? Jó éjt? Igen, persze – válaszolta Lord Emsworth. – Persze, persze, jó éjt, Mr. Shakwill.

ÖTÖDIK FEJEZET

Emsworth Arms, a régi kis szálló, ahol Bill Lister megszállt festészeti harci szerszámaival, Blandings község derűs főutcájára nézett. Ottlétének harmadik napján egy kétüléses autó robogott a főbejárat elé. A fékek csikorogtak, egy macska élete csak egy pillanat töredékén múlt, a kocsi megállt és Frederiek Threepwod szállt ki belőle. Néhány napot szentelt a cheshire-i Brackenburyéknek és most útban volt ugyanilyen küldetésben Worcestershire-be, Fanshave-Chadwicksékhez. A Cogwych Hallban Sir Rupert Brackenbury M.F.H. birtokán tett látogatása duhaj jókedvre hangolta. Azzal a szándékkal ment oda, hogy lyukat beszél Sir Rupert hasába és úgy is tett. Nagyszerű rábeszélőképességével meggyőzte ezt a M.F.H.-t a Donaldson Kutyák Öröme kitűnőségéről és Donaldson hívévé tette házigazdáját. És ha szem előtt tartjuk azt a tényt, hogy a titokzatos M.F.H. betűk Master of Fox Hounds-ot (Farkaskutyák gazdája) jelentenek, akkor láthatjuk csak, mit jelent Freddie diadala.

Barátok érkeznek majd vadászatra a szomszédos birtokról és meglátva a Cogwych-falkát, bámulnak kirobbanó egészségükön. – Valóban, Sir Rupert – mondják majd –, ezek a kutyák fenejől néznek ki. – Amire Sir Rupert ezt feleli: Nem csoda, ha tekintetbe

vesszük, hogy Donaldson Kutya Örömevél etetik őket. Csonterősítő szer ez, amely főképpen A, B és C vitaminokban gazdag. – Donaldson Kutya Öröme? – érdeklődnek a barátok és feljegyzik ezt a nevet, hogy ők is rendeljenek saját négy lábú barátaik számára. És a következő évadban más barátok mondják majd ezeknek a barátoknak: – Valóban... Nos, láthatjuk, hogy terjed ez a dolog. Mint az erdőtüz.

Freddie vidáman nyerítve ment be az Emsworth Arms kapuján, s a leghalványabb előérzete sem volt arról, hogy Bill Lister körül nincs minden a legnagyobb rendben. Ennyi idő alatt már biztos rég a leggyönyörűbb barátság alakult Blister és a Nagy Főnök között.

– Nevezzen röviden Clarence bácsinak – vélte hallani Freddie a Nagy Főnök hangját.

Ennek következtében majd leült, hallván a kocsmáros felvilágosítását. Megkapaszkodott egy arra haladó pincérben, hogy el ne essen.

– Mr. Lister elutazik?

– Igen, uram.

– Elutazik? – ismételte Freddie hitetlenül. – De a fene egye meg, hiszen csak most jött! Itt akart maradni hetekig. Biztos, hogy elmegy?

– Igen, uram. Az úr kifizette a számláját és kocsit rendelt a hatórás londoni gyorshoz.

– Fent van a szobájában?

– Nem, uram. Elment sétálni.

Freddie elengedte a pincért és kókadtan tért vissza kocsijához. Minden jel szerint valami komoly zúró ütött ki és feltétlen szükségét érezte, hogy késedelem nélkül beavatkozzék.

Először és legsürgősebben meg kell tudni, hogy mi történt – fogalmazta meg a haditervet, mert Donaldson üzemének ifjai gyakorlottak abban, hogy villámgyorsan gondolkozzanak. Ritkaságszámba megy, ha tovább

vannak meglepve, mint két és háromnegyed óra. Ha valaki, akkor Prudence fényt tud deríteni erre a titokzatosságra. Ő lesz a legmegbízhatóbb forrás. Egy szerelmes ifjú, aki négy órán át izzadt a vonatban, hogy a szeretett lény közelében lehessen, nem rohan vissza oda, ahonnan jött, minden magyarázat nélkül.

Néhány perccel később már útban volt a kastély felé. Fanyalogva gondolt arra, hogy milyen csúnya megrázkódtatás lesz ez Fan-shave-Chadwicksék számára, akik nem láthatják vendégül olyan hamar, mint remélték; de ezen most nem tudott segíteni. Minden ember életében vannak borús napok, és Fanshave-Chadwicksék-nek össze kell szorítani fogukat és férfiasan szembe kell nézniük ezzel a csapással. Ő Bill pártfogója és segítőtársa, a kötelesség szólítja, hogy mindent kinyomozzon és kézbe vegye a dolgokat.

A kétüléses hetvenöt mérföldet tett meg óránként és Freddie rekordidő alatt ért el a kastélyba. A sétányra érve lassított, mert ismerős alakot pillantott meg az úton. Megnyomta a dudát.

– Hová, hová, Tippy?! – kiáltotta, mert bár sietett, az ember mégsem mehet el egy régi pajtása mellett, akit két napja nem látott.

Tipton Plimsoll megállt, hátranézett és amikor felismerte a kocsivezetőt, arcára undor ülepedett. Sétálni indult, mert gondolkozni kívánt. S gondolatai között volt egynéhány különlegesen lealázó, sértő és fenyegető, amelyek erre az ex-barátra vonatkoztak.

Ex, mondtuk, mert valamikor Tipton Freddie Threepwoodban lelki rokont, pajtást és barátot látott, akivel élvezet volt egyik muriból a másikba pendlizni. De most vetélytárs lett, még hozzá gonosz, ravasz vetélytárs, akit tétovázás nélkül minősíthetünk kígyónak. Mert ha nem is tudjuk elkerülni a kígyófajzatot, aki ártatlan lányokat próbál törbeejteni,

miután nejét, mint egy üres fogpasztatubust félredobta, Tipton ismerte a módszereket, hogy kell bánni vele. – Hm – mondta tartózkodóan. Az ember felelni kénytelen a kigyónak, ha az megszólítja, de arra nem kötelezheti senki, hogy derűs is legyen.

Komorsága nem maradt észrevétlen. Csak temetésen szokás így viselkedni. De Freddie-t, aki téves feltevésből indult ki, inkább kellemesen érintette barátja sötét hangulata. Ha valaki hirtelen abbahagyja a szeszes italok buzgó fogyasztását, ami eddig fő tápláléka volt, annak kedélyében várható bizonyos változás. Ez a hamleti kétségbeesés azt a hiedelmet táplálta Freddieben, hogy cimborája ettől szenved és emiatt nagyon tisztelte őt. Ezt a tiszteletet úgy vélte kimutathatónak, hogy résztvevően lehalkította hangját mintha egy nagybeteg ágya mellett ülne.

– Láttad Prudence-t valamerre? Tipton összeráncolta a homlokát.

– Fáj a torkod? – kérdezte Tipton némi éllel.

– Mi? Nem Tippy, nem fáj a torkom.

– Akkor mit suttogsz itt, mint egy diftériás disznó? Mit mondtál?

– Azt kérdeztem, láttad-e Prutyit valamerre.

– Prutyit? – Tipton a homlokát redőzte. – Ó, azt a vakarcsot gondolod?

– Én nem hívnám őt vakarcsnak, Tippy.

– Úgy hívom, amilyenek látom – mondta Tipton szilárdan. –Vöröses kis szúnyog.

– Hát nem éppen magas – hagyta rá Fred. – Sohasem volt magas. Némelyik persze magas, némelyik nem. Ezzel szembe kell nézni. De félretéve ezt a szempontot, nem tudod, hol találhatnám meg?

– Nem találhatod meg. Elment a nagynénéddel valami Brimble nevezetű népeket meglátogatni.

Freddie bosszúsan pattintott. Tudta, mit jelentenek ezek a délutáni vidéki látogatások. Beadják a teát, aztán körülvézetnek a kertben és azt mondják, hogy egy hónappal ezelőtt milyen csodaszép volt minden, azután visszaterelnek a házba, megnézik a fényképalbumot és már itt is van a vacsora ideje. Hiábavaló Prudence-re várni. Minden egyébtől eltekintve, annak a fájdalmas bizonytalanságnak is van határa, amit az ember Worcestershire-ben Fanshave-Chadwickséknek okoz. Nem lehet azt kívánni, hogy azok a szegények úgy érezzék magukat, mint Ubrik Borbála a falban.

Bonyodalmas művelettel hátrált és megfordult kocsijával. Miközben az utat figyelte, eszébe ötlött, hogy Prudence talán beavatta Veronicát a titkába.

– Hol van Vee? – kérdezte.

Belső facsaras rohant át Tipton Plimsollon. Már várta ezt a kérdést. Csak porhintés volt, hogy Freddie előbb a kis vakarcsot kereste, egy pillanatig sem kételkedett. Komor zárkózottsága még inkább fokozódott.

– Ő is elment. Miért?

– Éppen csak beszélni akartam vele.

– Miről?

– Nem fontos.

– Átadhatok egy üzenetet, ha fontos.

– Ó, nem. Egyáltalában nem fontos. Freddie-nek eszébe jutott az az erőteljes förmedvény, amit Hermione néni olvasott a fejére érkezésük napján, közvetlenül vacsora után. Itt az alkalom, hogy egy-két jó szót szóljon az ügy érdekében.

Amikor Lady Hermione Wedge a sárga földig lepocskondiázta unokaöccsét, egyúttal azt is közölte vele, hogy nagyon a szívéen fekszik Tipton Plimsoll és a lánya közötti házasság gondolata. És Freddie, átgondolva a dolgot, szintén határozottan emellett a megoldás mellett foglalt állást. Ez elragadóan illik a

terveibe – jegyez te meg –, hogy az az ember, aki a Tipton Áruházak fölött rendelkezik, olyan nőt vegyen el feleségül, aki rokoni alapon keltheti fel érdeklődését a Donaldson Kutya Öröme iránt. Tudta, hogy a jó kis Veere számíthat. Dühös volt, hogy eddig a kisujját sem mozdította, hogy nem feszítette már rég meg az erejét a frigy érdekében és most felkészült, hogy jóvátegye mulasztását. Azzal a megjegyzéssel kezdte a jóvátételt, hogy véleménye szerint Veronica pompás, magas és gyönyörű leány, s Tipton biztosan ugyanígy vélekedik.

Erre Tipton, aki úgy nézett most ki, mint Othello, zsebrevágta kezeit s csak ennyit mondott:

– Hm.

– Csuda vonzó egy lány, mi?

– Hm.

– A profilja! Elbűvölő, nem gondolod?

– Hm.

– És a szeme! Óriási! És amellet olyan édes teremtés. Úgy értem, ami a jellemet, hajlamot és az ilyenfajta dolgokat illeti.

Aki huzamosabb ideig gyakorolta magát, hogy lírai szövegeket tartson a kutyaeledelről – mint Freddie –, annak sohasem okozhat nehézséget az ékesszólás egy pompás lányról. Egy darabig még folyt a nagyiramú beszéd, melynek hallatára holmi Demoszthenészek ríva fakadtak volna az irigységtől. Lelkesedés lobogott Freddie minden szava mögött, de Tipton zsebrevágott keze már cafatokra szaggatta belül a nadrágzsebet. Hiszen tudta, hogy ez az emberi bőrbe bújtatott hulló üldözi az imádott lényt, bár azt nem gyanította, hogy ilyen messze tart.

– Nos – mondta Freddie elfulladva –, mennem kell. Néhány nap múlva visszajövök.

– Ó? – mondta Tipton.

– Igen – nyugtatta meg Freddie. – Nem maradok tovább két-három napnál.

Ezen vigasztaló szavak után rátaposott a gázpedálra, s a kocsi előreugrott. Úgy tűnt fel neki, hogy a motor kissé recseg; De csak Tipton volt, aki a fogát csikorgatta.

II.

Az Emsworth Armsban jobb hírek fogadták Freddie-t. Bill Lister visszajött sétájáról és a szobájában csomagol. Felnyargalt a lépcsőn és berontott.

Bár barátjából csak nadrágja feneké volt látható, amint egy koffer fölé hajolt s bár Freddie nem volt különlegesen jó megfigyelő, mégis minden nehézség nélkül megállapíthatta, hogy egy olyan emberrel áll – mondjuk csak így tisztességesen – szemben, akinek élete tragikus fordulatot vett. Az arc, amely most feléje fordult, tökéletes összhangban volt a nadrág fenekével. Az arcképpen úgy, mint a nadrág feneké, egy megkínzott lélek gyötrelmeit tükrözte.

– Blister! – kiáltott fel Freddie.

– Hello, Freddie. Visszajöttél?

– Csak éppen átrohantam. Mi van ezzel az elutazással, Blister?

– Elutazom.

– Azt tudom, hogy elutazol, már odalent is megmondták. De azt áruld el, miért utazol el?

Bill úgy helyezett el egy mellényt a kofferban, mint ahogy a ember koszorút tesz egyetlen barátja sírjára, és fáradtan egyenesedett fel. Most olyan volt, mint az a gorilla, aki férges kókuszba harapott.

– Kidobtak – mondta egyszerűen.

Bár Freddie mélyen megrendült, valójában nem volt meglepve. Mindig fennállott a lehetősége vagy még inkább a valószínűsége annak, hogy valami ilyesfajta

baleset történik, míg ő távol lesz, s nem tudja az események sokfelé ágazó szálait kézben tartani.

– Ettől félted, Blister – mondta komolyan. – Melletted kellett volna maradnom, hogy tanácsokkal lássalak el. Mi történt? Nem tetszett a festmény a Nagy Főnöknek?

– Nem.

– De hiszen még be sem fejezhetted!

Egy kis élet költözött Bill merev arcába. Éppen egy pizsamát gyömöszölt be egy félcipőbe.

– Persze hogy nem fejeztem be. Épp azt igyekeztem megértetni vele, hogy ez még csak vázlat. Azt mertem mondani az öreg rohadtnak... Bocsánat.

– Nincs miért. Tudom, kire gondolsz.

– Azt merészeltem mondani, hogy egy disznó arcképét csak akkor lehet megítélni, ha már elkészült. De mennél inkább igyekeztem vele ezt megértetni, annál dühödtebb és hajthatatlanabb lett.

– Hol az a kép?

– Ott van az ágyon.

– Hadd lássam. Te Jóságos Úristen!

Freddie rámeredt a vászonra, azután meghátrált, mint aki elé szörnyű látvány tárul. Visszacsíptette monokliját, erőt vett magán s újra a kép felé hajolt. Bill bambán meredt rá.

– Te is rossznak találod?

– Rossz? Drága öregem!

– Ne felejtse el, hogy nincs befejezve.

Freddie a fejét csóválta.

– Helytelen úton jársz, Blister. Adj hálát az Égnek, hogy nincs befejezve. Ilyen arcképre, mint ez itt, nem szabad több időt pazarolni. Mi a nyavalya jutott eszedbe, ilyen ájult disznót festeni?

– Ájult disznót?

– Ez a disznó itt a képen szemmel láthatóan az utolsókat rúgja. Ezek az üveges szemek! Ez a bágyadt mosoly! Most találkoztam Tippyvel, épp így nézett ki. Megmondom, mire emlékeztet ez az állat: azokra a döglött kutyákra, amelyek a Petersen Kutycsemegétől múltak ki.

Bill meg volt rendülve. Művészi vérmérséklete több kritikát már nem bírt volna el. Most ő is megnézte keze munkáját és kénytelen volt elismerni, hogy szomorú igazság rejlik barátja szavaiban. Eddig észre sem vette, de a Császárnő arcában, amint a vászonról rámeredt, volt valami kábultság.

– Ez furcsa – mondta elgondolkozva és homlokát ráncolta.

– Rosszabb, mint furcsa – javította ki Freddie. – Nem csodálom, hogy a Nagy Főnök annyira felizgatta magát.

– Tudom már, hol vétettem el. – Bill hátralépett, behunyta egyik szemét. – Megkíséreltem némi életet hozni az arcába. Nincs fogalmad róla, Freddie, milyen elkedvetlenítő egy ilyen modell a művész számára. Az oldalán feküdt, behunyt szemmel, a szájából egy darab krumpli lógott ki. Velazquezt is megzavarta volna egy ilyen póz. Valami kis életet akartam belevinni, egy bottal döfködtem és az eredményt gyorsan lefestettem; mielőtt újra elaludt. De látom, így sem jó az arckifejezése.

– Az alakja sem. Szegletesre csináltad.

– Ó, az semmi. Ezt talán még megváltoztattam volna. Mostanában kubizmussal foglalkoztam és megpróbáltam így oldani meg a feladatot. Csak kísérlet volt.

Freddie az órájára nézett s elszörnyülködött, hogy milyen késő van. A szerencsétlen Fanshave-Chadwicksék most már szenvednek a kintól, és ez az állapot elkerülhetetlenül egyre súlyosabb lesz. De mégsem hagyhatja ennyiben a dolgokat. Sóhajtott és igyekezett

Fanshave-Chadwicksék képét kitessékelní gondolatai közül.

– Mondd el részletesen, mi történt. Persze, egy bizonyos pontig el tudom képzelni a jelenetet. Te ott vagy az állványod előtt, ecsettel a kezében, dolgozol. A Nagy Főnök odatotyog, felteszi csíptetőjét. Mögötted áll. A válladon át kandikál. Egy rekedt hördüléssel visszatántorodik. Mi történt aztán? Egyszerűen kirúgott?

– Igen.

– Nem volt mód békés megegyezésre?

– Nem.

– És ha azt az ajánlatot tennéd, hogy kivakarod az egészet és újrakezded?

– Nincs semmi értelme. Tudod, félek, hogy egy kissé elvettem a súlykot. Nem tudom már pontosan, mit is mondtam, de a lényeg az volt, ha tudtam volna, hogy egy csinos csokoládémalacot akar, sohasem vállaltam volna a megbízatást. Ezt mondtam és még valamit a művészi kifejezés szabadságának elnyomásáról. Ó, igen, még azt is mondtam neki, hogy csókolja meg a kocáját.

– Ezt mondtad? Hm – gondolkozott Freddie. – Na igen. Na igen. Hát ezt nem kellett volna mondani, Blister.

– Nem.

– Prutyi fel lesz dúlva.

Bill megborzongott.

– Már fel is van dúlva.

– Beszélteél vele?

Bill újra megborzongott.

– Igen – mondta halkan. – Beszéltem vele. Együtt volt az apáddal, és ottmaradt, amikor őlordsága elment.

– Hogy viselkedett Prutyi?

– Dühösen és felbontotta az eljegyzést.

– Megdöböntesz, Blister. Talán rosszul értetted?

– Nem hinném. Prutyi azt mondta, hogy soha többé nem akar látni. Eltávozott, hogy a jótékonyságnak szentelje életét.

– Amire te azt felelted...?

– Időm sem volt felelni. Vonaglott, mint egy békacomb a villanyáram alatt és hisztérikusan nevetett.

– Így tett? Tényleg? Hisztérikusan nevetett, mi? A dühös kis fúria! Néha azt hiszem, ez a gyerek nincs ki egészen.

Bill arca fenyegetővé vált.

– Azt akarod, hogy betörjem a fejed?

– Nem – mondta Freddie a kérdést latolgatva. – Nem, nem hinném. Miért?

– Akkor ne nevezd Prutyit fúriának.

– Nem szereted, ha fúriának nevezem?

– Nem.

– Majdnem úgy látszik, mintha még mindig szerelem lenne jelen.

– Persze hogy jelen van.

– Azt hittem, örülsz, hogy szerencsésen megszabadultál attól a lánytól, aki kirúg csak azért, mert nem sikerült egy ocsmány, pukkadt koca arcképe. Pedig nehéz feladat volt, magad is láthattad.

Bill ingerülten topogott.

– Nem csak ez a baj.

– Akkor nem mondtál el mindent.

– Az igazi baj az, hogy arra kért, hagyjak fel a festéssel és én erre nem vagyok hajlandó.

– Értem. Arra a kocsmára gondolsz.

– Tudsz erről?

– Prutyi elmondta, amikor azon „a bizonyos reggelen találkoztunk a Grosvenor Square-en, hogy te örökölted a Szederfát és ő azt szeretné, ha folytatnád az üzletet.

– Így van. Heteken át emiatt veszekedtünk.

– Meg kell mondanom, hogy osztom Prutyi nézetét. Bombaüzlet lenne. Aranybánya, Blister! És te milyen remekül festenél, mint vidor tulaj. Ami pedig a festészet abbahagyását illeti, nos, miért ne?

– Most, hogy volt időm átgondolni az egészet, én is azt hiszem. Amikor Prudence elrohant, akkor kinyílt a szemem. Láttál már valaha lányt, akit szeretsz, hisztérikusan nevetve elrohanni?

– Nem, nem mondhatnám. Tudom, milyen Aggie, ha alkalomadtán elveti a sulykot, de mindig tisztos keretek között marad. El tudom képzelni, milyen kedélytelen lehetett.

– Nagyon bántja az embert, Freddie. Úgy érzed magad, hogy szörnyeteg vagy és gazember és disznó.

– Tudom, hogy érted. Bűnbánat.

– Most már mindenre kész vagyok. Megteszek mindent, amit tőlem kíván. Ha Prutyi úgy érzi, hogy fel kell hagynom a festéssel, soha többé nem nyúlok ecsethez.

– Ez nagyszerű lesz.

– Megírom neki levélben. – És ha Hermione néni elkobozza?

– Erre nem gondoltam. Képes lenne megtenni?

– Kétségtelenül. Ha családunk ifjabb nőtagjait Blandingsbe küldik, akkor mindig szigorúan ügyelnek levelezésükre.

– Nem tudnád te átadni neki?

– Nem, sajnós, nem. Mondtam neked, hogy csak átutazóban vagyok itt. De megmondom mit fogok tenni. Visszamegyek a fegyházba és ha Prutyi megjön, eléje tárom a tényállást. Várj itt rám. Nem maradok soká, vagy legalábbis remélem, hogy nem – mondta Freddie, és lelki szemei előtt újra felrémlt Fanshave-Chadwicksék fájdalmas arca, amint orruk az

ablaküveghez szorítják és kétségbeesett szemeket meresztenek az üres országútra.

III.

Nem is tartott olyan soká, mikor Freddie újra megjelent Bill szobájában, bár Bill másfél órára becsülte az időt, olyan feszült izgalommal leste-várta.

– Olyan hamar jöttem vissza, amennyire emberileg lehetséges – biztosította Freddie, válaszul barátja szenvedélyes panaszaira – Ha késtem, csak azért történt, mert érdekedben dolgoztam. Egy-két feladatot kellett elvégeznem, mielőtt visszajövök.

– Minden rendben van?

– Ha úgy érted, hogy beszéltem-e Prutyival és kibékítettem-e, azt felelem: nem. Nem jött még haza. Látogatóban van bizonyos népeknél, akik meghívták. A Brimbleséknél, ha mindent tudni akarsz. Shrewsbury túl laknak. Furcsa ez a falusi szokás: mérföldeket kocsikázni a forró napon, hogy egy meghívásnak eleget tegyenek. Órákat töltesz azzal, hogy legkényelmetlenebb ruháidba öltözöl, tűző napsütésben döcögsz mezőkön át, keresztülmész Shrewsbury és mindezt vajh miért? A Brimbleséért! Habár -folytatta Freddie, a türelmetlenség jeleit észlelve hallgatóján – te arra vagy kíváncsi, hogy milyen lépéséket tettem, miután Prutyi nem volt odahaza. De előbb tisztázzuk a dolgokat. Komolyan óhajtod a kibékülést? Úgy értem, hajlandó vagy csúszni-mászni és engedni minden vonalon?

– Igen.

– Gondold meg. Én csak futólag említem meg, hogy pokoli kezdete ez a házaseletnek. Valóságos nullára csökkented annak a lehetőségét, hogy valaha is szavad legyen a háznál.

– Gyerünk, gyerünk.

– A helyedben nem sietnék, Blister. Prutyit jobban ismerem, mint te. Olyan, mint mindezek a fúri... ezek az apró lányok. Uralomra vágyó. Ha a kisujjadat mutatod neki, az egész karodat akarja. Velem csak azért tiszteletteljes és udvarias, mert vaskézzelel tartom féken. Apró lányok olyanok, mint a nőstény pekinézek. Láttál már valaha férfit egy nőstény pekinéz karmaiban? Még a lelkét sem nevezheti magáénak.

– Gyerünk – ordított Bill. – Gyerünk, gyerünk, azt a hétszentségedet!

– Rendben van – mondta Freddie. –, Nos, ha komolyan így érzel, rátérhetünk a tárgyra. Az első lépés, amit tettem, mikor a tetthelyre értem és felfedeztem, hogy Prutyi nincs a kamrájában, hogy felhívtam Gally bácsit.

– Gallyt?

– Senki mást. Tudtam, ha valakinek van ötlete raktáron, csak ő az. És azonnal megértett. Két perc alatt végighallgatta tényeket, csak addig tartott, míg egy whiskyt szódával megivott, addig én tartottam a vonalat és jött a mentőövvvel.

– Az Isten áldja meg érte!

– Ámen. Elmondta neked valaha, hogy mit tett az unokabátyámért, Ronnie Fishért, aki egy kóristalányt akart felségül venni? Segítségére volt, hogy végrehajtsa a tervét a nagynénik dühödt csaholása és egyesült tiltakozása ellenére.

– Nem mondta. Ezt tette?

– Valóban megtette. Ennek a csodálatos férfiúnak szinte korlátlan hatalma van. Boldog lehetsz, hogy melletted áll.

– Boldog is vagyok. Mi volt az ötlet?

– Mentőöv – ismételte Freddie, forgatva nyelvén a szót. – Gondoltál-e már valaha arra, Blister, hogy egy ilyen kiterjedt uradalomban, mint amilyen az én Nagy

Főnökömé is, a munkaadó soha nem tudja pontosan, hogy tulajdonképpen hány embert foglalkoztat? Vedd például a kertészeket. Azt tudomásul veszi, hogy ezek a derék fickók nagy számmal dolgoznak a birtokán, de a felét sem ismeri. Ha reggelenként sétára indul és találkozik egy emberrel, aki ásójával piszkál, nem azt mondja magában: »ó, a jó öreg George, vagy öreg Percy vagy Péter vagy Thomas vagy Cyrill«, ahogy épp adódik. Csak annyit mond: »ó, egy kertész«, s elmegy mellette, esetleg int neki és oda se figyelve megjegyzi: »rendben van, barátom, folytassa«. És így...

Bill néhány perc óta ökölbe szorította a kezét. Most újra kinyújtotta és megszólalt.

– Gyerünk, gyerünk, te ádáz prédikátor, mit fecsegsz itt összevissza? Miféle kertészekről?

– Nem fecsegek, Blister. – Freddie mélyen meg volt bántva.

– Azt szeretném hallani, amit Gally javasolt.

– Nos, hiszen azt közlöm épp veled, amilyen röviden csak tudom, hogy a fene egyen meg. Gally bácsi, amikor telefonon a tanácsát kértem, abból indult ki, hogy bárki eljöhet, kertészkedhetik az öreg hajlék körül és senki sem kérdez semmit. Érted már, mire célzott? Persze hogy érted. Ha vissza akarsz jutni a kastélyba, ez az egyetlen mód. És ha az volna az ellenvetésed, hogy nem értesz semmit a kertészkedéshez, azt felelem, hogy nem is kell értened. Csak azt kell tenned, hogy ide-oda tekeregsz egy gereblyével vagy egy ásóval, mintha szorgosan tevékenykednél. Smithsonnál a Fő utcában vehetsz magadnak gereblyét meg ásót.

Ennek az ötletnek a nagyszerűsége, amint így hirtelen feltárult előtte, percekig szótlanná tette Billt. Aztán mégis aggályai támadtak:

– De nincs ott egy főkertész vagy valaki más ilyenfajta, aki felügyel a kertészekre?

– Van. Bizonyos McAllister. Ezt is megbeszéltük Gallyvel, hogy megegyezek vele. Alkudoztam egy darabig. Most el van intézve. Egy ötös gazdát cserélt és kész, Ha időd lesz rá, elszámolhatjuk. Ezek szerint ha egy korosabb, skót, aki úgy fest, mint egy próféta, feléd jön és megszemléli, ne légy megijedve. Csak bólints, és mondd, hogy a kertek a dicsőségére válnak. Ha a Nagy Főnököt látod, emeld egy ideig a kezed a kalapodhoz.

Bill most már nem tétovázott és elismerte, hogy ez az ötlet tényleg egy mentőöv. Sőt: inkább gyengének tűnt neki ez a kifejezés.

– Borzasztóan nagyszerű, Freddie.

– Megmondtam neked, ugye?

– Járhatok, kelhetek ott...

– Míg Prutyi arra nem jön...

– És beszélhetek vele...

– Hogy begyógyuljon a seb és teljes legyen köztetek az egyetértés. És ha nem jönne arra, jön egy konyhalány vagy valaki más, akinek átadhatsz egy pénzdarabot és egy óvatosan megírt levelet, hogy adják át Prutyinak. A levél biztosan készen lesz nálad. Mi a baj, Blister?

Bill arca hirtelen elsötétedett. Reménytelenség és kétségbeesés rajzolódott rá újra.

– Ó; Istenem!

– Valami bajod van?

– Nem fog menni a dolog. Az apád megismer. Freddie felhúzta a szemöldökét. A modora gunyoros volt és elnéző.

– Csak nem teszed fel, hogy Gally bácsi egy ilyen lényeges pontot kifelejtett volna? Drága barátom! Leküldi a következő postával.

– Mit?

– Azt.

Billt undok gyanú markolta meg.

– Csak nem... azt? – kérdezte reszkető hangon.

– Gally azonnal elment, hogy felkeresse Fruity Biffent és visszaszerezze. Őszintén, Blister, nem tudom, miért viseltetsz olyan különös ellenszenvvel az iránt a dolog iránt. Én magam persze sose láttam, de ha az öreg Biffen olyan benne, mint egy asszír fejedelem, akkor biztosan megfelelő lesz. Nos, akárhogy is, valami álöltözet feltétlenül szükséges, vagy nem lehetsz kertész. Nézz férfiasan szembe a dolgokkal, ez a tanácsom. És most, öreg pajtás, röpülök. Isten veled, sok szerencsét és az ég áldjon meg.

HATODIK FEJEZET

– Hajaj! – mondta Wedge ezredes.

Úgy mondta ki ezt a szót, hogy kellő értelme legyen, sokatmondóan, tömören és lenyűgözően. Felesége ágyának lábánál ült, hogy szokása szerint szórakoztassa, amíg Lady Hermione reggelizik. Majd felkelt, az ablakhoz ment és kibámult rajta, miközben kulcsait idegesen csörgette a zsebében.

– A bőr húljön rá erre az alakra, életemben nem láttam még ilyen!

Ha egy résztvevő barát állt volna mellette, az illető azt hihette volna, hogy megjegyzésének tárgya az a kertész, aki ott lenn gereblyézett a gyepen. Valószínűleg teljesen jogosnak érezte volna ezt a bírálatot. A természet furcsa figurákat alkot ráérő kedvében, és ez a kertész ilyesmi volt. Hatalmas termetű ember, dús, mustárszínű szakállal, amely részben elfedte arcát.

Mégsem erre a szőrrel borított emberfiára célzott az ezredes. Már néhány napja látta ezt a szőrnököt itt lógni, de rá sem hederített. Amikor a szívünk nehéz a

bánat súlyától, akkor kevés időnk van torzonborz kertészek számára, akármilyen pazar szakálluk is van. Az alak, akire Wedge ezredes célzott, Tipton Plimsoll volt.

Vannak apák, és nem is kis számban, akik hajlamosak arra, hogy lányuk kérőit rosszakaratú és barátságtalan szemmel nézzék, mint a csikósok, akikől kedvenc csikójukat akarják elkötni. Wedge ezredes nem tartozott ebbe a fajtába. Azok közé a szülők közé sem tartozott, akik ha gyermekük láthatóan mély benyomást gyakorolt egy ifjú milliomosra, megelégszenek azzal, hogy a háttérben maradjanak és ölbetett kézzel türelmesen várjanak, míg a helyzet lassan, szépen fejlődik. Cselekvésre vágyott. Észrevette a szerelem csillogását Tipton Plimsoll szemében és azt kívánta, hogy a kerge úriember nekivágjon a dolognak.

– Mire vár még mindig? – kérdezte rosszkedvűen, visszatérve az ágyhoz. – Akárki láthatja, hogy fülig szerelmes Veebe. Akkor miért nem mondja meg neki?

Lady Hermione szomorúan bólintott. Ő is a merészség és erőszak híve volt. Pillanatnyilag úgy nézett ki, mint egy szakácsnő, aki kozmaszagot szimatol a konyhában. Hozzátette, hogy Plimsoll önuralma határtalan.

– Határtalan? Őrjítő.

– Igen – fogadta el Lady Hermione a helyesbítést. – Nem tudom, mikor voltam ennyire mérges. Minden olyan nagyszerűen ment. Biztos vagyok benne, hogy Veronicát is nagyon bántja ez a kecmergés. Napok óta mintha megváltozott volna.

– Észrevetted? Én is. Nagyokat hallgat.

– Mintha tépelődne valamin.

– Ez a helyes kifejezés. Arra a lányra emlékeztet, Shakespeare-nél, aki... hogy is van csak? Tudom, valami férgekről van szó és a végén valami orca van. Persze,

igen: »Soha egy szót sem szólt szerelméről, de elrejtette, mint bimbó a férget s rágta átkozott orcáját«. Persze, hogy tépelődik. Mit akar egy lány? Első pillantásra beleszeret a fickóba, s biztosan tudja, hogy az is őbelé. Minden jel a heppiend felé mutat. És aztán hirtelen, minden ok nélkül, a fickó megtorpan, hímez és hámoz és nem tesz további lépéseket. Kész tragédia. Említettem neked, hogy mit mondott Freddie az érkezésük napján? – Wedge ezredes itt lehalkította hangját, illendően a nagy horderejű leleplezéshez. – Azt mondta nekem, hogy ez a fiatal Plimsoll Amerika egyik legkiterjedtebb áruházkonzernjének a tulajdonosa. Nos, tudod, mit gondolok.

Lady Hermione bólintott, még szomorúbban, mint az előbb, mint a szakácsnő, aki felfedezte, hogy mi kozmált oda és már késő bármit is tenni.

– És még hozzá olyan csinos fiú – mondta a lady. – Annyira más, mint amit vártam a te leírásod után. Senki sem lehet nyugodtabb és korrektebb. Megfigyeltem, hogy a málnaszörpön kívül nem iszik mást, mióta itt van. Mi van veled, Egbert?

Aggódó kérdését az ezredes hirtelen felhördülése váltotta ki. Most úgy nézett ki Wedge ezredes (kivéve azt a körülményt, hogy teljesen fel volt öltözve), mint Archimedes, amikor felfedezte nagyszerű elvét és heurékát üvöltve ugrott ki a fürdőkádból.

– Jó ég, öregem, ráhibáztál! Odatetted az ujjadat ennek az egész átkozott bajnak a közepére. Málnaszörp! Persze! Ez hát az oka a fickó rendellenes viselkedésének. Hogy a fenébe is várható egy fiatalembertől, hogy életének legfontosabb, legdöntőbb lépésére elszánja magát, ha málnaszörpön él? Mielőtt én el tudtam magam szánni, hogy megkérjelek, emlékszem, egy fél liter sörrel kevert pezsgőt hajtottam fel. Nos, most már rendben lesz minden – örvendezett

Wedge ezredes, – Egyenesen odamegyek ehhez a Plimsollhoz, atyailag vállonveregetem és megmondom neki, hogy igyon egy-két pohárral és azután hajrá, előre.

- Egbert! Ezt nem teheted!
- Mit? Miért nem?
- Természetes, hogy nem teheted.

Wedge ezredes elbátortalanodott. A szép, friss lelkesedés elhalt az arcán.

– Nem, persze, nehezen is lehetne – helyeselt. – De valaki más figyelmeztethetné a fiút. Két fiatal ember boldogsága forog kockán, gondolom ilyesmit és a többi. És hogy nem tisztességes Veevel szemben ez a magatartás.

Lady Hermione olyan hirtelen ült fel, hogy kiömlött a teája. Most ő volt olyan, mint Archimedes, mondjuk, mint Archimedes felesége.

- Prudence!
- Prudence?
- Ő megtehetné.
- Ó, te Prutyit gondolod? Nem tudtam, kiről beszélsz.
- Ő könnyedén megtehetné. Ha ő beszélne Tiptonnal, abban nincs semmi.

– Van benne valami. Prudence, mi? – Wedge ezredes gondolkozott. – Tudom, mire gondolsz. Melegszívű, impulzív kis teremtés... Szereti az unokatestvérét... Nem tudja elviselni, hogy tétlenül nézze Vee boldogtalanságát. Remélem, Mr. Plimsoll, nem sértem meg, ha mondom önnek valamit... Igen, ebben van valami. És megteszi?

– Persze hogy megteszi. Nem tudom, észrevetted-e, de Prudence nagyon az előnyére változott meg, mióta Blandingsben van. Nyugodtabb, elgondolkozóbb és figyelmesebb, mint aki elszánta magát a jótékonyásra. Hallottad tegnap, mikor azt mondta, hogy segíteni akar

a jótékonysági bazárban? Azt gondolom, hogy ennek roppant nagy fontossága van!

– A legnagyobb mértékben. Lányok nem szoktak segíteni a vikáriusoknak jótékonysági bazároknak, ha nincs valami baj a szívük környékén.

– Most felkereshetnéd és beszélhetnél vele.

– Megyek.

– Valószínűleg Clarence dolgozószobájában találsz – mondta Lady Hermione megtöltve csészéjét, és tartalmát újjáéledt kedvvel kavargatta. – Azt mondta nekem, hogy ma reggel ott kezd nagytakarításba.

II.

»Milyen gyönyörűek Anglia tekintélyes otthonai« – énekelte Hemans, a költő, aki szerette őket, és a kilencedik Earl of Emsworth ősi hajlékában, főképp, ami a külsejét illeti, nem volt semmi, ami ezt a nézetet megváltoztatásra bírhatta volna. Hatalmas, szürke és méltóságteljes volt ez a hajlék, lejtős parkkal és csodás kertekkel körülvéve, az előtérben tó csillogott és őlordsága lobogója vidáman lengett a bástyafokról. Kétségtelen, hogy elbűvölte az embert. Még Tipton Plimsoll is – bár általában nem volt hajlamos költői elragadtatásra – amikor először pillantotta meg a kastélyt, lírai hangulatba szédült, nyelvével olyan zajt utánozva, mint mikor a palackból kihúzzák a dugót, mondván: ez már döfi!

De ahogyan ez gyakran előfordul Anglia tekintélyes otthonainál, ha az ember beljebb került és érintkezésbe lépett a lakókkal, észrevette, hogy hol van a kutya elásva. Ezen a reggelen, amikor Tipton Plimsoll mogorván ödöngött a teraszon, még mindig csodálta ezt a helyet, de lakóit nem nagyon szívelte. Micsoda csorda, így morfondírozott, micsoda ronda gyülekezet. Az ujjain kezdte felsorolni őket:

Lord Emsworth   mosogatórongy,

Wedge ezredes   whiskyszagú bakakáplár,
Lady Hermione   vén bestia,
Prudence   vakarcs,
Freddie kígyó,
Veronica   ...

Itt kénytelen volt megállni. Még ezen zord hangulatában sem (amikor úgy érezte magát, mint valamelyik ádáz prófétája Izraelnek, aki népe bűneit ostorozza) tudta rászánni magát, hogy ennek a szépséges leányzónak muzsikáló nevéhez ilyenfajta becsmélést biggyessen, ami a többieknél olyan gyorsan szökkent agyába. Őt, csak egyedül őt meg kell kímélni.

Nem azért, mintha nem érdemelne meg. Mert ha egy lány Freddie Threepwoodig züllik le, az megérdemel valami nagyon megbélyegző jelzõt, csak azt volt nehéz kitalálni, hogy milyet. De hogy áldozatul esett Freddie alattomos varázsának, az napnál is világosabban kitűnik abból a kétségbeesett viselkedésből, amit azóta tanúsít, hogy Freddie elutazott. Csak rá kell nézni és látja az ember, hogy eleped azért az alakért.

De az volt a baj, és ezt Plimsoll nem tagadhatta le saját maga előtt sem, hogy mindezek ellenére szerette azt a lányt. Arthur királynak, emlékezzünk csak, ugyanilyen esete volt Guineverével.

Magában káromkodva lépett az ajtóhoz, hogy visszamenjen a nappaliba. Azt remélte, hogy a keselyűk, amelyek keblét tépázzák, időlegesen abbahagyják szörnyű tevékenységüket, ha elolvassa a lóverseny-eredményeket a reggeli lapban. Amint az ajtó felé közeledett, valaki kilépett rajta. Prudence volt, a vakarcs.

- Ó, hello, Mr. Plimsoll!
- Hello!

Hangjában olyan kevés volt az örvendezés, hogy annál kevesebb már nem lett volna összeegyeztethető a kötelező udvariassággal. Még legjobb kedvében sem szerette a vakarcsot, ebben a hangulatában pedig egyenesen elviselhetetlennek találta. És talán sietve odébbállt volna azzal a kifogással, hogy mondjuk, valamit a szobájában felejtett, ha Prudence nem függeszti rá szomorú szemét és azt nem mondja, már kereste és egy percre szeretne vele beszélni.

Egy jólnevelt ember ilyenkor nem hátrálhat meg.

– Kérem, tessék. – Mondhatta volna Tipton vidámabban is, és most együtt mentek az alacsony kőfalhoz. Leültek. Prudence Tiptont nézte, Tipton meg egy tehénre bámészkodott a parkban.

– Mr. Plimsoll – kezdte a vakarcs halkán, mint egy szent.

– Tessék?

– Valamit szeretnék mondani magának.

– Ó, igen?

– Remélem, nem fog nagyon haragudni.

– Mi?

– És azt mondani, hogy törődjem a magam dolgával. Mert Veeről van szó.

Tipton levette szemét a tehénről. Tény, hogy már elég alaposan megszemlélte. Szép állat volt, de mint ez olyan gyakori eset a teheneknél, unalmas. Úgy találta, hogy a beszélgetés kezdete váratlanul sokatígérő. Amikor a lány megszólította, az volt a benyomása, hogy valami dohányt akar kérni tőle a vikárius bazarja részére. Tudta, hogy Prudence érdekelt ebben a vállalkozásban.

– Úgy? – kérdezte.

Prudence egy percig hallgatott. A szeretett férfiúval való szakítás óta úgy érezte magát, mint egy apáca, akinek nincs más életcélja, mint jót tenni. S most mégis

töprengett, hogy vajon okosan tette-e, hogy elvállalta ezt a megbízatást, amit Egbert bácsi épp most sózott a nyakába.

De nem vesztette el a bátorságát. Behunyta a szemét és belevágott:

– Mr. Plimsoll, ugye maga szerelmes Veebe? – Suhogás, zizegés és nyekkenés hallatszott, s Prudence felpillantott. Tipton a váratlan megrendüléstől leesett az alacsony falról. – Tudom, hogy szerelmes – állapította meg Prudence, miután felsegítette Plimsollt egy udvarias hopplával. – Mindenki észrevette.

– Tényleg – mondta Tipton majdnem sértett hangon. Meg volt bántva. Mint a legtöbb fiatalember, akinek arca nyitott könyv, azt hitte, ha van egy dolog, amire büszke lehet, az a kikémlhetetlensége.

– Olyan feltűnő, mint egy bekötött hüvelykujj. Ahogyan Veere néz! Engem az bánt, hogy miért nem mondja meg neki. Ő nem mondott semmit nekem, de én tudom, hogy maga szerencsétlenné teszi őt.

Tipton haragja elpárolgott. Ez nem volt alkalmas idő a sértett méltóságra. Csak hápogott s a ruháját porolgatta.

– Azt hiszi, remélhetek?

– Remélhet? Biztos lehet a dolgában!

Tipton nyelt, nyögött, pislogott, hadonászott és majdnem újra leesett a falról.

– A legnagyobb mértékben. Minden fogadást tartok.

– De mi van Freddie-vel?

– Freddie?

– Vee nem szerelmes Freddie-be?

– Honnan veszi ezt a számárságot?

– Első este a vacsoránál a kezére ütött.

– Biztosan egy szúnyog volt rajta.

Tipton rámeredt. Erre a lehetőségre eddig soha sem gondolt. Ha megvizsgáljuk, ez az elmélet nagyon

valószínű. Azon az estén, az ebédlőben, kétségtelenül voltak szúnyogok is a jelenlévők között. Ő maga is elnyomott néhányat. Nagyon fújt s egyszerre pehelykönnyűnek érezte magát. Szeme egy percre újra megpihent a tehénen és azt gondolta, hogy milyen csinos, kellemes külsejű ez a tehén, egy ilyenrel szívesen menne akár korzózni is.

Azután a kétségek újból feltámadtak. Megrázta a fejét.

– Nem – mondta –, Freddie valamit sűgött neki. Mire Vee azt felelte, ne bolondozzék.

– Ó, akkor, arra gondol? Én hallottam, mit mondott Freddie. Arról a kutyaeledelről volt szó és azt állította, hogy emberek is nyugodtan megehetik.

– Nahát!

– Vee és Freddie között nincs semmi.

– De jegyesek voltak.

– Igen, de Freddie most nűs.

– Az biztos – mondta Tipton és keserűen mosolygott.

– Nűs, igen. – Nűs, hahahaha!

– És csak néhány hétig voltak jegyesek. Itt voltam Blandingsben, amikor történt. Folyton esett az esű és azt hiszem, csak unalomból történt. Az ember nem pinpongozhat örökké. Őszintén szűlva, a maga helyében nem haragudnék Veere, hogy másokat szeretett, Mr. Plimsoll. Biztosan tudom, hogy Vee szerelmes magába. És hogy el volt ragadtatva attól az egyensűlyozó trűkktűl a villával meg a borospohárral.

– Tetszett neki? – élénkűlt fel Tipton.

– Úgy beszűlt rűla, hogy azt hiszem, teljesen meg van fűzve. Vee imádjja az olyan férfiakat, akik tesznek is valamit.

– Ez új irányt ad gondolataimnak – mondta Tipton és elhallgatott, hogy kövesse az irányt.

– Ha a maga helyében lennék, egyenesen megkérném a kezét.

– Komolyan? – hökkent meg Tipton és Prudence-re nézett, tele odaadással, hálával és nagyrebecsüléssel. Most már csodálkozott, hogy valaha is a vakarcsok közé sorolta ezt a kislányt. Elhamarkodott döntés volt, de az vezette félre, hogy ilyen apró. Most már rájött, hogy a nőket nem magasságuk, de lelki nagyságuk szerint kell osztályozni. Egy lány, aki testileg a mogyorók fajtájába tartozik, kimagaslik a mogyorókasztból, ha tündöklő lelke van.

– Nahát! – ismételte Tipton. – Komolyan?

– Én egy pillanatot sem pazarolnék el. Engedje meg, hogy felkeressem Veet és megmondjam neki, hogy maga beszélni akar vele. Akkor még ebéd előtt nyélbeütheti ezt a dolgot. Úgy hiszem, ez a lényeg. Nem akarom befolyásolni, ha jobb ötlete van, de azt tanácsolom, kérje meg Veet, hogy találkozzanak a rododendron bokrok mögött, és aztán, amikor Vee feltűnik, előlép, megöleli, egy ideig csókolgatja és felkiált: feleségem! Így sokkal jobb lesz, gondolom, mint egy hosszú duma. Egyszerre intézheti el az egész ügyet, mindjárt a legelején.

A mozgalmas kép, amelyet Prudence tárt Tipton elé, mély benyomást tett az úriemberre és néhány percig némán pergette lelki szemei előtt az elkövetkezendő eseményeket. Azután tagadóan rázta a fejét.

– Nem lehet megtenni.

– Miért nem?

– Nem volna hozzá bátorságom. Először innom kéne valamit.

– Nos, hát igyon. Épp erről akartam beszélni. Én figyeltem magát. Mióta itt van, nem ivott mást, csak málnaszörpöt. Ez töri le a bátorságát. Egy jó erős itóka kellene.

– Ó, de ha ezt megteszem, mi fog történni? Megint feltűnik az a ronda arc.

– Arc? Miféle arc?

Tipton belátta, hogy el kell magyaráznia ezt a kényelmetlen helyzetet, amibe került. Most úgy nézett erre a lányra, mint egy szerető nővére és érezte, hogy számíthat Prudence rokonszenvére. Nem esett hát neheze a vallomás. Elragadó nyíltsággal vezette végig a vakarcsot az események láncolatán; elmondta vagyonának birtokbavételét, az ünneplés szükségességét, a kéthónapos dőzsölést, a kiütéseket. E. Jimpson Murgatroydnál tett látogatását, E. Jimpson komor szavait, az arc első megjelenését, az arc második megjelenését, a harmadik, negyedik, az ötödik és a hatodik megjelenését. Folyékonyan mondta el a történetét és Prudence-nél sokkal kevésbé intelligens hallgató is nehézség nélkül tudta volna követni előadóját. Amikor befejezte mondókáját, Prudence elgondolkozott és a tehénre bámult.

– Értem – mondta. – Egyáltalában nem lehet kellemes.

– Nem bizony – biztosította őt Tipton. – Nem szeretem az ilyesmit.

– Senki sem szeretné.

– Egészen más lenne a helyzet, ha egy feketemadaras emberke kísérne. De ez az arc félelmetes.

– S az első éjszaka óta, mióta itt van, nem látta?

– Nem.

– Na, akkor.

Tipton megkérdezte, mit ért ezalatt a „Na, akkor” alatt. Prudence azt felelte, arra akar rámutatni, hogy az a „dolog” talán becsomagolt, sarkonfordult és beszüntette a működését. Tipton kételkedett ebben. Talán, okoskodott, csak lappang, egyszerűen kívárja az

idejét. Nem, mondta Prudence, az ő nézete az, hogy elkedvetlenül Tipton állhatatos málnaszörpölésétől, véglegesen távozott és Tipton nem vállal semmiféle kockázatot, ha, persze mértékletesen, megerősíti magát a szerelmi vallomásra.

Prudence olyan határozottan beszélt, mint aki mindent tud a víziókról és tanulmányozta pszichológiájukat. Tipton erőt merített szavaiból. Megkeményítette szívét és felemelkedett.

– Rendben van – sóhajtotta. – Akkor gyorsan lehajtok egyet.

Ugyan nem árulta el, de nagyban hozzájárult elhatározásához az a gondolat, hogy nem lesz jó halogatni Veronica Wedge elnyerését. Noha Prudence biztosította arról, hogy a lány még mindig villa- és borospohár-trükkjének hatása alatt áll, de ő nyílteszű ember volt, aki tudta, hogy egyensúlyozó trükkök hatása nem tart örökké. Azonkívül számításba kell venni Freddie fenyegető jelenlétét. Új barátnője elűzte ugyan azt a gondolatot, hogy akármilyen hetye-petye lett volna Veronica Wedge és a kiváló anglo-amerikai kígyó között s ő ebben a percben még meg volt győződve erről, mégis újra kétségek kezdtek gyötörni. Most nagyon határozottan azon a véleményen volt, hogy az eljegyzésnek meg kell történnie, még mielőtt volt barátja hazatér és újra elkezdí aljas csábításait.

– Bocsásson meg – mondta Plimsoll –, felszaladok a szobámba. Van egy... nem, az ördögbe is, nincs nálam.

– Mit akar mondani?

– Azt kezdtem mondani, hogy van egy üvegem odafenn. De most jutott az eszembe, hogy odaadtam Lord Emsworthnek. Tudja, mikor az ablakomból megpillantottam azt az arcot, azt gondoltam, jobb, ha másvalaki vigyáz az üvegre. Óméltóságával találok, tam,

amint épp a szobájába ment és odaadtam neki, hogy dugja el.

– Clarence bácsi szobájában van?

– Azt hiszem.

– Megyek és elhozom.

– Mennyi bajt csinálok, szégyellem magam.

– Szóra sem érdemes. Épp most akartam takarítani Clarence bácsi hálósobájában. A dolgozóval már végeztem. Behozom az üveget a maga szobájába.

– Angyalian jó hozzám.

– Ó, dehogy.

– Angyalian jó – erősködött Tipton –, sose tudom meghálálni.

– Én úgy gondolom, hogy az embernek kötelessége felebarátján segíteni, nem igaz? – mondta Prudence halvány mosollyal, mint egy kedves nővér, amikor éppen a betegágy fölé hajol. – Azt hiszem, az egyetlen szép dolog az életben másokkal jót tenni.

– Szeretném, ha valamit tehetnék magáért.

– Adhat valamit a vikárius bazarja részére!

– Fejedelmi adományra számíthat részemről – buzgólkodott Tipton. – És most a szobámba megyek. Ha összeköttetésbe lépne Miss Wedge-dzsel és megmondaná neki, hogy húsz perc múlva legyen szíves a rododendron bokrok mögé jönni és elhozza nekem a jó üvegemet, a többit rábízhatja.

III.

Amikor Tipton Plimsoll egy negyedóra múlva elindult a találkozóra, nyoma sem volt viselkedésében a régi félénkségnek és bizonytalanságnak. Vidám és bizakodó volt. Az elixír, ami most az ereiben keringett, pont azt a hajtóerőt adta szervezetének, amire az olyan szerelmeseknek van szükségük, akik lányokat akarnak karjukba zárni és azt mondani neki: „Feleségem!” Áradt belőle a győzelmi akarat.

Szigorúan nézett fel az égre, a rododendronokra is és ebben a pillantásban benne volt, hogy mi vár ezekre, ha valami bolondságot próbálnának elkövetni. Kihúzta magát és azzal az ötlettel játszott, hogy a „Feleségem!” helyett ne mondjon-e „Párom!”-at, de elvetette ezt a cserét, mert túl közönségesen hangzott.

Az őseember, aki bunkóját megmarkolva lépett szíve választott ja elé, melegen megrázta volna Tipton kezét, ha mostani kedvében látja, és biztosan befogadta volna társaságába.

Mégis a tények meghamisítása volna, ha nem mondanánk meg, hogy ez alatt a rettenthetetlen külső alatt ott ólálkodott egy bizonyos nyugtalanság. Bár Tipton inkább egy nagy, legyőzhetetlen természeti erőnek érezte magát, mint egy szarukeretes szemüvegű fiatalembernek, kénytelen volt arra is gondolni, hogy úgyszólván kikezdett a ronda arccal. Sokkal kisebb kihívásra, mint ez a mostani, a múltban nagy dérral-durral jelent meg az arc... Prudence bátorító szavai sem szüntették meg teljesen azt az aggodalmát, hogy most is meg fog jelenni, mert ez a kötelessége. Ha ez megtörténik, akkor persze füstbe megy minden gondosan kiesztelt terve. Olyan kényes műveletet, mint amilyen a leánykérés, az ember nem hajthat végre nem létező arcok társaságában, amelyek a könyöke körül mászkálnak. Mert ha valaha döntő, hogy imádata tárgyával egyedül maradjon, úgy most az.

A percek múltak és semmi sem történt. Reménye növekedni kezdett. Eddigi tapasztalata arra tanította, hogy az arc egy jó tulajdonsággal rendelkezik, tudniillik azonnal jelentkezik. Akkor, ott a hálósobában például, még alig nyelte le az italt, amikor már megjelent szolgálattételre. Más alkalommal sem késett sokkal többet. Úgy érezte, hogy ez a mostani késedelem biztató.

Elhatározta, vár még néhány percre, s akkor végérvényesen elfogadja Prudence elméletét az arc nyugalomba vonulásáról, amikor is egy éles fütty hangzott el és Tipton hátrafordult. Egy pillantás elég volt, hogy minden reménye összeomoljon.

Az út túlsó felén, a rétet szegélyezve egy csoport kusza bokor szerénykedett. És ezek közül meredt rá az arc. Most egy asszír szakállt hordott, mintha épp egy álarcosbárról jönne, de Tipton minden nehézség nélkül felismerte és a kétségbeesés úgy markolt beléje, mint a testi fájdalom. Akár meg se várja Veronicát, hiszen úgyszemint lehet végrehajtani a tervet, ahogy Prudence kiagyalta. Ismerte képességei határait. Kísérteties arcok jelenlétében, amelyek figyelik és talán még ki is nevetik, teljesen képtelen volna karját kitárni és magához ölelni a szeretett lányt. Csak el innen, el. Sarkon fordult és elrohant. A füttyülés újra hangzott, azután úgy tűnt neki, hogy egy szót hall: „Hé!” de nem fordult meg. Ha már nem tudja elkerülni az arc látványát, csak az vigasztalta, hogy el lehet menekülni előle.

Majdnem eltűnt már Tipton a láthatárról, amikor Veronica Wedge vidáman szökellve elindult a ház felől.

Veronica, épp úgy, mint Tipton öt perccel ezelőtt, kitűnő kedvében volt. Az elmúlt néhány nap alatt kétségbeesés környékezte, akár az apját és az anyját, az észrevehetően elkedvetlenedett kérő látványától. Az a bizonyos holdfényes séta a kertben azt a benyomást keltette benne, hogy megtalálta a párját és a dolog kifejlődése már másnapra várható. De egyik nap múlt a másik után és Tipton egyre zárkózottabb lett. Veronicán már búskomorság jelei mutatkoztak, amikor végre befutott Prudence és pihegve közölte a szenzációs hírt, hogy Tipton találkat kér a rododendronbokrok mögött.

Mint már említettük, Veronica Wedge nem volt nagyon okos teremtés, de ha időt engedtek neki és nem

siettették túlságosan, bizonyos elemi következtetésekre volt valamelyes esze. Ez a randevú, vonta le a tanulságot, csak egyet jelenthet. A férfiak nem találkoznak könnyelműen és meggondolatlanul lányokkal rododendronbokrok mögött. A férfi, aki megkér egy leányt, hogy találkozzon vele a rododendronbokrok mögött, elszánta magát és kimondja, amit akar. Legalábbis így gondolta Veronica Wedge. És most a találkára sietve túláradó kedvében volt. Ha most találkozott volna fényképészekkel, a nemes szakma nem úszta volna meg öt-hat hulla nélkül.

Néhány perccel később jókedve kissé alábbhagyott. Megérkezett a rododendronbokrok mögé és felfedezte, hogy egyedül van. Egy kis lanyhaság és elkedvetlenedés fogta el. Megállt, jobbra-balra nézelődött. Rengeteg rododendront látott, de Plimsollt egyet sem és ezt a késést enyhén szólva meglepőnek találta.

Nem volt ideje ezen töprengeni, mert észrevette, hogy nincs egyedül. Halk füttyöt hallott és egy hang azt mondta: „Hé!” Azt hitte, itt van az ő Rómeója és bár egy kicsit furcsállotta, hogy miért kezd el egy ilyen érzelmes jelenetet ilyen prózai módon, hátrafordult. És megdermedt rémületében.

A bokrok mögül, az út másik oldalán, egy szakállas arc buk ki, vadul rászegezve a szemét.

– Jaaaaj – sikoltotta Veronica hátrálva.

Bill Lister egyike volt a leggyengédebb szívű és a leglovagiasabb férfiakkal, s nagyon érzékenyen érintette volna őt, ha látta volna az Új Hírek címlapját, ahogy az Vee lelki szemei előtt megjelent: A SZÖRNYETEG CSODASZÉP LEÁNYT DARABOLT FEL, és a továbbiakban még ez volt a legenyhébb. Elvakítva a vágytól, hogy levelét a szeretett lányhoz juttassa, Bill teljesen megfeledkezett arról, milyen félelmetesen

nézhet ki ezzel a büdös szakállal. Mint láttuk, simára borotválva sem volt mindenkinek az esete, Fruity Biffen szakálla mögül kukucskálva elő, olyan látványt nyújtott, amely még Jeanne d'Arcnak is okozott volna egy kis megrökönődést.

Eredetileg az volt a terve, hogy azt a hosszú pápaszemes alakot kéri meg, aki pár perce itt ácsorgott. Láttá, amint az úton errefelé tart, és remélte, hogy olyan ember, aki el lesz ragadtatva, ha szívességet tehet valakinek. Feléje tartott hát, hogy beszéljen vele. De az alak csak hidegen bámult rá és hirtelen elnyargalt. Veronica váratlan megjelenése égi vigasztalásként hatott felzaklatott szívére. Lányok sokkal lágyabb szívűek, mint szarukeretes szemüvegű férfiak.

Azt a reményt már feladta, hogy Prudence-szel találkozzék. Ha járt is a lány a kertben, sosem azon a részen, ahol ő piszmogott. De a levélben meg van írva minden, amit mondani akart neki, sokkal világosabban és folyékonyabban, mintha élőszóval adná elő. Ismerte önmagát és tudta, hogy nem nagy mestere az élőszónak.

Nem tudta, hogy ezt a lányt hogy hívják, így hát kénytelen volt „Hé!”-t kiáltani. Nem volt más mód a beszélgetés elkezdésére. Előbújt a bokorból és a lány felé közeledett.

Az volt minden bajnak kútfeje, hogy közben megbotlott egy gyökerben és így tántorogva bukdácsolt előre, karjaival a levegőben kaszálva. Ezzel teljesen felborította Veronica amúgy is megrendült lelki egyensúlyát. Több heti gyakorlat után sem tudta volna élethűbben megszemélyesíteni a szörnyeteget, aki épp fel akar darabolni egy gyönyörű lányt.

RÉMTETT BLANDINGS CASTLE-BAN – gondolta
Veronica elsápadva a rúzs alatt –, A

FELISMERHETETLENSÉGIG MEGCSONKÍTOTT TEST,
FEJETLEN HULLA A RODODENDRON-BOKORBAN.

Bár Veronica Wedge egy katona lánya volt, hiányzott belőle minden hősi vonás. Ahol más, szívósabb katona lányok megállták volna a helyüket és felvont szemöldökkel egy hűvös „Uram!”-ot mondtak volna, Veronicán kitört a félelem. A rémület megmerevítette lábait és amikor a bénaság elmúlt, rohanni kezdett az úton, mint egy szőke forgószél. Hallotta még a lépéseket a háta mögött, azután elmaradt minden s ő lihegve ért biztonságosabb környékre.

Lady Hermione, az anya – minden lány legjobb barátja – a teraszon járkált. Vee a hölgy karjai közé röpült izgatottan csipogva.

IV.

Bill visszakullogott a rétre. Vannak percek az ember életében, amikor minden összeesküszik ellene. Ez pontosan ilyen perc volt.

Freddie úgy beszélt a levélcsempészésről, mintha az a legkönnyebb és a legegyszerűbb dolog lenne a világon. Kiderült, hogy ehhez a művelethez a legkörmönfontabb machiavellizmus kellene. És amellett az idő sürgetett. Akármelyik percben leleplezheti valaki az álkertészt, s az újabb kirúgás elkerülhetetlen.

Bill már ma reggel is azt hitte, hogy érkezett a kirúgás perce, amikor Lord Emsworth felbukkant és hosszú beszélgetésbe kezdett vele a virágokról, amelyeknek ő soha még a nevét sem hallotta. Ezúttal mesterien kivédte ezt a támadást, egyre ezt hajtogatva: – Igen, mylord... ah, mylord... Emmán bezony így van, mylord. Hagyta, hogy őlordsága beszéljen, de vajon még egyszer megússza-e katasztrófa nélkül? Bár ismeretsége a kilencedik Earl of Emsworth-szel rövid volt, mégis azt a bizonyosságot szerezte az ál-kertész, hogy a lord nem rendelkezik borotvaéles ésszel. De mi

lesz, ha a nyamvadt főúr legközelebb gyanút fog, esetleg iratait kéri, vagy ilyesmi?

Ezért volt hát olyan sürgős, ha lehetséges, még napnyugta előtt, hogy egy barátságos segítőtársra akadjon, aki elviszi levelét Prudence-hez. Egyszerre rájött, hol hibázta el a dolgot. Nem lett volna szabad a kastély szarukeretes szemüvegű léhűtőit meg ideges nőszemélyeket belevonni a titokba, akik osztályuknak dologtalan és degenerált típusai s akik borzadva rohannak el, ha egy szegény ágrólszakadt kertészlegény megszólítja őket. Neki az alsóbb társadalmi rétegek egyik tagjára volna szüksége, aki közelebb fekszik az ő mostani állapotához, például egy konyhalányra. Egy ötösért akármelyik boldogan kézbesítené a levelet.

És alighogy ez a gondolat átvillant agyán, a réten át egy alacsony női alakot látott feléje tartani. Annyira nyilvánvalóan szabadnapos szakácsnő volt az illető, hogy Bill szíve nagyot dobbant. Egyik kezében a levéllel, a másikban egy bankjeggyel elébe sietett a tramplinak. Röviddel ezelőtt azt hitte, hogy Veronica Wedge az ég küldötte. Most ugyanebbe a tévhitbe esett az anyját illetően.

A tévedés, amelynek áldozatául esett, nem volt szokatlan. Majdnem mindenki szakácsnőnek tartotta volna Lady Hermionét. Bill csak annyiban tévedett, hogy ő egy jóindulatú szakácsnőt, egy barátságos szakácsnőt, egy édességgel és vidámsággal telített szakácsnőt várt, aki sietve pattan bajba jutott szerelmesek segítségére. Nem vette észre, hogy egy mérges szakácsnővel áll szemben, akit legmélyebb érzelmeiben bántottak meg és most késedelem nélkül akarja megtorolni a sérelmet.

Lánya könnyes vallomása a legnagyobb ellenszenvet ébresztette Lady Hermione Wedge-ben a szakállas kertészek iránt. A legszelídebb anya is megharagszik, ha gyermekét megkergetik és tőle távol állt, hogy szelíd

anya legyen. Amikor szembetalálta magát Billel, bíborvörös lett a méregtől és annyi mindent akart mondani egyszuszra, hogy nem jött ki szó a száján.

És ebben a viharszünetben nyomta Bill a lady kezébe a levelét és az ötöst, megkérve, hogy az utóbbit tartsa meg és az előbbit adja át Miss Prudence Garlandnek, de legyen óvatos – ezt aláhúzta –, nehogy Lady Hermione Wedge valamit észrevegyen.

– Tudja, ez a lady gonosz nőszemély – mondta Bill. – Sátán öreganyja a legrosszabb fajtából. De hiszen ismeri őt – tette hozzá barátságosan, mert el tudta képzelni, hogy ennek az érdekes személynek mennyi csatája lehet sülték és hasék miatt Prutyi démoni nagynénjével.

Furcsa merevség nyűgözte le Lady Hermione Wedge-t.

– Kicsoda maga? – kérdezte halk, rekedt hangon.

– Ó, itt nincs semmi baj – legyintett Bill megnyugtatóan. – Tökéletesen rendben van minden. A nevem Lister. Miss Garland és én jegyesek vagyunk. És az az égetnivaló boszorkány lakat alatt tartja a menyasszonyomat, lesi minden mozdulatát. Egy kanál ciánkáli jót tenne neki valamelyik este a levesébe. Maga nem tudná becsempészni? – kérdezte barátságosan, mert most, hogy minden olyan simán ment, kitűnő kedve kerekedett.

V.

A lány hangú óra éppen tízenkettőt ütött, olyan tisztességtudó sima modorban, mint egy főkomornyik, aki bejelenti, hogy a vacsora tálalva van. Blandings Castle napsütötte szépségben ragyogott, amikor Freddie Threepwood megérkezett kétülésével. Befejezte látogatását Worcestershire-ben Fanshave-Chadwickséknál. Feltételezzük, hogy a búcsú fájdalmas volt, de ő irgalmatlanul otthagya őket, mert Shropshire-ben Finchesékhez volt hivatalos. Nagy kerülőt tett, hogy

a kastélyt útba ejthesse, de aggódott Bill miatt és meg akarta tudni, vajon boldogult-e nélküle.

De hiába kereste Billt az egész birtokon. Atyjával viszont kénytelen volt hosszabb időt eltölteni. Lord Emsworth tiszteletet parancsoló öltözékben – mondhatnánk, díszben –, fekete városi ruhában, keménygállérral, éppen a disznóól kerítéséhez dőlt és kocájával társalgott.

Freddie, aki megszokta, hogy szülőapját hermonikanadrágban és egy ócska, rongyos könyökű vadászkabátban lássa, megrökönyödötten horkant fel a díszöltözet láttán. Elég hangosra sikerült a horkantás és az öregúr odafordult, feltette a csíptetőjét, s amit látott, amikor sikerült a szemüveget elhelyezni, az viszont belől váltott ki egy ijedt felhördülést.

– Freddie! Az Istenért, azt hittem, látogatóban vagy valamerre. Sokáig maradsz itt? – kérdezte aggodalmasan a lord.

Freddie eloszlatta atyja félelmeit. – Csak beugrottam, Nagy Főnök. Ebédre már Finchesékhez vagyok hivatalos. De atyám, miért ez az ünnepélyes ruha?

– Mi?

– A ruhád. Ez az, úriemberi ruhád!

– Ah – mondta Lord Emsworth megértve a kérdést –, Londonba megyek a tizenkettő negyvenessel.

– Valami nagyon fontos dolgod lehet, ha ilyen időben Londonba mész.

– Úgy is van. Nagyon fontos. Felkeresem Galahad nagybátyádat egy másik festő miatt, aki a disznómat lefestené. Az az első fickó... – Lord Emsworth kénytelen volt elhallgatni, hogy úrrá legyen bőszejelmeiben.

– De miért nem sürgönyözöl neki vagy hívod fel telefonon?

– Sürgönyözni? Telefonálni? – Világos, hogy Lord Emsworth nem gondolt ezekre a lehetőségekre. – Te jó

ég, megtehettem volna, meg én. De most már túl késő van. Sajnos, teljesen elfelejtettem, hogy holnap van Veronica születésnapja, és nem gondoskodtam ajándékról. Az anyja azt akarja, hogy menjek Londonba jóvátenni a mulasztást.

Valami villant a napfényben. Freddie kiejtette a monokliját.

– Szentatyám! – kiáltott fel. – Vee születésnapja? Úgy van! Örülök, hogy figyelmeztettél. Teljesen megfeledkeztem erről. Nézd papa, tennél nekem egy szívességet?

– Mit? – kérdezte óvatosan Lord Emsworth.

– Mit akarsz Veenek venni?

– Én égy olcsó ékszerre gondoltam, amelyet a lányok szeretnek hordani. Nagynénéd karóráát ajánlott.

– Nagyszerű. Megkérlek, papa, menj be Aspinallhoz a Bond Streetre. Van nekik mindenfajta karórájuk. És ha már ott vagy, mondd meg neki, hogy az én megbízásomból mentél. Otthagytam Aggie nyakláncát, hogy felújítsák és ugyanakkor rendeltem egy pár fülönfüggőt Veenek. Kérd meg őket, hogy küldjék el a nyakláncot... Megértetted, Nagy Főnök?

– Nem – vallotta be Lord Emsworth szerényen.

– Egész egyszerű. Egyik oldalon a nyaklánc, a másikon a fülbevaló. Mondd meg nekik, hogy a nyakláncot küldjék el Aggie-nek Párizsba, a Ritz Hotelba.

– Kicsoda az az Aggie? – kérdezte Lord Emsworth enyhe érdeklődéssel.

– Hogy lehet ilyet kérdezni, papa! A feleségem!

– Azt hittem, Francesnek hívják a feleségedet.

– Niagarának hívják.

– Milyen sajtóságos név.

– A szülei a Niagara Hotelben töltötték a mézesheteiket..

– Ugye Niagara egy város Amerikában?

– Szó sincs róla, az egy rettenetes nagy vízésés.
– Mindig azt hittem, hogy egy város.
– Félrevezettek. De nem gondolod, hogy térjünk a tárgyra? Az idő sürget. Mondd meg Aspinalléknak, hogy küldjék el a nyakláncot Aggie-nek Párizsba, a Ritz Hotelbe és hozd el magaddal a fülbevalót. Ne félj attól, hogy a gyerek a nyakadon marad...

Lord Emsworth újra felfigyelt. Most először hallott gyerekről.

– Gyereked van? Fiú? Mennyi idős? Hogy hívják? Hasonlít hozzád? – kérdezte gyors egymásutánban.

– Csak képletesen beszéltem, Nagy Főnök – szótagolta Freddie türelmesen. – Amikor azt mondtam, ne félj, hogy a gyerek a nyakadon marad, azt értettem, hogy ne hidd, hogy a számlát neked fogják benyújtani. Minden előre ki van fizetve. Most már megértetted?!

–Hogyne.

– Kérlek, ismételd el.

– Itt van egy nyaklánc és egy fülbevaló...

– Ne keverd össze a kettőt.

– Soha nem keverek össze semmit. Azt akarod, hogy a fülbevalót küldjék el a feleségednek és hogy elhozzam...

– Nem, nem, éppen fordítva.

– Vagyis inkább éppen fordítva akartam mondani. Teljesen világos. Mondd csak – tért vissza Lord Emsworth ahhoz a tárgyhoz, amely felkeltette érdeklődését –, miért becézik Frances Niagaraának?

– Nem Frances és nem becézik.

– Nem becézik minek?

– Niagaraának.

– Te mondtad, hogy Niagaraának hívják. Magával vitte Párizsba a gyereket?

Freddie egy világoskék zsebkendőt húzott elő és megtörölte gyöngyöző homlokát.

– Hallgass ide, papa. Ha nem haragszol, visszavonjuk az egészset. Nem a nyakláncot és a fülbevalót, de ezt a témát Francesről és a gyerekről!

– Szeretem a Frances nevet.

– Én is. Zene a fülemnek. De nem hagynánk annyiban és nem felejténék el mindent? Boldogabbak lennénk mind a ketten.

Lord Emsworth örvendező felkiáltást hallatott.

– Chicago!

– Mi?

– Nem Niagara! Chicago! Ez volt az a város, amire gondoltam. Amerikában van egy Chicago nevű város.

– Amikor eljöttem, még volt. Nos, történt valami újság mostanában? – kérdezte Freddie elhatározott szándékkal, hogy megváltoztatja a beszéd tárgyát, mielőtt szülőapja megkérdezi, hogy miért keresztelték a gyereket Indianapolis névre.

Lord Emsworth elgondolkozott. Épp most ellenőrizte a Császárnő étrendjét a legjobb eredménnyel, de valamit azt súgta neki, hogy az ilyenfajta hírek kevésbé érdeklik ifjabb fiát, akiben sohasem volt emberi mélység. Agya lomos zugaiban keresgélve emlékezett egy beszélgetés foszlányaira, amelyet egy félórája folytatott sógorával, Wedge ezredessel.

– Egbert nagybátyád nagyon mérges.

– Miért?

– Azt mondta, hogy a kertészek üldözik Veronicát.

Ez meglepte Freddie-t. Bár nem volt szemérmes, mégis kissé meghökkentette ez a hír. Igaz, Veronica nagyon vonzó jelenség, de ő több önuralmat tételezett fel az angol kertészekről.

– Üldözik? A kertészek? Úgy érted, egy egész rakás kertész?

– Nem, most már emlékszem, nem az összes kertész, csak egy. És úgy látszik, bár teljesen nem

tudom követni a történetet, hogy nem volt igazi kertész, hanem egy fiatalember, aki szerelmes Prudence-be.

– Micsoda?! Freddie megtántorodott és az ól kerítésébe kapaszkodott. Kábultan nyúlt a monoklija után, amely ezúttal újra kiugrott a szeméből.

– Egbert mondta, bár különösnek találom. Az ember azt várná, hogy Prudence-t üldözi. Veronica Hermione nénédhez futott, aki azonnal odasietett, hogy azt az embert felelősségre vonja viselkedése miatt. Az illető egy levelet és egy ötöst nyomott nagynénéd markába. Ez a része az esetnek nem egészen világos. Nem értem, ha ez az ember Prudence-be szerelmes, miért akar Hermionéval levelezni, s ráadásul titokban. Azt sem értem, hogy miért adott neki egy ötöst. Hermionének elég pénze van.

– Bocsáss meg, papa – súgta Freddie fojtott hangon –, kissé szédülök. Sok mindent át kell gondolnom.

Újra kihalászta zsebkendőjét és letörölte homlokát. Az eset, bár méltán meglephette Lord Emsworth-öt, számára cseppet sem volt titokzatos. Szegény öreg Blister, már másodszor csinált baklövést és teljesen felborította a gondosan kieszelt terveket. Bár a Nagy Főnök nem említette, de Freddie biztos volt benne, hogy a jelenet csúcspontján Hermione néni rikácsolva és vonítva kergette Billt a kapuig, aki e percben nyilvánvalóan a szobájában tartózkodik az Emsworth Armsban és az utolsó rúgásokat végzi a kofferjén. De odamenni és tanácskozni vele lehetetlen volt. A késedelem azt jelentené, hogy kénytelen távolmaradni Finchesék ebédjétől. És ha nem lehet macska-egeret játszani a worcestershire-i Fanshave-Chadwicksékkal, akkor a Shropshire-i Finchesékkal sem lehet.

Lassan baktatott az úton, amikor egy kerti padra lett figyelmes, amilyenek a vidéki házak kertjeit szokták tarkítani. Valaki számára, akinek feje súlyos gondokkal

terhes, ilyen padok keveset jelentenek. Csak rájuk pillant és továbbmegy, gondolataiba temetkezve. Ez a pad sem állította volna meg Freddie-t, ha nem vette volna észre rajta unokahúgát, Veronica Wedge-t. Épp amikor odanézett, egy reszketeg sóhaj távozott az ég felé és Freddie látta, hogy Veronica sír. Ez volt az egyetlen látvány, ami elterelhette gondolatait Bill problémájáról. Nem az a férfi volt ő, aki közönyösen tovahalad, ha egy szépséges leányzó bajban van.

– Miért sírsz, Vee? – mondta hozzásietve. – Valami nincs rendben?

Pontosan ezt kívánta most Veronica. Egy jó barátot, akinek elmondhatja Tipton Plimsoll különös viselkedését, minden részletével együtt. Ez a fráter találkát ad a rododendronbokrok mögött, aztán faképnél hagyja az embert, vad kertészek kénye-kedvére kiszolgáltatva. Szenvedélyes szavakban öntötte ki bánatát és Freddie, akinek érző keble volt, átölelte unokahúgát és egy sorozat rokoni csókkal vigasztalgatta. Amikor a történet véget ért, Freddie esküdözött, hogy tényleg: „Furcsa”, „nagyon furcsa”, „sajnálatos”, „csodálatosan sajnálatos” és ugyanakkor újra és újra megcsókolta.

Kissé távolabb egy fa mögött állt Tipton Plimsoll és úgy érezte, hogy egy hatalmas kéz sújt le a füle mögé egy homokzsákkal. Sápadtan meredt a szerelmi kettősre.

VI.

Lord Emsworth öt óra előtt ért Londonba, elhajtattott a klubjába és szobát nyitattott éjszakára. Bill, aki ugyanakkor érkezett a fővárosba, mert ugyanazzal a vonattal utazott, azonnal felkereste a tiszteletreméltó Galahad Threepwood főhadiszállását a Duke Streeten. Attól a pillanattól kezdve, hogy Lady Hermione Wedge, kipukkanva, mint egy felfújt papírzacskó, felfedte kilétét, Bill tisztában volt azzal, hogy ebben a helyzetben

mindenekelőtt egy emberrel kell tanácskoznia, mégpedig Galahaddal, az ötletekben oly gazdag világgal.

Ha a dolgok állását végiggondolta, szomorúan látta be, hogy itt emberi segítség már nem használ. De hátha az az agyvelő, amely segített Ronnie Fishen, hogy elvegyen egy kóristalányt, talán most is kieszél valami ragyogó megoldást az ő problémájára.

A tiszteletreméltó Galahad épp a kocsija mellett állt a kapu előtt és a sofőrrel tárgyalt. Ez a remek úriember szentnek tartotta rokoni kötelességét és éppen Blandings Castle-ba volt indulófélben, hogy részt vegyen Veronica húga születésnapjára.

Mikor meglátta Billt, először hitetlenséggel pislogott, aztán rögtön kitalálta, hogy valami baj történhetett. Egy olyan okos ember mint ő, nem vonhatott le más következtetést annak az ifjúnak megjelenéséből a Duke Streeten, akinek most Blandings Castle kertjében kellene gereblyéznie.

– Hé, Bill! – kiáltotta. – Mit keresel itt?

– Beszélhetnék veled négy szemközt, Gally? – kérdezte Bill, barátságtalan pillantást vetve a sofőrre, akinek nagy rózsás füle úgy állt az ég felé, mint a zsiráfé és akinek egész viselkedése élénk érdeklődést és készséget mutatott, hogy minden szót kihallgasson. •

– Erre gyere. – A tiszteletreméltó Gally hallótávolon kívülre vezette Billt. – Most halljuk, hogy mi történt! Miért nem vagy Blandingsben? Csak azt ne mondd, hogy újra bakot lőttél és újra ki dobtak!

– Pontosan ez történt. De én vagyok az oka. Honnan a fenéből tudhattam, hogy nem szakácsnő? Bárki ugyanúgy tévedhetett volna.

Bár még homályos volt, hogy mi történt, a tiszteletreméltó Gallynek nem okozott nehézséget kitalálni, hogy Bill kit tévesztett össze egy szakácsnővel.

– Hermione nővéremről beszélsz?

- Igen.

- Azt hitted, hogy szakácsnő?

- Igen.

- Amire...

- Egy ötöst adtam neki és megkértem, hogy csempésszen be egy levelet Prudence-nek.

- Értem. Igen, most tisztán látom a helyzetet. Ő erre kihúzta a lángoló kardot és kiűzött a kertből.

- Igen.

- Különös - mélázott a tiszteletreméltó Gally. - Furcsa. Pontosan ugyanez az eset történt meg harminc évvel ezelőtt az én öreg barátommal, Stiffy Batesszel, azzal a különbséggel, hogy ő a lány apját nézte komornyiknak. Megtartotta Hermione az ötöst?

- Nem. Hozzám vágta.

- Szerencsésebb voltál, mint Stiffy. Ő tíz shillinget adott az apának és a pénz az öregfiúnál ragadt. Emlékszem, mennyit mérgelődtünk Stiffyvel, akinek tíz shillingjébe került, hogy vasvillával átkergessék a sövényen. Mindig megbecsülte a pénzt. De hogy került Hermione az utadba?

- Azért jött, hogy összeszidjon a lánya üldözése miatt.

- A hűgát érted.

- Nem, a lányát. Egy magas, félbolond, meredt szemű teremtést.

A tiszteletreméltó Galahad mélyet sóhajtott.

- Szóval Veronica ilyen hatást tett rád? Szokatlan szemszögből nézed a dolgokat, ecsém. A férfiak inkább istennőnek nevezik azt a nőt, aki ekkora vonzalmat gyakorol rájuk. De talán így is jól van. Kissé még jobban összebonyolítja a már úgyis bonyolult helyzetet, hogy ilyen hirtelen öntötte ki érzelmeidet előtte. De ha ilyen langyos hatást tett rád, miért üldözted?

– Azt szerettem volna, ha ő adja át a leveletem Prutyinak,

– Értem. Igen, persze. Mi volt a levélben?

– Azt volt benne, hogy kész vagyok mindenre, amit csak kíván tőlem. Feladom a festészetet és vezetem a kocsmát. Talán Freddie említette ezt?

– Csak nagy vonalakban. Nos, ami a levelet illeti, arra ne legyen gondod. Épp most indulok Blandingsbe, én majd odaadom neki.

– Rettentően jó vagy hozzám.

– Egyáltalán nem. Ez az? – kérdezte a tiszteletreméltó Galahad és átvette a borítékot Billtől, aki úgy varázsolta elő belső zsebéből a papírt, mint egy nyulat a kalapból. – Nedves egy kissé a becsületes verítékedtől – mondta Gally a borítékot vizsgálgatva monokliján át –, de nem hiszem, hogy Prudence törődik az ilyesmivel. Szóval elhatároztad magad, hogy átveszed a Szederfát? Azt hiszem, okos dolog. Manapság nem lehet művészetből megélni. Jobb, ha egy kereskedelmi vállalkozásba kezdesz. Miért ne lenne jó a Szederfa? Főképp, ha egy kicsit felújítod.

– Prutyi is ezt akarja, uszodát, tánctermet és ilyesmiket.

– Persze, pénzre volna szükségetek.

– Ez a bökkenő.

– Bárcsak én tudnék adni. Ha volna miből, azonnal odaadnám nektek, de én csak a fiatalabb fiúnak kiutalt évjáradékból élek. Van valaki, akit megvághatnátok?

– Prutyi Lord Emsworth-re gondolt. Persze, csak ha összeházasodtunk. De vele meg az a baj, hogy azt mondtam neki, csókolja meg a disznaját.

– Ebben van némi igazság. Tényleg, Clarence-nek egyszer meg kéne csókolnia azt a pocsék kocát! De mi ebben a báj?

– Nem tetszett neki túlságosan.

– Még mindig nem értem a szempontodat.

– Nos, gondolod, hogy ilyen előzmények után támogatni fog bennünket?

– Természetesen. Clarence tíz perc múlva már arra sem emlékszik, hogy egyáltalán találkozott valakivel.

– Azon mód felismerne, ha újra látna.

– Mint azt az alakot, aki lefestette a disznóját? Valami rémlene előtte, de ez volna minden.

– Ezt komolyan mondod?

– Hogyne.

– Akkor miért kényszerítettél arra, hogy azt a koszos szakállt viseljem?

– Tisztán jellemképzési okokból. Minden ifjúnak, aki kilép az élet viharába, két-három napig álszakállt kéne hordania. Keményíti az inakat és megtanít arra, hogy az élet nem csupa gyönyörűség. És ne felejtse el, milyen kiváló szerencse, hogy Hermione nővéremmel szakállasan találkozta. Most nem ismer fel, ha anélkül lát.

– Hogy érted ezt?

– Úgy, hogy holnap megjelenysz a kastélyban.

– Én? Hol? Mit?

– Ó, nem mondtam még el? Amíg beszélgettünk – magyarázata a tiszteletreméltó Galahad – megtaláltam a te kis problémádnak a legegyszerűbb megoldását. Perceken belül itt lesz Clarence, aki újra megkért, kerítsek valakit, aki lefesti a Császárnőt. Blandings állomásról sürgönyözött, hogy öt óra után felkeres. Ha megérkezik, bemutatlak neki, mint jelenlegi jelöltemet. Ez minden nehézséget egyszerre megold.

Bill hápogott. Az ember tiszteli ezeket a csodálatos agyvelőket, de néha eláll a lélegzete tetteik és gondolataik láttán.

– Ezt nem lehet megcsinálni.

– Már hogyan lehetne! Nagyon meg volnék lepve, ha csak a legkisebb akadály is mutatkoznék a tárgyalás folyamán. Drága fiam, én több mint félszázad óta ismerem Clarence bátyámat és, keresztül-kasul látok rajta. Körülbelül harminc százalékkal kisebb az agyveleje, mint egy nem túlzottan nagyszerű moszatnak. Az egyetlen pont, amiben nem vagyok egészen biztos, az a te képességed, hogy ki tudod-e elégíteni megbízódat. Csak korlátolt idő áll rendelkezésedre, mert mihelyt alkalom kínálkozik, kicsempészed Pru-dence-t a kastélyból, összepakolod és megesküsztok. Az első művészi kísérleted, úgy látszik, nem sikerült.

Bill biztosította, hogy most már nem lesz hiba ezen a ponton, megtanulta a leckét. És ebben a percben tűnt fel Lord Emsworth a St. James Street sarkánál. Mikor Bill meglátta, hirtelen remény éledt fel benne. Lord Emsworth megjelenése mintha igazolta volna azt a képet, amelyet a tiszteletreméltó Galahad, úgy is, mint öccs, festett róla.

Blandings urára mindig felőrlő hatással volt London, forgalmával és zajával, az emberekkel, akik lökdösődnek, az omnibuszokkal, amelyek üldözik a jámbor vidéki urat, mint hajtók a nyulakat. Ilyenkor szellemi képességei az eredeti nívó alá szálltak. Ahogyan megállt a Duke Streeten a csíptetője után nyúlva, amely a veszélyes utcai átkeléskor ugrott le helyéről, a szája nyitva, a kalapja félrecsúsztatva, pompás taneszköz egy gyakorló zsebmetsző számára.

– Itt van – intett Gally. – Most figyelj jól! Várj, amíg ideér és aztán mondd, hogy el kell menned. Sétálj le lassan a St. James Palace-ig és gyere vissza. A többit bízd rám. Ha úgy érzed, hogy meg kell magyaráznod, miért jöttél vissza, megkérdezheted, mi is volt az a tipp, amit a holnapi futtatásra adtam. Hello, Clarence!

– Ó, Galahad – mondta Lord Emsworth.

– Nos, nekem mennem kell – mondta Bill, kissé megremegve, amikor a nemes lord kissé rápislogott. Mert hiába Gally fölénye biztonsága, mégis csak nemrég rúgta ki őt a lord állványostul, ecsetestül, mindenestül.

Így hát egyáltalában nem volt nyugodt, amikor visszajött a Duke Steetre rövid vándorútja után, de a tiszteletreméltó Galahad vidám gondtalansággal köszöntötte.

– Ó, drága barátom – kiáltotta Gally. – Újra visszajött? Nagyszerű. Megkímél attól, hogy vidékről felhívjam. Ismeri a bátyámat? Lord Emsworth, Mr. Landseer.

– Jó napot – biccentett Lord Emsworth.

– Jó napot – mondta Bill zavartan. Még mindig ideges és izgatott volt. Túlzás lett volna azt állítani, hogy a lord éles szemmel vizsgálgatja, mert a gyenge szemű lord ilyesmire nem volt képes, de annyi bizonyos, hogy merően báméskodott. És tényleg, Lord Emsworth-ben felrémlett, hogy valahol, valamerre, valamikor már látta azt az urat. Talán a klubban?

– Ismerősnek tűnik az arca, Mr. Landseer.

– Ó, igen? – mondta Bill.

– Persze, természetesen – szólt közbe Gally. – Átkozottul híres ember ez a Landseer. Az újságokban folyton megjelenik a fényképe. Mondja csak, drága Landseer, nagyon el van most foglalva?

– Ó, nem – mondta Bill.

– Tudna vállalni egy megbízást?

– Ó, igen – mondta Bill.

– Nagyszerű. A bátyám rá szeretné venni magát arra, hogy menjen le Blandingsbe, s fesse le a disznóját. Talán hallott már Blandings Császárnőjéről?

– Ó, hogyne – mondta Bill.

– Hallott róla? – rikkantott Lord Emsworth.

– Drága öregem – mondta Gally finom mosollyal –, persze hogy hallott. Landseer mesterségéhez tartozik, hogy mint Anglia legnagyobb állatfestője, számon tartsa az ország valamennyi kiváló disznóját. Merem állítani, hogy tanulmányozta a Császárnő fényképeit.

– Évek óta – mondta Bill.

– Látott valaha szebb állatot?

– Soha.

– A legkövérebb disznó Shropshire-ben – mondta Gally. – Kivéve Lord Burslemét, de ő már Bridgenorth-on túl lakik. Élvezni fogod, ha lefestheted. Mit mondtál, Clarence, mikor még vissza Blandingsbe?

– Holnap, a tizenkettő negyvenkettes vonattal. Talán találkozhatnánk a Paddingtonon, Mr. Landseer? Nagyszerű. Most, sajnós, el kell mennem. Az ékszerészhez megyek a Bond Streetre.

A lord eloldalgott és Gally megbocsátó elégedettséggel fordult Billhez.

– Na, látod, ecsém! Mit mondtam neked?

Bill lihegett még egy kicsit, mint aki nehéz testi munkát végzett.

– Miért pont Landseernek hívnak most? – kérdezte végül.

– Clarence mindig szerette a Szarvas az Öbölben című képedet – világosította fel a tiszteletreméltó Galahad. – Ez volt a kiindulási pont.

HETEDIK FEJEZET

A Lord Emsworth elutazása utáni reggelen felséges nyári napban sütkérezett Blandings Castle. A táj nyújtózkodott a ragyogásban, madarak, bogarak ujjongtak, a fű sercenne nőtt a zsenge, bájos réteken és

a kertészlegények derekasan izzadtak, ahogy a nap a hátukat melengette.

Csak egyetlen helyiségbe nem hatoltak be az arany sugarak: a kis dohányzó volt ez a lyuk, a hall mellett. Ide vonult vissza hát Tipton Plimsoll gyilkos gondolataival, miután kilenc csésze kávé t öntött magába, hogy azon a tragédián töprengjen, amely életét összerombolta. Utálta a napsütést. Ha tőle függne, eltörölné ezt a ragyogó reggelt és olyan időjárást rendelne, mint a viharjelenet a Lear király második felvonásában.

Nem sok kellett egy szerelmes szívnek és a tegnapi jelenet – Veronica Wegde és Freddie enyelgése a kerti padon – Tipton életkedvét nyirkos mélységekbe süllyesztette. Unottan lapozott mindenféle tarka magazinokban – melyekért a kiadónak van pofája egy shillinget kérni – és a mélabú minden fokozatát átszenvedte. Ha E. Jimpson Murgatroyd most látná, biztosan lefogatná négy markos legénnyel s legalább fél liter whisky erőszakolna a szájába.

A képe lapoktól akár dührohamot kaphatott. Tartalmuk legnagyobb részét az uralkodó osztály hölgyeinek fényképeiből állt és Tipton azon elmélkedett, micsoda orcátlanság pénzt követelni a publikumtól azért, hogy ilyen ronda, öreg, lötytyedt nőszemélyeket szemléljen. Az a kép, amely most fordult szeme elé, három vigyorgó némbert ábrázolt jelmezekben, jobbról balra olvasva: Miss „Pacsirta” Banks, Miss „Mókuci” Bessemer és Lady „Tücsike” Fosdyke. Tipton megrázkódott, mert életében nem látott még ezeknél szörnyűbb nőket. Gyorsan fordított egyet és egy színésznővel találta magát szemben, aki bárgyún mosolygott s egy rózsaszálat tartott a szájában, mint ropogásra sült disznó a fél citromot.

Már éppen földhöz akarta vágni a képeslapot (káromkodni is óhajtott, ez nyilvánvaló), mikor nagyot dobbant a szíve. Egy behatóbb pillantás a képre és rádöbrent, hogy a kép nem egy színésznőt ábrázol, hanem maga Veronica Wedge néz vele szembe. Ami Tiptont megtévesztette, az a rózsza volt a szájában. Veronicával kapcsolatban még sohasem támadt az a gondolata, hogy rózsával a szájában hagyja magát lefotografálni.

El nem sírt könnyek csobogtak Tipton lelkében, miközben a lány arcképét szemlélte. Micsoda arc! Milyen jó lenne vele szemben ülni a reggelinél, évek hosszú során át! Milyen édes, milyen szelíd, milyen elragadó, milyen elbűvölő! És ugyanakkor (ha más szemszögből nézzük) micsoda boszorkány, aki tágra meresztett szemű ártatlanságával és a többi ilyen dologgal félrevezeti a becsületes kérőket, akikkel elhiteti, hogy minden rendben van és ugyanakkor félreoson, hogy kígyókkal enyelegjen holmi kerti padokon. Ilyen zűrzavarosak voltak Tipton Plimsoll érzelmei, amíg ezeket a búbajos Vonásokat falta égő szemmel. Azt se tudta, mit csináljon, csókolgassa-e a képet vagy tapossa meg a sarkával.

Nem maradt ideje eldönteni ezt a kérdést.

– Hello, hello! Jó reggelt, jó reggelt – mondta egy vidám hang, és a kerti ablakban egy elegáns, szürke flanellruhás úriember alakja jelent meg.

– Gyönyörű reggel van, ugye? – kérdezte az úriember és kíváncsian vizsgálgatta Plimsollt fekete keretes monokliján keresztül.

– Hm – krákogott Tipton ugyanolyan zárkózott modorban, mint néhány nap előtt, amikor Freddie-vel társalgott.

A jövevényt nem ismerte, de a reggeliző asztalnál hallott beszélgetésekből arra következtetett, hogy az

illető csak Gally, Veronica nagybátyja lehet, aki olyan későn érkezett meg tegnap éjjel, hogy nem csatlakozhatott a társasághoz. Tipton nem tévedett. A tisztéletreméltó Galahad idejövet megállt egy útszéli kocsmában, ahol bőségesen megvacsorázott, lejátszott egy parti romit és később hosszú vitába keveredett egy helybéli nagysággal a totóesélyekről. Így csak éjfél után érkezett a kastélyba. Reggel körbejárt, felkereste régi barátait, új ismeretségeket kötött és felújította az ősi kapcsolatokat. Mindezt azzal a szeretetreméltó bájjal, amiért óriási sikere volt a társadalom összes rétegében. Úgy tért haza néha-néha ősei hajlékába, mint egy szeretett uralkodó az országába, mondjuk egy tízéves kereszteshadjárat után.

– Micsoda forróság van – mondta. – Nagyon nagy a forróság.

– Tessék? – kérdezte Tipton.

– Forróság van.

– Mi forró?

– A nap forró.

– Ó! – Tipton visszarévedt a képes hetilapba.

– Valóságos hőhullám lesz belőle. Olyan nap van ma, hogy mozdonyvezetőnek be kell mászni a kazánba, ha egy kicsit hűsölni akar.

– Kicsoda mászik?

– A mozdonyvezető. Amerikában. Rettenetes forróság volt és csak úgy tudta magát lehűteni, hogy bemászott a kazánba és ott maradt. Erről jut eszembe – derült fel a tisztéletreméltó Galahad –, hallotta a történetet a három telekügynökről és a kigyóbűvölőnőről?

Tipton azt mondta, hogy nem hallotta, vagy legalábbis olyan elfojtott korgás tört elő a torkából, ami azt a benyomást tette Gallyre, mintha azt mondta volna,

hogy nem. Így hát elmondta a történetet. A korgás után dermesztő csend támadt.

– Nos. – Gally elszontyolodott, mert egy olyan országos hírű adomázó, amilyen ő, mást várt, mint egy gyanús korgást. – Odébb állok. Az ebédnél találkozunk.

– Tessék?

– Azt mondtam, találkozunk az ebédnél.

– Hm – krágokott Tipton és újra a fényképnek szentelte figyelmét.

II.

Blandings Castle-ban tett időnkénti látogatásai alkalmával a tiszteletreméltó Galahad Threepwood, mint már említettük, arra a szeretetreméltó uralkodóra emlékeztetett, aki sokévi távollét után újra bejárja királyságát. Érthető hát, hogy mosolygós arcokat szeretett látni maga körül.

Mélyen rosszalotta hát annak a fiatalembernek a mogorvaságát, aki a dohányzóban terpeszkedett. Még mindig a fejét csóválta, mikor találkozott Wedge ezredessel, aki a rózsakertben sütkérezett.

Gally mindig ágyban reggelizett, viszont az ezredes óvakodott minden ilyen elpuhultságtól. Először találkoztak a shropshire-iek bankettja óta. Eszmecseréjük hát néhány percig e tárgy körül forgott. Wedge ezredes kijelentette, hogy bár szomorú tapasztalatai vannak e téren, de még soha hülyébb locsogást nem hallott életében, mint amilyen az öreg Bodger beszéde volt a banketten. Gally ezzel szemben azt kérdezte, hogy hát akkor milyen jelzöt érdemel az öreg Todger, aki fél órával későbben ugatott. Az ezredes elismerte, hogy az öreg Todger is szörnyű volt, de korántsem olyan szörnyű, mint Bodger. Gally nem volt hajlandó vitával elrontani ezt a ragyogó reggelt, így hát csak azt jegyezte meg, hogy véleménye szerint mindkét vidéki uraság holtrészeg lehetett. Ezután hallgattak.

Gally törte meg a csendet, egy kérdést téve fel, amely már találkozásuk első perce óta furdalta vékonyát.

– Mondd csak, Egbert, ki lehet az a magas, vékony alak?

Wedge ezredes a valósághoz híven azt felelte, hogy bárki lehetett, kivéve természetesen egy rövid, zömök alakot, és Gally kénytelen volt a részletekre is kiterjeszkedni.

– Most beszéltem vele a kis dohányzóban. Hosszú, vékony és szarukeretes pápaszeme van. Ha nem tévedek, amerikai. Elég különös, de élénken emlékezett egy palira, akivel iszonyú nagy barátságban voltam New Yorkban. Az is hosszú, vékony, fiatal volt és hatalmas szarukeretes pápaszemet viselt.

Az ezredes összeráncolta a szemöldökét: Most már nem volt nehéz megállapítani a személyazonosságot.

– Ja? Az egy bizonyos Tipton Plimsoll nevű fiatalember, Freddie hozta magával. És ha engem kérdezel, azt mondom, inkább vitte volna a bolondokházába, mint ide, Blandings Castle-ba. Nem mintha valami nagy különbség volna a két hely között.

E név hallatán Gally turkálni kezdett emlékeinek rengetegében.

– Tipton Plimsoll? Nem tudod, van-e valami köze ahhoz az amerikai vállalathoz, amelynek Tipton Áruház a neve?

– Valami köze? – Wedge ezredes erős férfi volt, ezért nem hördült fel, mint akit szügyön rúgnak, de arca eltorzult a kintől. – Freddie azt mondta, hogy ő a tulajdonos.

– Ezért volt hát olyan ismerős! Csakis Chet Tipton unokaöccse lehet. Ő az a pali, akiről az előbb beszéltem. Mintha említette volna, hogy van unokaöccse. Egyik legóriásibb barátom volt odaát magyarázta Gally. – Már

meghalt szegény, de amíg élt, a legjobb pofák közé tartozott. Senki sem tudott úgy káromkodni a sofőrökkel, mint ő. Volt egy sajtóságos jellemvonása. Undorítóan nagy gazdagsága ellenére inni kizárólag potyán szeretett. Csak ebben az egyben volt takarékos és valósággal lángeszű rendszert dolgozó ki a potyázás megvalósítására. Bemegy egy kocsmába és csak úgy mellékesen megemlíti, hogy most kelt fel a feketehimlőből. Erre a csapos kirohan az utcára, a vendégek utána és Chet ott marad az üvegek közt szabadjára. Határtalan szellem volt. Ez a fiatal Plimsoll az unokaöccse, ugye? Chet kedvéért úgy fogom szeretni mintha a fiam lenne. De miért olyan mogorva?

Wedge ezredes lemondóan legyintett.

– Tudja a kóros, lepedékes nehéz nyavalya! Nem látok bele ebbe a kólikáslelkű jenkibe.

Az ezredes érzelmei olyan vészes erejű sóhajban kerestek kiutat, hogy az a méh, amely épp most szállt le a közeli levendulabokorra, megbillent és úgy sodródott el, mintha egy ventilátor lőtte volna meg levegősugárral.

– Ez az amerikai őrült, teljesen őrült. Ez az egyetlen lehető magyarázata lehetetlen viselkedésének.

– Mit csinált? Megharapott valakit?

Wedge ezredes boldog volt, hogy talált egy résztvevő barátot, akinek bizalmasan elsírhatja atyai bánatának történetét, amely megkeseríti az ő életét, a feleségéét és Veronica leányukét is. Elmondott mindent és amikor elérkezett a végső, szörnyű, érthetetlen és megszégyenítő mozzanathoz, mármint Tipton elvonulásához a rododendronbokrok mögötti találkozási pontról. Gally részvétteljesen csóválta a fejét.

– Ez a dolog nem tetszik nekem. Természetellenes és egészségtelen. Ha az öreg Chet azt hallotta, hogy lányok vannak a rododendronokban, fejest ugrott a bokrokba,

még mielőtt „Helló”-t mondhattál volna. Ha van valami az átöröklésben, akkor nem tudom elhinni, hogy az igazi Tipton Plimsoll távol maradhatott egy ilyen alkalomtól. Ebben az ügyben valami nincs rendben...

– Nem tudnál tenni valamit? – kérdezte Wedge ezredes komoran. – Nem kell hangsúlyoznom, Gally, milyen fene kellemetlen érzés egy apának nézni, hogy pusztul bele egyetlen gyermeke a szerelmi csalódásba. Tegnap este a vacsoránál Vee már nem vett másodszor sem a sült kacsából, sem a zöldborsóból... Ebből megítélheted a helyzetet.

III.

A tiszteletreméltó Galahad befejezte körsétáját és a napfüröszöttö terasz felé tartott. Barátságos arcát most mély gondok árcai szántották. Ez a különös történet, amit most hallott, mélyen felzaklatta. Hát a sors, mint már annyiszor, megint őt szemelte ki, hogy az ifjúság elrontott dolgait helyrefojzza? Tipton Plimsoll és Veronica Wedge házasságának létrejöttét valakinek siettetni kell és erre a világmindenségben nincs alkalmasabb személyiség, mint ő. Veronica az unokahúga és bár rendkívül butus a lelkem, mindig szerette. Tipton pedig az egyik legrégebb barátjának az unokaöccse. Világos, hogy rá várt a csodatétel. Mintha hallaná Chet hangját a másvilágról: Ne vacakolj, Gally, durr belé!

Lehet, hogy ez a túlvilági hang hatott ösztönzően szellemi erőire, de máris rátalált a probléma megoldására. Mint villámcsapás úgy érte a helyes út felismerése.

Ebben az ihletett percben gördült be a kétüléses, Freddie-vel a kormánynál, aki a Shropshire-i Finchesékénél átduhajkodott éjszaka után hazaérkezett. Gally utánairamodott. Segítőtársra volt szüksége abban a vállalkozásban, amit kitervelt. Az ifjú aligazgatót a

garázsban találta, amint éppen fél méteres szipkájába gyömöszölt egy cigarettát.

Freddie látogatása Sudbury Grange-ben R.B. Finch tábornoknál és nejeénél, Lady Emily Finchnél, egyike volt legteljesebb hadisikerének. Sudbury Grange eléggé el nem ítéhető módon a Todd-féle „Farkcsóválók Lepényének” hódolt, pedig ez még silányabb készítmény, mint a Peterson Kutyacsemege. Nem volt könnyű feladat házigazdáját és háziasszonyát ráerőszakolni, hogy Donaldson üdvözítő útjára térjenek. De sikerült. Jelentős rendelést kapott és egész úton hazafelé azt a slágert harsogta, melyben csingilingiről, Bleriot-ról és vesztaszűzekről esik szó.

Az utazás vége felé elkomorította ugyan, hogy míg ő repes, vannak más érzelmekkel telített szívek is, mégpedig környezetében és ez a gondolat úgy elvágta a vesztaszűzeket meg a csingilingit, mint a beretva. Itt van először Bill. Másodszor Prudence. Harmadszor Veronica Wedge.

Amikor Gally feltűnt, éppen Veere gondolt, de nagybátyja eszébe juttatta Bill szerencsétlen esetét.

– Oh, halló, Gally bácsi – integetett. – Mi újság? Készülj el egy rakás rossz hírre. Szegény Bill...

– Tudom, tudom.

– Hallottad, hogy újra kirúgták?.

– Beszéltem vele. Ne aggódj Bill miatt – mondta Gally, aki egyszerre csak egy dologra szeretne összpontosítani elméjét. – Ügyelek a fiúra; Bill dolga rendben van. Mostantól kezdve, öcsém, ifjú Plimsoll és Veronica titokzatos ügyének kell szentelnünk életünket.

– Te is hallottál erről?

– Épp most beszéltem Egberttel. Se éjjele, se nappala. Te Plimsoll barátja vagy. Remélem, sejtetted valamit, ami talán megfejtése lehet különös viselkedésének. Nemrég találkoztam vele, és

mondhatom, meglepő hasonlóság van közte és egy esős vasárnap között egy strandfürdőben. Felteszem, hogy szerelmes Veronicába.

– Mindenki úgy látja.

– És mégsem tesz további lépéseket. Sőt, ellenkezőleg, távolmaradásával tüntet, mikor Vee vár rá a rododendronokban. Ennek valami különös jelentősége van.

– Talán beijedt.

Gally fejét rázta.

– Kétlem. Ez az ifjú, öreg barátom, Chet Tipton unokaöccse és az alma nem esik messze a fájától. Chet soha meg nem ijedt, ha egy nő volt a közelben. Sőt. Erőszakkal kellett őt visszatartani. De másrészt különös kétségbeesési rohamokat kapott, ha a kandalló mellett lelki gyakorlatot tartott. Egy másik régi barátom, Plug Basham, az ugyanilyen szeszélyes fickó volt. Mégis sikerült Plugot kirázni a búskomorságától és azt hiszem, ugyanaz a módszer sikeres lenne Plimsollnál is. Milyen óriási szerencse, hogy kéznél van a dög!

– Miféle dög?

– Az apád kocája. Egy norfolki fácánvadászaton voltunk, amikor Plugot súlyos kétségbeesési roham fogta el. Nem tudtunk mit kezdeni vele, mikor arra az elhatározásra jutottunk, hogy csak egy hirtelen megrázkódtatás segíthet rajta. Nem komoly, érted, csak épp valami, ami felkelti figyelmét és másra tereli gondolatait. Kölcsönkértünk hát egy disznót a szomszédos tanyáról, bekentük foszforos kenőccsel és becsempéztük a hálójába. Csodálatos hatása volt.

Freddie úgy meredt isteni nagybátyjára, mintha a Baker Streeten gondolatát látna ringani az aszfalton.

– Csak nem akarsz a Nagy Főnök kocáját Tippy hálószobája becsempészni?

– Azt hiszem, gyorsan kell cselekednünk. Ezúttal a Kerti Lakosztályban lakom, így a dögöt behozni a házba nem ütközik nehézségbe.

– De Gally bácsi...

– Mit akarsz még, ecsém?

– Te ezt a módot komolyan ajánlod?

– Plug esetében rendkívül hatásosnak bizonyült. Sötétben ment föl a szobájába és a világító szörny örömteli rőfögéssel fogadta. Egy ordítást hallottunk csupán, hallhatóan egyenesen a szívéből jött, azután leszáguldott a lépcsőn vérben forgó szemmel. Amikor az egyik barátunk markába nyomott egy üveg pezsgőt, mondom neked, semeddig sem tartott és a zseniális módszer hatása nyilvánvaló lett.

– De fordítva is elsülhetett volna a trükk.

– Hogy érted ezt?

– Úgy gondolom, hogyha a barátod már eleve dilis lett volna, egy életre elment volna a kedve az ivástól.

– De Plug nem volt dilis.

– De Tippy viszont az.

Gally meghökkent.

– Micsoda, Chet Tipton unokaöccse antialkoholista?

– Csak az utolsó néhány nap óta – magyarázta Freddie, aki nem óhajtotta barátját kétes hírbe hozni. – Azelőtt császár volt a lumpolásban. De miután két hónapig derekasan állta az iramot, hirtelen abbahagyta, valami okból, amit nem árult el és e percben kávé és málnaszörpön tengeti az életét. Ezt még a legjobb barátai sem sejthették. Őszintén megmondom, Gally bácsi, hiábavaló lenne minden erőlködésünk, hogy újra rászoktassuk az italozásra.

A tiszteletreméltó Galahad, mint minden gyors és éles elme, azonnal megértette Freddie okoskodását.

– Értem, hogy mire gondolsz. Elfogadom az érvelésedet. Jó, hogy szóltál. Ez gyökeresen

megváltoztatja terveinket. Hadd gondolkozzam egy kicsit.

Járt egyet a garázs előtti téren, fejét lehorgasztotta, kezét hátán összekulcsolta, azután levette monokliját, elégedett arckifejezéssel megtörölte, mint aki megoldott egy nehéz problémát.

– Megvan! Az ötlet hirtelen jött. Veronica szobájába visszük a disznót.

Freddie megtántorodott. Nagy általánosságban helyeselte az elvet, hogy disznókat rejtssenek el lányok hálósobájába, de jobban szerette volna az ilyesmit másra bízni.

– Én ugyan nem! Ebbe a dologba nem rántasz bele, Gally! A tiszteletreméltó Galahad elbámult.

– Belerántani? Hogy érted azt, hogy belerántani? Vedd tudomásul, hogy sért engem ez a kifejezés. Feltételezem, hogy mint ennek az ifjú Plimsollnak barátja és Veronica unokabátyja, mindent elkövetsz a nemes cél érdekében.

– Nos, igaz, persze, de azt akartam mondani...

– Különösen, ha olyan egyszerű, amit neked kell tenned. Csak annyit kérek tőled, menj előre és állapítsd meg, tiszta-e a levegő. A durva munkát majd én végzem el.

Freddie megkönnyebbült, bár még voltak valamelyes aggályai.

– De mi lesz a végkifejlet?

– Tessék?

– Akarom mondani, mire jó Vee szobájába csempészni a kocát.

– Nincs semmi képzelőtehetséged. Mi történik, ha egy disznót talál a hálósobájában?

– Visítani kezd.

– Pontosan. Olyat visít, hogy megreszketnek a falak. Mire az ifjú Plimsoll segítségére vágat. Ha jobb ötleted

van két ifjú ember összehozására, készségesen meghallgatlak.

– Honnan tudod, hogy Tippy a közelben lesz?

– Gondoskodni fogok róla, hogy ott legyen. Mindjárt ebéd után felkeresem és szóba állok vele. Te ugyanakkor Veronicához csatlakozol. Valami kifogást találsz ki, amivel a szobájába küldöd. Miféle kifogás is legyen? Hadd gondolkozzam egy kicsit.

– Múltkoriban meg akarta mutatni a fényképalbumát. Most megkérhetem, hozza le.

– Remek. És abban a percben, amikor Vee felment, üss egyet a gongon. Ez lesz az én végszavam, hogy az ifjú Plimsollt útnak indítsam. Azt hiszem, mindent összehangoltunk.

Freddie azt mondta, hogy ő is úgy hiszi.

– Miután pedig a Nagy Főnök Londonban van, lesz időnk visszavinni a dögöt óljába, és sose tudja meg, hogy mire használtuk fel szemefényét az ő távollétében.

– Így is van.

– Ez is fontos szempont. Nem akarok Clarence-nek fájdalmat okozni. Azt hiszem, a legalkalmasabb idő a disznó bevetésére, mialatt a társaság elhelyezkedik az ebédnél. Csupán tíz percet fogsz késni.

– Igyekezz öt perc alatt elvégezni – mondotta Freddie, mert nagyon szeretett enni.

– És most – vidult fel Gally – megkeresem Prudence-t. Bill levelét kell átadnom neki, amitől olyan kedve lesz, hogy dalolva jár majd a réteken, mint a pacsirta. Hol lehet? Már mindenfelé kerestem.

Freddie megoldotta a rejtélyt.

– A faluban találkoztam vele. Azt mondta, a vikáriushoz meg a bazár ügyében.

– Akkor lesétálok én is.

Búcsúzóul még egyszer figyelmeztette az unokaöccsét, hogy legyen résen, ha megszólal az

ebédgong, aztán eltávozott. Békés boldogság ömlött el lényén. Ha akadt valami az életben, amit ez a derék férfiú szeretett, az a kedély és öröm sugárzása volt. Most pedig biztosan tudta, hogy a mai napon fennállása legkedélyesebb és legörömtelibb eseményeit indította útnak.

IV.

Tipton Plimsoll a teraszon állt és mogorván nézte a lankás tájat. Mint rendesen, ebben a mosolygó zöld mezőben és a nemes fák között most is sok tehén legelészett, némelyik barna, némelyik tarka. Tipton úgy nézett rájuk, mint akinek valami kifogása van a tehenek ellen. Általában mindent kifogásolt, ami körülötte élt, mozgott. Fél három volt és az ebéd néhány perce ért véget.

Az ebéd rossz volt. Rossz és unalmas. A bánat úgy terjengett a levegőben, mint a savanyú szivarfüst szaga reggel a klub kártyaszobájában.

Tipton reggelire nem szokott sokat enni és rendesen a déli étkezésnél kárpótolta magát, de most éppen csak piszkálgatott a tányérján. A gyéren csörgedező társalgás nem tudta eloszlatni sötét hangulatát, amellyel ma reggel ébredt. Örült, amikor végre a feketekávézás szertartása is véget ért és egyedül maradhatott.

Mint mondtuk, ösztönösen a teraszra húzódott, mert levegőre és magányra vágyott. A levegőt teljes mértékben megkapta, de a magányt nem. Összesen egy és egynegyed percig nézhette csak a teheneket, egyre növekvő elégedettséggel, amikor egy monokli csillant meg a napfényben és a tiszteletreméltó Galahad állt mellette.

A legtöbb ember üdítőnek és mulatságosnak tartotta, de Tipton rosszul titkolt undorral meredt rá. Ha azt mondjuk „titkolt”, az talán nem helyes kifejezés. Ez az ember egész ebédidő alatt néhai Chet bácsiról akart vele

társalogni és amennyire Tipton megítélhette, Chet bácsi témája ki volt merítve. Minden lehető megtudott, amit egy unokaöccsnek tudni kell a nagybátyjáról.

Ezért most, mint a vad, mely fél az emberektől, elmenekült, mielőtt Gally szóhoz juthatott volna. A kis dohányzó félhomálya úgy vonzotta, mint a mágnes. Ide bújtt és épp kinyújtózott, a kezét a képeslap után nyújtva, amely azt a bizonyos fényképet tartalmazta, amikor kinyílt az ajtó.

– Aha! – mondta Galahad. – Hát itt van, mi?

Meg kell jegyeznünk a vidéki angol házakról (akármennyi hátrányuk van is, mert van) egy nagy előnyt. Ha megelégedted a vidám forgatagot, mindig visszavonulhatsz hálósobádba. Két perccel később Tipton már a hálósobában volt fellelhető. És újabb két perc múlva rájött, hogy hiába. Kopogtak az ajtón, annak az erőteljes és bizakodó embernek a kopogtatásával, aki tudja, hogy szívesen látják és belépett egy elegáns úriember.

Ha valaki tisztába akar jönni Tipton Plimsoll lelkiállapotával, annak csak át kell lapoznia a »Mackó úr szárazon és vizen« című könyvet. Úgy érezte, vadásznak rá és még hozzá felbőszítette üldöztetésének mérhetetlen igazságtalansága. Ha egy vidéki ház vendége még a hálósobájában sincs biztonságban, akkor azt is feltehetjük, hogy nemcsak hogy nem sikerült a civilizáció, hanem megingott az egész társadalmi rend.

A szenvedés udvariatlanná tette Plimsollt.

– Kit tetszik keresni? – kérdezte vészjóslóan.

Gally figyelmét nem kerülte el, hogy az ifjú lelki háborgása elérte forrpontját. De nem vett tudomást a komor lángról, mely szarukeretes szemüveg mögül felé csapott.

– Folyton egymásba ütközünk, ugye? – mosolygott azzal a kecses szívéllyel, amely már annyiszor fegyverezte le a legádázabb bukmékereket is. – A tény az, fiam, hogy hosszasan akarok beszélni veled.

– Épp most fejezett be egy hosszas beszélgetést.

– Hosszú és bizalmas beszélgetést egy tárgyról, amely szorosan érinti a boldogságot és a jólétedet. Öreg barátom, Chet unoka öccse vagy...

– Ezt már néhányszor közölte velem.

– ...és én nem vagyok hajlandó tovább túrni, sőt a leghatározottabban visszautasítom, hogy Chet Tipton unokaöccse tönkre tegye jövőjét és szétmárcangolja rózsás reményeit, mint baka a prófuntot, amikor az egész dolgot rendbe tudom hozni néhány perc alatt, egy pár egyszerű szóval. Ide hallgass, drága fiam, nem kell kerülgetnünk a kását. Szereted Veronica húgomat?

Tipton Plimsoll megmerevedett. Erélyesen akarta megcáfolni ezt a megállapítást, de amikor kinyitotta a száját, pillantása a kezében tartott képeslapra és abban is arra a bizonyos fényképre esett. Így csak nagyot és hangosat nyelt, mint amikor egy bulldog túl nagy csontba harap, mire Gally ötször-hatszor megveregette a vállát.

– Persze hogy szereted – mondta Gally. – Erről nincs vita. Szereted, mint a pinty. Az egész környék a ti szerelmi regényetekkel van tele. Akkor mi a fenéket kínlódsz, fiam?

– Mit tudom én! Mit ért azalatt, hogy fenéket? – kérdezte Tipton gyengén védekezve.

– Tudod, mire gondolok. – Gally türelmetlenkedett. – Úgy is lehet mondani, hogy macska-egeret játszol szegénykével.

– Macska-egeret? – Tipton megrendült.

– Macskát és egeret – ismételte szilárdan Gally. – És te jól tudod, hogy mi a becsületes emberek véleménye

az olyan fickókról, akik macska-egeret jászának a lányokkal. Saját fülemmel hallottam, amikor Chet bátyád különösen ez ellen kelt ki hevesen.

Már Tipton nyelve hegyén voltak azok a szavak, hogy »egye meg a fene Chet bácsit«, de visszakényszerítette őket, hogy helyet adjanak másoknak, amelyek a vita tárgyához jobban illenek.

– És vajon ő miért játszik macska-egeret velem? – kiáltott fel. – Felbátorít, aztán átejt, az a kétszínű Jezábel!

– Nem Delilára gondolsz? Azt hiszem – ütötte el a kérdést Gally, aki maga sem volt túlságosan tisztában a Biblia nőalakjaival. – Jezábelt a kutyák elé vetették.

– Micsoda disznóság.

– Gazemberség. Pokoli módon fájhatott. De hát arról van most szó – folytatta Galahad és arca elkomorult –, hogy nagyon komoly vádat emeltél a húgom ellen. Mit értesz pontosan az alatt a kifejezés alatt, hogy „aztán átejt”?

– Úgy értem, hogy vízben hagyott.

– Ezt sem értem.

– Nos, hogy nevezné azt, ha egy lány körülbelül közli, hogy maga az ideálja, és azután ott találja egy padon enyelegve azzal gaz Freddie-vel?

Ez a leleplezés megdöbbenetette Galahadet.

– A padon enyelgett? Freddie-vel?

– Saját szememmel láttam. Veronica sírt és Freddie veszettül csókolta.

– Mikor történt ez? – Tegnap.

A tiszteletreméltó Galahad előtt felderengett az igazság.

– A találka előtt – kérdezte – vagy utána?

– Utána. – mondta Tipton és szája nyitva maradt, mint egy cápáé, aki úszóaknát nyelt. – No, né! Azt gondolja, hogy ezért sírt?

– Természetesen, drága fiam, úriember vagy, tudnod kell, hogy az ember nem hívhatja a lányokat találkára a rododendronok mögé és aztán nem megy el, anélkül, hogy érzékeny lelküket vérig ne sértené. Most már tisztán áll előttem az egész kép. Veronica egyedül találja magát a rododendronok között, lerogy a legközelebbi padra és keservesen zokog. Freddie arra jön, megsajnálja és rokoni érzelmektől hajtva megcsókolja.

– Rokoni érzelem? Gondolja, csak ez volt?

– Kétségtelenül. Kizárólag rokoni érzelem. Születésük óta ismerik egymást.

– Igen – mondta Tipton tompán. – Veronica volt a Freddie „kis babája”.

– Ki mondta ezt neked?

– Lord Emsworth. Gally hosszan és megadóan sóhajtott.

– Ide figyelj, Tipton! Az első lecke, amit meg kell tanulni: ha meg óhajtod tartani ép elmédet Blandings Castle-ban, akkor ne ügyelj arra, amit Clarence bátyám mond. Közel hatvan éve beszél marhaságokat. Én soha nem hallottam, hogy Veronicát Freddie kis babájának hívták.

– De el voltak jegyezve.

– Nos, nem voltunk-e eljegyezve valamennyien? Úgy értem, nem Veronicával, de valaki mással. Te talán nem?

– De igen – ismerte el Tipton. – Vagy egy féltucatszor el voltam jegyezve.

– És most már nem jelentenek számodra a volt menyasszonyok semmit és azok az időleges, gyöngéd kapcsolatok sem?

– Időleges micsodák?

– Hagyjuk ezt – legyintett Gally. – Ugye, most már semmibe veszed azokat a lányokat?

– Ezt éppen nem mondhatnám. – Tipton elgondolkozott. – Volt egy Doris Jimpson nevezetű... De igen, azt is. Nem, tényleg nem törődöm velük.

– Így is van. Hát Freddie-vel különben sem kell törődnöd. Imádja a feleségét.

Plimsoll keblében remény tüze gerjedezett.

– Azt hiszi?

– Természetesen. A legboldogabb házasság. Reggeltől estig turbékolnak.

– Nahát – bámult Tipton és egy darabig töprengett. – Unokatestvérek persze szoktak csókolózni, úgy-e?

– Folytonosan.

– És ez nem jelent semmit?

– A világon semmit. Mondd csak – kérdezte Gally, mert gyors sikert akart elérni –, miért lógtál meg a randevú elől?

– Hosszú történet ez – komorodott el Tipton.

Alig fordult még elő, hogy a tiszteletreméltó Galahad kénytelen volt elismerni unokaöccsének okosságát, akit gyermekora óta dilisnek tartott. Most mégis ezt tette, amikor végighallgatta Plimsoll történetét. Élete során, melynek legnagyobb részét londoni kocsmákban töltötte, gyakran kötött barátságot olyan emberekkel, akiknek látomásaik voltak. Tudta, hogy milyen érzékenyek és hogy milyen feszült idegállapotban élnek. Freddie-nek igaza volt, ez kétségtelen: végzetes hiba lett volna Tipton Plimsoll szobájába vinni a disznót.

– Értem – mondta Gally elgondolkozva, amikor véget ért az elbeszélés. – Az az arc a bokrok közül meredt rád.

– Nem meredt. – Tipton szerette tisztázni a dolgokat. – Inkább vigyorgott és úgy rémlik, hogy azt mondta: „Hé”!

– És előzőleg honnan merítettél bátorságot?

– Hát ittam egy kortyot.

A tiszteletreméltó Galahad gyanakodva ráncolta homlokát.

– Nem volna jobb, ha én vigyáznék arra az üvegre?

Tipton elkókadtt, mintha egy vízbefűlőtől elkérnék a mentőövet.

– Nem tenne most jót neked, ha a kezed ügyében van. És nincs is szükséged rá. Hidd el, fiam, fog ez menni anélkül is. Tudom, hogy Veronica fülig szerelmes beléd. Nincs szükség rá, hogy felajzd magad a lánykérésre.

– A vakarcs másképp vélekedett.

– Ki az a vakarcs?

– Az az apró, kékszemű leány, akit Prudence-nek hívnak.

– Ő itókat ajánlott?

– Azonnal és nagy mértékben.

– Azt hiszem, tévedett. Limonádé is tökéletesen elég ide. Tiptonnak ugyan lettek volna ellenvetései, de mielőtt még nyugvópontra jutottak volna ebben a kérdésben, a vita félbeszakadt. A hallból felhangzott a gong szava. Gally nem lepődött meg, de Tipton az Utolsó ítélet Harsonájának vélte és nagyot ugrott.

– Mi az? Tűz van? Áradás? Földrengés? – kérdezte izgatottan.

– Valaki biztosan marháskodik odalenn – nyugtatta meg Gally. – Talán Freddie. Ne törődj vele. Menj egyenesen Veronica szobájába és üsd nyélbe a dolgot.

– A szobájába?

– Mintha láttam volna odamenni.

– De nem törhetek be egy lány szobájába!

– Természetes, hogy nem. Kopogtass és kérd meg, jöjjön mert beszélni akarsz vele. Na, indulás, de azonnal – sürgette a tiszteletreméltó Galahad.

V.

Még a legjobb tervek finoman szótt szálai is összekuszálódhatnak, sőt fel is bomolhatnak valami előre nem látott akadály miatt. Burns, a költő nyomatékosan inti a közönséget, hogy számoljon ezzel a lehetőséggel, így történt ez a gonggal most is.

Amikor a tiszteletreméltó Galahad megbeszélte Freddie-vel a programot, elfelejtette számításba venni, hogy a Veronica-féle leányzók ha szokatlan időben hallanak egy gongot megszólalni, félútról visszafordulnak és a következőket kérdezik: ki ütötte meg, miért ütötte meg, valami baj van vagy leesett a gong magától, s akkor földrengés van, avagy itt a rendőrség stb. stb. Freddie épp visszahelyezte a gongverőt azzal a felemelő érzéssel, hogy kitűnően elvégezte feladatát, mikor észrevette a lépcsőn Veronicát s rögtön tudta, hogy a starter idő előtt indította el a mezőnyt.

Az unokatestvérek között a következő párbeszéd zajlott le:

- Te voltál az, Freddie?
- Én voltam? Mi voltam?
- Te ütötted meg a gongot?
- A gongot? Ó, igen. Igen, én ütöttem meg.
- Miért ütötted meg?
- Nem tudom. Csak éppen eszembe jutott.
- Miért jutott eszedbe pont a gongot megütni?

Az a veszély fenyegetett, hogy ez a beszélgetés örökkön örökké így folytatódik, mikor Lady Hermione kijött a szalonból és ezt kérdezte:

- Ki ütötte meg a gongot?
- Freddie – felelte Veronica.
- Te ütötted meg a gongot, Freddie?
- Hm... Igen. Igen, én ütöttem meg a gongot.

Lady Hermione úgy csapott le erre a beismerő vallomásra, mint vallató detektív a dadogó gyilkosra.

– Miért ütötte meg a gongot, Freddie? Veronica közbeszólt, hogy ő is épp ezt kérdezte.

– Éppen a szobámba mentem, anyu, a fényképalbumomért, és hirtelen megütötte a gongot.

Beach, a főkomornyik megjelent a hall zöldposztós ajtajában.

– Valaki megütötte a gongot, mylady?

– Mr. Freddie ütötte meg a gongot.

– Köszönöm, mylady.

Beach sarkonfordult és a vita folytatódott. Kiderült, hogy Freddie pusztá szeszélyből ütötte meg a gongot. Miből? Szeszélyből! Az ördögbe is, hiszen tudjátok, hogy van az. Hirtelen szeszélye támadt, hogy megüsse a gongot, így hát megütötte és el van ámulva, hogy, milyen nagy ricsaj támadt emiatt. Erre Veronica: De Freddie! És Lady Hermione: Úgy látszik, Amerika még bolondabbá tett, mint amilyen voltál. Veronica éppen nekiindult az emeletnek (még mindig azon tűnődve, hogy unokabátyja vajon mi ütötte meg a gongot), mikor Lady Hermionének eszébe jutott, hogy elfelejtette megmondani Bellamynak, a szobalányának, cserélje ki a vállpántokat a melltartóján és Veronica legyen szíves ezt sürgősen elintézni.

A mindig kötelességtudó Veronica azt mondta: Igen, anyu – és elindult a személyzeti szobák felé, ahol Bellamy varrogatott. Freddie alól most már teljesen kicsúszott a talaj, az események túlhaladták képességeit, menedéket keresett hát a Billárdszobában és kutyatáplálékokról kezdett elmélkedni.

Amikor a tiszteletreméltó Galahad meghallotta a gongütést, méltán hitte, hogy Vee útban van a szobája felé, pedig éppen ellenkezője történt. Így annak az esélye, hogy Tipton Plimsoll megmentse Veet a disznótól és reszkető alakját keblére ölelve megkérje a kezét, ebben a percben egyenlő volt a nullával. Mert

Veronicának csak a Bellamyval folytatott igen hosszú megbeszélés után jutott újra eszébe a fényképalbum.

Tipton ezalatt elérte a Vörös Szobát, megállt a csukott ajtó előtt és horkolva szipákolta a levegőből, mely villózni látszott a szeme előtt.

A tiszteletreméltó Galahad tévedett, mikor kinevette Freddie-t, aki makacsul állította, hogy Chet Tipton unokaöccse fél a szépnemtől. Unokaöccsök, úgy látszik, nem mindig öröklik nagybátyjuk tüzét és lendületét. Chetet kötéllel kellett visszatartani a lányoktól, de nem Tipton Plimsollt. Hiába bátorította Gally és a vakarcs, reszketett és tántorgott, mint egy újszülött boci, lélegzete akadozott s a szíve úgy dübörgött, mint egy kehes motorbicikli. Mindezek mellett féktelen vágyat érzett, hogy valami szíverősítőt öntsön magába.

A döntés pillanata volt ez. Visszaszaladt a szobájába. A flaska, ó, az áldott flaska! Beleborzongott, ha arra gondolt, hogy egy gyenge percében majdnem odaadta Gallynek. Azután ajkához emelte és fejét hátrahajtotta, hogy majd belenyikkant.

Ez az eljárás rögtön megtette hatását. Szent tűz gyulladt ki kebelében és kihívóan nézett körül a szobában, várva az arc megjelenését. De semmilyen arc nem jelent meg. Benézett az ágy alá, kihajolt az ablakon: semmi.

Három perccel később újra a Vörös Szoba előtt állott és fergeteges lendülettel kopogott az ajtón.

Ez a kopogtatás majdnem dörömbölésnek hatott és Tipton annyi érzést vitt bele, hogy elzsibbadt a keze. Méltán várhatta hát, hogy bebocsátást nyer. Semmi válasz, s ezt Tipton rendkívül furcsállotta, mert kétségtelen, hogy a lány a szobájában van. Hallotta, amint odabent mozgott, azazhogy olyan zajt hallott, mintha Veronica egy asztalt döntött volna fel, amelyen porcelántányérok garmadája állhatott.

Újra kopogott.

– Szabad? – súgta, ajkát a fára szorítva, és hangja trillázott a gyönyörű érzelmektől.

Ez hatott. Belülről különös hang válaszolt, amely majdnem úgy hatott, mint egy rőfögés. Nem azt várta ugyan, hogy a szeretett lány rőfögjön, de túlságosan nem volt meglepve. Talán van valami a szájában, hajtű vagy ilyesmi.

Lenyomta a kilincset...

Néhány perccel később, Beach, a főkomornyik, ezen tisztéből folyó körútja során belépett a hallba. Ekkor valaki azt mondta a lépcső tetején: – Hé!

Beach felpillantott és megállapította, hogy a fiatal amerikai szólítja, akit Mr. Freddie hozott a kastélyba.

– Tetszik parancsolni? – kérdezte Beach.

Tipton Plimsoll szemlátomást izgatott volt. Sápadt arcán ide-oda csúszkált a szarukeretes pápaszem. Lélegzetvétele méltán keltette volna fel asztmaspecialisták érdeklődését.

– Figyeljen csak ide – szólít Tipton rekedten. – Melyik Mr. Threepwood szobája?

– Mr. Freddie Threepwoodé, uram?

– Nem, a másiké, Galahadé.

– Mr. Galahad a Kerti Lakosztályt foglalja el, uram. Jobbra a folyosón. De úgy tudom, ebben a percben kint van a kertben.

– Rendben van – mondta Tipton. – Nem akarok beszélni vele, csak otthagynak valamit a szobájában. Köszönöm.

Roskadozó léptekkel ment a Kerti Lakosztályba, kivette zsebéből az üveget és az asztalra helyezte olyan szomorú lemondással, mint az orosz paraszt, aki kétségbeesve dobja oda pólyás gyermekét az üldöző farkasfalkának. Azután kitámolygott a szobából és a lépcső felé indult.

Épp elérte az első fordulót, amikor valami történt, ami felrázta kábaságából s nyargalni kezdett a lépcsőn felfelé.

Felülről, a Vörös Szoba irányából egy lány sikoltása hallatszott. Tipton rögtön felismerte Veronica hangját.

– Hiiiiii – sikította a hang.

VI.

Ha egy jótüdejű lány elvisítja magát, mégpedig hosszan és kitartóan egy vidéki kastély emeletén, az ebédet követő nyugalmi időszak alatt, ez a körülmény okvetlenül kelt bizonyos feltűnést és érdeklődést. Ragyogott a délutáni nap, és Blandings Castle minden lakója kint lustálkodott a kertben, Gally is, Wedge ezredes is, Prudence is és Freddie is, aki megunt a Billárdszoba fülledtségét és kiment a garázshoz, hogy utánanézzon a kocsijának. Így ők nem hallottak semmit. De Lady Hermione, aki a szalonban ült, jól hallotta a velőtrázó sikolyt.

Mikor az álmos nyári csend millió reszkető részecskékre szakadt, Lady Hermione éppen harmadszor olvasta el azt a sürgönyt, amelyet Beach, a főkomornyik nemrég nyújtott át egy ezüstitálcán, Clarence aláírással. A paddingtoni állomáson adták fel 12.40-kor. A sürgöny a következőképpen hangzott:

UZSONNÁRA ÉRKEZEM A LÁNYOKKAL.

Ha Lord Emsworth a vasúti állomáson, két perccel a vonat indulása előtt fogalmazott sürgönyöket, a kézírása (amely sohasem volt szépnek mondható) mindig eltorzult s olyasvalami lett belőle, ami egy hieroglifszakértőt is mélyen megrendített volna. A paddingtoni távírársz előbb igyekezett a rejtvényt megfejteni, azután saját felelősségére az „Upsala” helyett „Uzsonnát”, „Erika” helyett „érkezem”-et írt, de az utolsó szónál megakadt. Választania kellett a „lántika”, „leprával” és „lányokkal” szavak között. Az elsőt elvetette, mert ilyen

szó nincs. A másodikat is, mert nem végzett ugyan orvosi egyetemet, de feltételezte, hogy Lord Emsworth-nak nincs leprája. Így a harmadik szó mellett döntött. Majd csak kiolvasnak valami értelmet a címzettek.

A távirász túl optimista lehetett, mert Lady Hermione elhűlve meredt az üzenetre. Felháborodott annak még a gondolatára is, hogy a család feje a délutáni teánál holmi ismeretlen nőszemélyekkel jelenik meg. Még ha Galahad sürgönyöz így, az érthető, mert Galahad olyan ember, akiről könnyen feltehető, hogy lányokkal jelenik meg Blandings Castle-ban és bemutatja őket mint drága öreg barátait, akikkel a kofabálon találkozott össze. De Clarence? Az nem lehet. Lady Hermione sohasem zárkózott el az elől a tény elől, hogy a család feje dilis, viszont a lord nem kedvelte a női társaságot. Miféle lányokat csődít most ide ez a szerencsétlen?

Azon töprengett, hogy ez az utolsó szó talán „laryngitis”-t jelent, amely betegségben gyakran szenvedett a kilencedik earl, mikor is Veronica hangja hasította át a levegőt.

Hogy felfrissítsük az olvasó emlékezetét, közöljük, hogy Veronica „Hiiiiiii”-t sikoltott. Lady Hermione füléhez kapott, hogy nem repedt-e meg a dobhártyája és egy percnyi dermedt ijedség után nekiindult a lépcsőnek, bár nem olyan hévvel, mint Tipton. Nagyon szívtelen anya az, aki veszteg tud ülni a szalonban, míg gyermeke visít az emeleten.

Lady Hermione irama, amikor az egyenesbe fordult, elsöprő volt, de mihelyt megpillantotta a Vörös Szoba ajtaját, lefékezett. A látvány, amely a szeme elé tárult, olyan lenyűgöző, olyan elbűvölő, annyira felemelő volt anyai szíve számára, hogy legszívesebben térdre rogyott volna. Kétszer is megdörzsölte kidülledő szemét a mennyei látomásra.

A folyosón az Észak-amerikai Egyesült Államok egyik leggazdagabb fiatalembere szorongatta keblén az ő leányát és oly forró csókot nyomott a szájára, amit nem lehetett félreérteni.

– Veronica! – kiáltotta Lady Hermione. (Egy alantasabb nő azt mondta volna: Hurrá!)

Tipton eddig észre sem vette, hogy nincsenek egyedül jövődöbéli feleségével. Most megfordult, hogy anyósát is bevonja a társalgásba, elvégre ő egy amerikai úriember, s meg kell győznie a ladyt, hogy amit most lát, az nem egyike azoknak a szemérmetlen jeleneteknek, amelyeket a cenzorok kivágnak a filmekből.

– Minden rendben – vigyorgott Lady Hermionére. – Eljegyeztük egymást.

A lady még mindig lihegett a lépcsőn való rohanástól, s csak egy kis szünet után tudta kinyögni:

– Ó, Tipton!

– „Nem veszíted el a lányodat” – szellemeskedett Tipton. „Sőt, egy fiúval gyarapodtál”.

Ha valaha is kétségei lehettek volna Tiptonnak, hogy vajon népszerű-e az ő szerelmi regényük, ezek a kétségek egyszeribe szétfoslottak. Napnál is világosabb, hogy eljárása Lady Hermione lelkes helyeslésével és odaadó támogatásával találkozott. Keblére vonta hát Lady Hermionét és cuppanós csókot helyezett el széles ábrázatán.

– Ó, Tipton – nyögte a lady. – El vagyok ragadtatva. Nagyon boldog vagy, Veronica?

– Igen, anyu.

– Ilyen gyönyörű születésnap ajándékot, drágám! – szipogott Lady Hermione.

Ezek a szavak szíven döfték Tipton Plimsollt. Megdermedt, mintha az arc jelent volna meg előtte. A reggelinél hallotta, hogy valakinek a születésnapja van,

de nem óhajtott behatóbban törődni a dologgal. Halványan úgy rémlett, mintha a vakarcsról lett volna szó. Bűnbánat tépázta Tipton lelkét. Szeretett volna a föld alá bújni, hogy figyelmetlensége miatt egy ilyen életfontosságú dolgot elmulasztott.

– Szentséges Egek! – horkant fel. – Ma van a születésnapod? És én nem vettem ajándékot! Okvetlenül ajándékot akarok venni. Hol vehetek itt ajándékot?

– Shrewsburyben – mondta Veronica, aki az ilyen egyszerű, egyenes kérdésekre remekül tudott válaszolni.

Tipton topogni kezdett, mint egy versenyló a start előtt.

– Mennyi idő alatt jut oda az ember?

– Kocsival háromnegyed óra.

– Vannak ott üzletek?

– Ó, igen.

– Ékszerüzletek is?

– Ó, IGEN!

– Akkor két óra múlva találkozunk a rododendronoknál és készülj el egy kellemes meglepetésre. Azonnal keríték egy kocsit. Mondd csak, szívem – kérdezte Tipton hirtelen. – Egy disznó volt ott, ugye?

– Egy disznó?

– Igen, anyu. Egy disznó van a hálósobámban.

– Óriási! – sikoltott Lady Hermione, bár kételkedett volna, ha Császárnő szelíd és kíváncsi pofáját nem ebben a pillanatban dugja ki az ajtón.

– Itt van ni – mutatott rá Tipton. – Megállapíthatjuk, hogy egy valódi, élő disznó.

Otthagytá a hölgyeket meg a disznót és repült a garázs felé. Freddie-t találta ott, kétülésesen babrálva.

VII.

Volt idő (és nem is olyan régen), mikor Tipton Plimsoll teljes nagyságában húzta volna ki magát és

hideg pillantással ment volna odébb, ha Freddie-vel találkozik. De most, hogy megkérte és megkapta a világ leggyönyörűségtebb lányát, minden megváltozott. Kitörölte Freddie-t a kígyók lajstromából és gáncsnélküli unokatestvérnek minősítette.

Később majd megegyeznek, hogy Freddie hány darab unokatestvéri pusztit adhat Mrs. Plimsollnak, de ennek még nincs itt az ideje. Csordultig telítve az emberi jószág tejével, Tipton újra pajtásává és haverjává fogadta Freddie-t. A szíve tele van hegedűszóval. És kit értesít az ember erről a tényről? Sietett közölni a nagy újságot barátjával.

– Találd ki, Freddie, mi újság? Eljegyeztük egymást.

– Eljegyeztétek egymást?

– Ühüm.

– Veevel?

– Persze!

– Paff vagyok – rikoltotta Freddie. – Csapj bele, pajtás.

Oly ragyogó volt a mosolya, oly baráti a kézzszorítása, hogy Tipton utolsó kételyei is szétfoslottak. És Tipton is úgy ragyogott, annyira tele volt jóindulattal, hogy Freddie megérezte: íme, a perc amikor kihívhatja párbajra a sorsot. Mindent megnyerni vagy mindent elveszíteni.

Túlontúl izgatott volt ahhoz, hogy finom diplomáciával kezdjen a dologhoz, hát ajtóstul rontott a házba.

– Megragadom az alkalmat, öregem...– kezdte.

– Ragadd meg, öregem – bízta Tipton.

– Van itt valami, amire már régóta szerettelek volna megkérni, öregem, csak mindig elfelejtettem. A Tipton Áruházak nem vennék át a Donaldson Kutyák Örömeinek egyedárusítását?

– Hát hogy a fenébe ne vennék, öregem. Magam akartam felajánlani.

A garázs előtti tér lassan körbefordult Freddie-vel. Egy pillanatig némán küzdött a felindulásával, hogy nyakába zuhan jótevőjének. Lelki szemeivel látta azt a sürgönyt, amit ma este ad majd fel Long Island Citybe, s amelyben közli apósával ezt a példátlan győzelmet. A vén kujon kinyitja a borítékot, elolvassa és tombolni kezd, szétszaggatja a telefonkönyvet, felrúgja a köpöcsészét, berugdossa a könyvszekrény összes üvegeit és sírva borul az asztalra irtózatos örömeiben.

– Öregem – lehelte Freddie tiszteletteljesen –, nincs nálad hófehérebb lélek ezen a pocsék világon. Mindig mondtam én ezt.

– Mindig mondtad, öregem?

– Hogyne mondtam volna! Remélem, öregem, nagyon, nagyon boldog leszel.

– Köszönöm, öregem. Mondd, nem adnád kölcsön a kocsidat? Shrewsburybe szeretnék menni születésnap ajándékot venni Veronicának.

– Majd odaviszlek.

– Rém kedves vagy.

– Na, hallod?

Freddie a kormányhoz ült és megnyomta az önindítót. A világmindenségben olyan rend honolt, amelyet el sem lehetett képzelni.

NYOLCADIK FEJEZET

Aki szereti az ifjúságot, az boldogan működik közre az általános, ifjonti vidámság fokozásában. Ennek a délutánnak eseményei a tiszteletreméltó Galahad Threepwoodban azt a felemelő érzést váltották ki, hogy ezúttal alaposan kivette részét a közhangulat emelésében.

Épp most találkozott Veronicával, aki útban volt a rododendronok felé és értesült a nagy szerencséről, mely a Wedge családot érte. Röviddel előbb beszélt Prudence-szel, aki halványan imbolygott a kerti úton. De mikor átadta neki Bill levelét, a csüggeteg kislány véleménye tüstént megváltozott a világ szomorúságáról. Galahad belépett a napsütésből a hall hűvösségébe, miközben ifjúságának egyik elfelejtett dalát dúdolgatta.

A tea aromája és a vajás pirítós üdítő illata lengett át a házon, mint áldás az angol otthonok felett. Beach és alantasai már megterítettek a szalonban. Galahad inkább a társaság kedvéért ment oda, mert soha nem teázott, világéletében undorodott ettől a lötytyől, különösen mióta Buffy Strugles a kilencvenes évek elején alkohol helyett csak ezt fogyasztotta és ennek következtében nyomorultul elpusztult. Tulajdonképpen egy kétkerekű kocsi gázolta el a néhai Strugles urat, de Gally tudta, hogy a halál elkerülhető lett volna, ha a szegény, drága, öreg fickó nem ássa alá egészségét ennek az itálnak a mértéktelen fogyasztásával.

A szalonban nővérét, Hermionét találta, ki teáskannák közepette trónolt, hogy kellő időben működésbe léphessen. Mikor a lady meglátta bátyját, kihúzta magát és olyan gyilkos tekintetet lövellt rá, mint baziliskus a kiszemelt áldozatra.

– Gyere csak, gyere Galahad – mondta a lady egyenesen a tárgyra térve, ami közös sajtósága a világ összes nővéreinek. – Mondd, miért dugtad be azt a ronda disznót Veronica szobájába?

Nem volt itt semmi hókuszpókuszra szükség: Lady Hermione erre a következtetésre gondos jellemelemzés útján jutott. Sorban megvizsgálta a társaság tagjainak természetét és hajlamait, s megállapította, hogy csak egy valaki képes az adott körülmények között disznókat

dugdosni el hálósobákban. Ez a valaki pedig, ó, ki lehetett?

Most Beach jelent meg egy tál eperrel, nyomon követve egy inastól, aki tejszínhabot hozott, és egy másiktól, aki a porcukor súlya alatt görnyedt; ez elodázta a rögtöni válaszadás lehetőségét. Amikor a menet elvonult – Beach közben egy whisky-szóda előteremtésére kapott megbízást –, Gally megszólalt.

– Úgy, hát hallottál róla? – mondta könnyedén.

– Hallottam róla? Az a dög végigpiszkított az egész folyosón.

– Remek dolog! – vidult fel Gally. – Egbert ma reggel vállamra borulva zokogott Plimsoll határozatlansága miatt. Beláttam, hogy félmegoldásokra nincs idő és a tettek mezejére kell lépnem. Kivezényelni a Császárnőt az ólból és a frontra dobni, csak pillanat műve volt. Nagyot vonyított Veronica?

– Sikoltott! – igazította helyre hűvösen Lady Hermione. – A szegény gyerek komolyan megijedt.

– Erre Plimsoll nyilván odaugrott, hogy megvédje. A jég megtört, karjaiba zárta, beszélt a szerelméről és az esküvő napja máris ki van tűzve, ugye? Pontosan, ahogyan feltételeztem. Az egész hadművelet kezdettől a befejezésig tervszerűen sikerült és a függöny legördülhet. Happy end. Így hát mit veszekszel velem? – Gally így ment át támadásba, mert Lord Emsworth-től eltérően nem hagyta magát nővéreitől megfélemlíteni. – Igazán nem értelek.

Lady Hermione cáfolta a vádat, hogy veszekszik, ő egyszerűen csak mérges.

– Mérges vagy? Min kell itt mérgelődni?

– Az a dög megette Veronica új papucsát.

– Nos, azt hitte, hogy uzsonnára hivatalos. Az én ragyogó stratégiám nélkül, jusson ez eszedbe, nem sikerült volna a dolog. Az ördögbe is,, mit akarhat

inkább alanyod: egy, meleg papucsot vagy egy gazdag szerelmes férjet, akinek az minden gondolata, hogy még a legcsekélyebb kívánságát is teljesítse? Plimsoll megteheti, ha Veronica úgy kívánja, hogy gyémántokkal kivert papucsot ajándékozzon neki. Hagyd abba a veszekedést és mérgeledést. Ne káromkodj, mint egy kocsis, hanem repess az örömtől. Hiszen ez a legvidámabb, legbolondabb napja életednek!

Lady Hermione kénytelen volt takarodót fújni. Noha még nem mosolygott vidáman, de vonásai felengedtek. Eddig ugyanis úgy nézett ki, mint egy szakácsnő, akinek vasárnapi ebédjét felfalták az agarak.

– Rendben van, Gally, a terv és a kivitel kitűnő volt, de remélem, nem ismétled meg még egyszer.

– Csak nem képzeled, hogy egy olyan elfoglalt ember, mint én, rendszeresen disznókat dugdos el lányszobákban? Mi történt végül is a döggel?

– Elvitte a kondás.

– El ne felejtsek adni neki egy pár shillinget, mert még beáruul Clarenee-nél. Mit gondolsz, mi a napi árfolyama egy kondás hallgatásának? Hogy léptél vele érintkezésbe?

– Csengettem Beachnek, aki elküldött érte. Erre megjelent egy alacsony emberke, akinek fülig ért a szája és aki büdösebb volt, mint a disznó.

– Mocskos, mi? A piszok sokszor becsületes szívet takar. Gyakori jelenség ez. És nem lehet mindenkinek csöpp a szája. Mikorra várod Clarence-t?

– Sürgönyözött, hogy uzsonnára itthon van.

– Nem tudom, mit élvez Clarence ezen a fertelmes lötytön. Szegény öreg Buffy Struglest jól elintézte a teavívás.

– Itt van Clarence sürgönye. Akkor érkezett, amikor Veronica sikoltozni kezdett.

Gally véleménye szerint ez a megjegyzés már nem volt időszerű.

– Szeretném, ha abba hagynád már meditációidat Veronica sikoltozása felett. Úgy sápítozol, mintha az egész idegrendszere tönkrement volna, amiért egy kocát talált a szobájában. Alig hiszem, hogy az első meglepetés után bármilyen félelmet is érzett volna. Mit sürgönyöz Clarence?

– Hogy lányokkal érkezik uzsonnára.

– Kikkel?

– Itt van, olvasd el.

Gally jobban becsíppentette szemébe monokliját és tanulmányozni kezdte az okiratot. Azután felderült.

– Elárulom, hogy ez mit jelent. Clarence azt igyekezett közölni szörnyű kézírásával, hogy Landseer kísértében érkezik.

– Ki az a Landseer.

– A festő.

– De Landseer már nem él.

– Tegnap még élt.

– Azt a Landseert gondolod, aki szarvasokat festett?

– Nem. Azt a Landseert, aki disznókat fest.

– Soha nem hallottam róla.

– Annyi baj legyen. Most hallasz róla. És néhány percen belül találkozni is fogsz vele. Clarence az én ajánlatomra szerződtette, hogy lefesse a Császárnőt.

Lady Hermione keblére tapasztotta mindkét kezét.

– Csak nem segítesz Clarence-nek ebben a hülye ötletben?

– Nem kellett ide semmi segítség. Acélos elszántsággal jött Londonba, hogy minden körülmények között magával hoz egy festőt. Csak a választásban segítettem neki. Tetszeni fog neked ez a fickó. Bájos ember.

– A barátod?

– Igen – mondta lelkesen Gally. – Nagyon régi barátom. Mondtál valamit?

Lady Hermione azt felelte, hogy nem mondott semmit. Nem is mondott. Csak éppen szipogott. De bizonyos körülmények között épp olyan sértő lehet egy szipogás, mint a legélesebb visszautasítás. Gally éppen ki akarta kérni magának ezt a sokat jelentő és amellet sértő szipogást, mert busás élettapasztalata szerint szipogó nővérekkel szemben elszántan kell fellépni, amikor kerek csikorgása hallatszott a kavicsos kapu előtt.

– Clarence. – Gally felemelkedett.

– És Mr. Landseer.

– Ne mondd olyan savanyú hangon, hogy és Mr. Landseer. Nem azért jött, hogy ezüstkanalakat lopjon.

– Miután a te barátod, nagyon élénken el tudom képzelni, hogy még erre is képes. Nem keresi a rendőrség?

– Nem. A rendőrség nem keresi.

– Szeretem a rendőröket – vélekedett Lady Hermione. – Nagyon rendes fiúk!

A hallból behallatszott Lord Emsworth hebegése, elvágva a beszélgetést, mely már kezdett kiélesedni.

– Beach megmutatja a szobáját, drága barátom. Ha átöltözött, kérem, jöjjön a szalonba.

Blandings Castle ura kisvártatva belépett, táguló orrcimpákkal szimatolva az illatokat, melyek a teáskannából szálltak fel.

– Ó – szaglászott a lord. – Tea, mi? Tea. Óriási, óriási. Tea. – Azután szokása szerint, hogy véleményét egészen nyilvánvalóvá és minden kétséget kizáróvá tegye: – Tea...

Lady Hermione abbahagyta a zsörtölődést és töltött neki egy csészével.

– Tea – mondta újra Lord Emsworth, feltárva újra a helyzetet és mindent kellő megvilágításba helyezve. – Köszönöm, drágám. – Felvette a csészét, nagy körülményesen cukrot tett bele, megkavarta és kiitta. – Ha! – fújta egy jólesőt. – Nos, itt vagyok, Galahad!

– Soha nem mondtál még mélyebb igazságot, Clarence – helyeselt az öccse. – Elhoztad Landseert?

– Kicsoda az a Landseer? Ó, hogyan... persze... ja igen, Landseer. Hirtelen elfelejtettem a nevét. Ő volt az, akivel a hallban beszélgettem. Landseer – magyarázta a nővéréhez fordulva – egy festő, aki lefesti a Császárnőt.

– Galahad már említette. – Lady Hermione hangja híján volt minden örvendezésnek, és Gally úgy érezte, hogy közvetítő lépéseket kell tennie.

– Hermione anti-landseerista. Lehetetlen előítélettel viseltetik a szegény művész irányában.

– Ilyesmiről szó sincs – Lady Hermione kiegyenesedett. – Még nincs semmilyen véleményem Mr. Landseerről. Remélem, elfogadható jelenség annak ellenére, hogy a barátod. Csak éppen azt mondom, amit mindig mondtam, hogy nevetséges pénzpocsékolás annak a kocának az arcképét megfesteni.

Most Lord Emsworth sértődött meg. Felbőszítette az a megjegyzés, hogy kedves báránkját „annak a kocának” nevezték. Tiszteletlennek, felháborítónak, dühítőnek és botránkoztatónak találta ezt a kitélt.

– A Császárnő két egymást követő évben nyerte el a shropshire-i kiállításon az ezüstérmét – emlékeztette nővérét.

– Pontosan úgy van – mondta Galahad. – Ő az egyetlen híresség, akit valaha kitermelt ez a család. Díszhely illeti meg a családi képtárban, sokkal inkább, mint azokat a közönséges alakokat, akik ott éktelenkednek.

Lady Hermione pulykavörös lett erre a profán beszédre. Ő és nővérei úgy tisztelték őseiket, mint a kínaiak, és a lapos guta kerülgette, ha a család férfitagjainak pimasz vélekedését hallotta a Szent, Nagy, Örök Családról.

– Nos erről ne vitatkozzunk – intette le Gallyt. – Remélem, Clarence, nem feledkeztél meg Veronica születésnapjaid ajándékáról.

Lord Emsworth, mint mindig, ha valamire figyelmeztették, büntudatosan összerezett és éppen felolteni készült azt az enyhén és bizonytalanul dühös magatartást, amelyet ilyen alkalmakkor szokott használni. Micsoda felháborító dolog egy olyan elfoglalt, túlterhelt embertől, mint ő, azt kívánni, hogy emlékezzék mindenféle csip-csup születésnapjaid ajándékra – mikor egyszerre eszébe jutott, hogy hiszen nem is feledkezett meg a megbízásról.

– Természetesen – válaszolt méltóságteljesen. – Egy gyönyörű karórát vettem neki. Itt van a zsebemben.

Büszkén húzta ki az órát és vele együtt még egy csomagot, szintén az Aspinallék pompás cégjelzésével ellátva.

– Hát ez meg mi a fene? – bosszankodott a lord. – Ó, igen, már emlékszem. Freddie kért meg, hogy ezt hozzam el az üzletből. Ha jól értettem, Veronicának szánta. Hol van Freddie? – kérdezte azután, és hunyorítva vizsgálgatta a bútorokat, mintha kisebbik fia valamelyik szék vagy dívány mögül leskelődne.

– Ebéd után láttam. Mintha csikarás kergetné, úgy elszáguhdott – mondta Gally. – Plimsoll is vele volt. Nem tudom, hova rohantak.

– Shrewsburybe – jelentette ki Lady Hermione. – Tipton születésnapjaid ajándékot akar venni Veronicának. Tudod, hogy jegyesek, Clarence?

– Mi?

– Jegyések.

– Ó – lepődött meg Lord Emsworth és érdeklődve szemlélte egy tál uborkás szendvicset, – Szendvicsek, mi? Szendvicsek, szendvicsek, szendvicsek – tette hozzá és kivett egy darabot.

– Jegyések – nyomta meg a szót Lady Hermione.

– Kik jegyések?

– Veronica és a drága Tipton.

– Ki az a drága Tipton?

– A drága Tipton – magyarázta Gally. – így becézi Hermione az ifjú Plimsollt.

– Plimsoll, Plimsoll, Plimsoll. Ó, Plimsoll? Emlékszem rá – Lord Emsworth arca kiderült a nagy felfedezésre. – Azt a fiatalembert gondoljátok, azzal a rendkívüli szemüveggel? Mi van vele?

– Azt igyekszem közölni veled – szótagolta Lady Hermione türelmesen, hogy ő és Veronica jegyések.

– Te jó ég! – kiáltott fel Lord Emsworth ijedten. – Nem tudtam, hogy ezek a szendvicsek uborkásak. Azt hittem, füstölt hús van rajtuk. Hozzá sem nyúltam voltam, ha tudom, hogy uborka.

– Clarence!

– Nem tudom megemészteni az uborkát. Nem is tudtam sohase.

– De igazán, Clarence! Azt hittem, érdekel egy kissé az unokahúgod.

– Miért? Mit tett?

– Te vagy a család feje, Clarence – lépett közbe Gally részvétteljesen –, így tudnod kell az eseményekről. Veronica és a fiatal Plimsoll eljegyezték egymást.

– Ó – nyugodott még Lord Emsworth, amint tisztába jött a dolgok állásával. – Minden rendben van. Nincs itt semmi hiba. Szeretem azt az embert. Kedveli a disznókat.

– És Hermione azért szereti, mert milliárdos – folytatta Gally. – Így mindnyájan boldogok vagytok.

Lady Hermione némi melegséggel bizonygatta, hogy kizárólag azért szereti Tipton Plimsollt, mert elragadó és kulturált fiatalember, ezenkívül imádja Veronicát. Gally azzal igyekezett gáncsoskodni, hogy Plimsoll dicsfénye jórészt pimaszul sok pénzéből származik. Lord Emsworth megismételte, hogy sohasem evett volna uborkás szendvicset, ha tudta volna, hogy uborkás, mert az uborka nem tesz jót a beleinek, amikor is Freddie jelent meg az ajtóban.

– Hello! Nagy Főnök! Hello, Hermione néni! Hello, Gally bácsi! Remélem; nem késtem le a kajáról! Hogy tovább maradtunk Shrewsburyben, mint gondoltam, azt Tippynek köszönhetem, aki fel akarta vásárolni az egész várost. A kétülékes majmokkal, elefántcsonttal és pávákkal megrakodva tért vissza, mint Salamon király tevéje. Papa, nem felejtetted el elhozni azt a vacakot?

Lord Emsworth most biztos volt a dolgában, hiszen kezében tartotta a csomagokat.

– Természetes, hogy nem! Mindenki azt kérdezi, hogy elfelejtettem-e valamit. Én soha nem felejték el semmit! Itt van.

– Köszönöm, Nagy Főnök. Kérek gyorsan egy csésze teát és rohanok, hogy odaadjam.

– Hol van Veronica? – kérdezte Lady Hermione.

– Tippy reméli, hogy a rododendronoknál. Úgy hallottam, ott beszéltek meg találkát.

– Menj és mondd nekik, hogy jöjjenek uzsonnázni. Szegény Tipton, ki lehet éhezve a hosszú út után.

– Nem úgy néz ki. Szenvedélyesen liheg és tüzet fúj az orrlíkain át. Istenem – mélézott Freddie –, az ember saját legénykorára gondol, ha látja a fiatalságot enyelegni a bozótban. Emlékszem, én is gyakran találkoztam Aggie-vel az erdőben, mikor udvaroltam

neki. Mindent el fogok követni, hogy átadjam Tiptonnak szívélyes üzenetedet, Hermione néni, de azzal a kikötéssel, hogy a révült percben nem zavarom őket. Ha úgy látom, hogy nem óhajtják magukat félbeszakíttatni, eljövök. Viszlát, pá, Nagy Főnök, tiszteltetem a Császárnőt.

Felhörpintette a teáját és elviharzott. Lord Emsworth épp azt kezdte elnyögni, hogy mióta ifjabb csemetéje visszatért Amerikából, túlzott élénkséget és ugrabugrálást tapasztal nála, ami nagyon nem tetszik neki, mikor egy súlyos test léptei hallatszottak a szőnyegen, és Bill óriási alakja tornyosult fel az ajtóban.

II.

Bill frissebb volt, mint az várható lett volna négyórai utazás után egy fülkében, összezárva Lord Emsworth-szel. Ennek az a magyarázata, hogy a lord mindig aludt a vonatban. Így neki nem akadt más dolga, mint hátradőlni, kinézni az ablakon és Prudence-re gondolni.

Nemcsak szerelemtől duzzadtak gondolatai, hanem optimizmustól is. Úgy számított, hogy még mielőtt megérkezik, Gally már átadta a levelet. Teljes szívét beleadta ebbe a levélbe, és ha az embernek olyan nagy szíve van, mint neki, ez sokat jelent. Az a Prutyi, akivel rövidesen találkozik, nagyon másféle Prutyi lesz, mint az a haragvó lány, aki őt tökfűnek nevezte és felbontotta az eljegyzést.

Bár ezek az elgondolások kétségtelenül felemelően hatottak kedélyére, túlzás lett volna azt állítani, hogy amikor William Lister átlépte a szalon küszöbét, tökéletesen nyugodt volt. A fellegek között járt ugyan, de nem annyira, hogy az izgalom ne kavargatta volna gyomrát.

Most már hozzászokott ahhoz a kényelmetlenséghez, hogy egy olyan idősebb úriember társaságában van, akinek nemrég a disznajával való csókolózást ajánlotta.

Nem tekintette Lord Emsworth-öt lényeges akadálynak. Azok a tétova pillantások, amelyekkel a lord a vonatban méregette – mielőtt kinyújtózott, becsukta a szemét, rőfögni és horkolni kezdett –, lepattantak róla, mint a tompa nyilak. Nyilvánvalóan ezek mögött a pillantások mögött az a ködös gondolat lappangott Lord Emsworth-ben, hogy valahogy ismerős az arca. De Bill bizakodott a tiszteletreméltó Galahad megállapításában, mely szerint a kilencedik earlnek harminc százalékkal kisebb az agyveleje, mint egy közönséges moszatnak, ezért könnyed nemtörődömséggel nézett szembe a cvikkerrel.

Ám ez a rettentő nőszemély, aki itt ült a teáskanna mögött, ez másfajta volt. Biztos, hogy innen leselkedik a fő veszély. Nem lehet imádni Lady Hermione Wedge-t, mint régebben Szép Helénát vagy mostanában Miss Amerikát, de azt el kell ismerni, hogy az eszét nem érheti gáncs. Bill csak azt remélte, hogy előző találkozásukkor a szakáll teljesítette kötelességét.

Lady Hermione üdvözlése, amennyiben üdvözlésnek nevezhetjük a vendég fogadását, azt a látszatot keltette, hogy eddig minden rendben van. Lady Hermione ugyan képtelen volt teljesen elrejteni azt a meggyőződését, hogy Billt dögnek tartja, akinek – ha ő intézkedhetett volna – az Emsworth Armsban lenne a helye. Ő nem engedné, hogy közönséges lénye megfertőzze, az előkelő kastély levegőjét, de nem kiáltott fel vádlón és élesen, hanem azt mondta: – Hogy van, Mr. Landseer? – , de olyan hangon, amelyre csak az lehet a válasz: ó, köszönöm, Mylady, rosszul, mert aligha van még három hetem az orvosom szerint. A lady megkínálta Billt egy csésze teával, azután mindnyájan leültek és megindult a drága, jó ötórai csevegés.

Lord Emsworth az ablakon beáramló illatot szaglászta, és azt mondta, hogy milyen jó visszatérni civilizált környezetbe London után, mire Gally

megjegyezte, hogy sohasem értette bátyja ellenszenvét London iránt. Ő maga ezt a várost földi Paradicsomnak tartja. Billhez fordult, hogy ebben az értelemben támogassa véleményét és Bill, aki Prudence-ről álmodozott, görcsösen összerándult és fellökte azt az asztalkát, melyen a csészéje állt. Bocsánatkéréseire Lady Hermione megnyugtatta, hogy nem történt semmi baj. Aki nem látta a szemét (mint ahogy Bill látta), az azt hihette volna, hogy egyike azoknak az elnéző háziasszonyoknak, akik egyenesen szeretik, ha a vendég a perzsára önti a kávé, s a lekvárt beletapossa a parkettbe,

Lord Emsworth kifejtette, hogy azért nem szereti Londont, mert az egy csúnya, hangos, zsúfolt és bűdös pokol, tele félelmetesnél félelmetesebb gazemberekkel, de Gally nevetett, s azt mondta, hogy azok mind elragadó Fickók, ha az ember megismerkedik velük. Példaképpen felhozta annak a félszemű hamiskártyásnak az esetét, akivel a század legelején találkozott, és aki iránt először érthetetlen ellenszenvvel viseltetett, de később felfedezte egy kocsmai éjszaka után, hogy a világ első húsz lángelméje közé tartozik, szelleme csodálatos és nagyobb alakja az emberiségnek, mint akár Pasteur vagy Talleyrand.

Lady Hermione ki nem állhatta, ha szalonjában félszemű hamiskártyásokról értekeznek, ezért változtatott a témán és megkérdezte Billt, vajon ez az első látogatása Shropshire-ben, mire Bill velőig megrendülve ettől a kitüntető kérdéstől, újból fellökte az asztalt. Tény az, hogy bár Bill elragadó jellem, kissé túl volt méretezve ezen szobához képest. Minden asztal, szék, váza, függöny mágikusan vonzotta felrúgásra, feldöntésre, leverésre és letaposásra.

Gally szokott barátságos modorában éppen felajánlotta, hogy ha Bill tiszta munkát akar végezni a

bútorok összetörésében, szívesen behozat egy fejszét. Megkérdezte Lord Emsworth-öt, emlékszik-e közös nagybátyjukra, Haroldra, aki sohasem volt teljesen épeszű indiai napszúrása óta, s aki ugyanezt a szalont törte rípiyára egy húsbárddal, hogy megöljön egy szúnyogot -. amikor Lady Hermione (aki eddig csendes utálattal szemlélte Billt) hirtelen összerezzen, mert úgy rémlett neki (mint Lord Emsworth-nek a Duke Streeten), hogy valahol, valamikor és valamerre már látta ezt a setesuta arcot.

- Sajátságosan ismerős a maga arca, - mondta Billnek és olyan elmélyülten nézte, hogy csak Tipton Plimsoll múlhatta volna felül odaadó szemléletében.

Lord Emsworth gyanakodva pislogott.

- Ugyanezt mondtam én is, amikor megláttam Mr. Landseert. Azonnal feltűnt nekem. Különös arc, olyan fajta arc, ami megragad az ember emlékezetében. Galahad azt mondta, hogy az újságokban láthattam a képét.

- Mr. Landseer képe meg szokott jelenni az újságokban? - kérdezte Lady Hermione olyan hangon, melyből kiérezhette mindenki, hogy ebben az esetben kénytelen még alább adni a brit sajtóról alkotott amúgy is gyenge véleményét.

- Természetes, hogy megjelenik - sietett Gally Bill segítségére. - Mégpedig gyakran. Ahogy Clarence-nek mondtam: Landseer fene híres legény.

Lord Emsworth megerősítette öccse művészi jártasságát.

- Ő festette a Szarvas az Öbölbent - mondta bámulattal. Lady Hermione most azt a félig sóhajtásnak, félig krákogásnak tetsző, hangot hallatta, melyet dilis bátyjával kapcsolatban szokott használni.

– Mr. Landseer nem festhette a Szarvast az Öbölben. Azt Sir Edwin Landseer festette, aki évekkel ezelőtt meghalt.

– Ez különös. – Lord Emsworth felnézett. – Gally azt mondta, hogy ez az úr festette a Szarvast az Öbölben.

Gally elnézően mosolygott.

– Újra összekeverted az egészet, Clarence, szokásod szerint. Én azt mondtam: Disznó az Oeboelben.

– A Disznó az Öbölben?

– Igen. Óriási különbség.

Lord Emsworth egy darabig emésztett. Aztán feltette a kérdést.

– De vannak disznók az öbölben?

– Ez a disznó éppen ott volt.

– Sose hallottam ilyet.

– Láthattál volna, ha sokat utazol, mert Oeboel egy falu a Pireneusokban és a disznairól híres. Egyszer Landseer Oeboelbe ment nyaralni és látott egy disznót. Tüstént lefestette. Erre pedig keresve sem találhatott volna jobb címet, mint Disznó az Oeboelben. Ez egészen természetesnek tűnik. Nem értem, mire való erről vitatkozni. Szerintem csak az lényeges, hogy olyan művészt szerződtettél, aki ismeri a disznókat és úgy lefesti a Császárnődet, hogy rőfögni fogsz örömben.

– Ó, örülök is – helyeselt Lord Emsworth. – Igen, valóban örülök. Nagy megkönnyebbülés számomra, hogy Mr. Landseer érti a dolgát. Biztos vagyok benne, hogy hallatlan nyereség azzal a másik fickóval szemben. Hej, az angyalát! – kiáltott fel. – Tudom már, miért gondoltam, hogy láttam azelőtt Mr. Landseert. Élő képmása annak a másik piktornak, annak a félelmetes alaknak, akit néhány napja küldtél le hozzám és aki olyan gyalázatos képet festett a Császárnőről. Mikor én kifogásokat tettem, rám förmedt, hogy csókoljam meg a

disznómat, mert kritikát mertem gyakorolni. Hogy is hívták azt a pimasz mázolósegédet?

– Messmore Breamworthy. – Gally enyhe érdeklődéssel szemlelte Billt. – Igen, van köztük hasonlóság. Ez érthető, hiszen féltestvérek.

– Mi?

– Landseer özvegy édesanyja egy Breamworthy nevű emberhez; ment újra férjhez. Házasságuk gyümölcse az ifjú Messmore. A maga nemében elég ügyes fickó, de sohasem küldtem volna le, ha tudom, hogy Landseer is vállalja a megbízatást. Össze sem lehet hasonlítani a két embert, mint festőt.

– Furcsa, hogy mind a ketten festők.

– Hogy mondhatasz ilyet? Ilyen dolgok gyakoriak egy családban.

– Ez igaz. – Lord Emsworth megnyugodott. – Itt a közelben lakik egy ember, aki spánieleket tenyészt és a bátyjának Kentben farkaskutya-farmja van.

Ez alatt az eszmecsere alatt Lady Hermione hallgatott. Szörnyű gyanú tápázkodott fel benne, ez némította el. Ez a gyanú lassan és fokozatosan erősödött. A teljes felismerést csak egy halvány és utolsó reménység késleltette: bizonyos dolgokra még Gally sem képes. Ismerte bátyját és tudta, hogy csökönyös, mint egy ló. De még egy ló sem merné becsempészni Blandings Castle-ba azt az udvarlót, akinek társaságától unokahúga szigorúan el van tiltva.

Billre nézett, azután lehunyta a szemét. Igyekezett visszaidézni találkozását a szőrnök kertészlegénnyel. Szeretett volna biztos lenni a dolgában.

A krónikás beismeri, hogy túl keveset mondott Fruity Biffen szakálláról és lehet, hogy a szőr-zuhatag kiválóságai nem nyertek kellő méltatást. Ennek a világnak Fruityjai, ha ki akarják játszani az élesszemű bukmékerek éberségét, nem spórolhatnak szakáll

dolgában. E mögött a szakáll mögött az ember nem annyira egy ósdi kinézésű férfiút, mint inkább egy pusztá szempárt látott, amely áthatolhatatlan szördzsungelből meredt elő. Akárhogy is erőlködött Lady Hermione, képtelen volt másra emlékezni, mint egy hosszú, lengő, göndör, köldököt eltakaró s a vállak hegyéig bodrozódó szakállra.

A lady hátradőlt a székében. Minden azon fordult meg, Gally bátyja képes-e vagy sem átlépni a tisztesség legeslegutolsó határát. Ezért nem hallott semmit a beszélgetésből.

Valljuk be, nem is volt nagyon érdemes odahallgatni. Lord Emsworth helyesbített: az az ember itt a közelben nem spánieleket tenyész, ő foxterriereket gondolt. És amint a kutyákat említette, erről eszébe jutott Gallynek egy mulatságos történet, amit talán még nem ismernek a jelenlevők. El is mondta rögtön, majd egy másikba fogott, felszólítva őket, hogy szakítsák félbe, ha már hallották, amikor Lord Emsworth türelmetlenkedni kezdett, hogy neki el kell mennie és beszélnie kell Pottal, a Császárnő őrzőjével és gondozójával, hátha van valami érdekes jelentenivaló a Császárnőről, ami távollétében történt.

Ezek a szavak elnyesték Gally adomáját. Ráeszmélt, hogy neki is beszélnie kell ezzel a Pottal, de azonnal. Ha Lord Emsworth érintkezésbe lép vele, mielőtt az öt shilling átadása megtörténik, ki tudja, mi minden történhet. Gally szerette bátyját és igazán nem akarta felizgatni.

A józan ész azt sürgette, hogy rohanjon és vesztegesse meg Pottot. De ez azt jelentené, hogy Billt magára kell hagyni. És vajon lehet-e itthagyni Billt minden támogatás nélkül, kedves, szeretve tisztelt hűgának kényére-kedvére?

A dilemma szörnyű volt és Gally egy percig habozott. Végül is Lady Hermione transz-szerű viselkedése bírta elhatározásra. Mint ha kataleptikus álomba esett volna a deli hölgy és amíg ez az állapot rabul tartja, addig nem fenyeget,veszély. És végtére is semeddig se tart, amíg lenyargal, öt perc alatt megjárja az egészset.

Felkelt tehát, mormogott valamit, kilépett a kertbe és eltűnt. Néhány perccel később Lord Emsworth, akinél mindig eltartott egy darab ideig, míg összeszedte végtagjait, követte öccsét. Bill tehát kettesben maradt a ház asszonyával, aki olyan elmerülten pihent a fotelban, mint egy szakácsnő vasárnap délután a tűzoltó ölében.

Mély, hosszú és idegtépő csend következett.

Ha egy félénk és művészi hajlamú fiatalember egyedül találja magát száz főnemesi előd nőnemű sarjával a családi kastélyban és nem tudja elfelejteni, hogy utolsó találkozásukkor szakácsnőnek nézte a főúri hölgyet és egy ötös nyomott a markába; és ha ezen töméntelen nemesi ősök leánya – ki amúgy is dögvésznek tekinti a betolakodót – egyszerre gyanakodni kezd, hogy ez a nyomorult nemrég halálra rémítette egyetlen gyermekét és mindent elkövet, hogy a család akarata ellenére feleségül vegye az ő unokahúgát, igazán túlzás volna azt várni, hogy a csevegés könnyen folydogáljon.

Barátai néha azt mondták Lady Hermionének (akit olvasott, művelt hölgy létére, a legtöbb napi probléma érdekelt), hogy ha akarná, modern irodalmi szalont tudna teremteni. Ebben a percben úgy látszott, nem voltak ilyen szándékai, s ha voltak is, nem Billel akarta megalapítani az irodalmi szalont.

Ők ketten még mindig szemeztek egymással, zavartan, növekvő gyanúval, mikor az édes-kettőst egy árnyék zavarta meg. A kerti ajtón Freddie vitorlázott be és rögtön észrevette, hogy apja és nagybátyja nincsenek

a szalonban. Ám egy új vendég van jelen, egy nagy darab ember, aki hosszú lábait nem tudja a szék alá begyömöszölni. A napsütésből jövet nem látta az idegen arcát, de rögtön az az ötlete támadt, hátha érdekli ezt az embert a kutyaeledel.

Azután szeme hozzászókkott a tompított fényhez. Hitetlenkedve bámult Billre és szája kinyílt, mint egy levélszekrény.

(Freddie később két egyszerű kérdést intézett Galahadhez, amely nyilvánvalóvá tette teljes ártatlanságát.

Ez a két kérdés a következő:

1. honnan a fészkes fenéből tudhatta volna ő, és ebből kifolyólag

2. miért nem informálták őt jóelőre?

Ésszerű, érvelt Freddie, ha egy fickóba, akit széles körben páriának és kitzasztottnak minősítenek, hirtelen belebotlasz, amint kényelmesen üldögél a szalonban, mintha otthon volna és kedélyesen teázik az ellenzék fővezérével, akkor csak arra következtethetsz, hogy a vörös jelzés zöldre váltott és a család keblére ölelte az üldözöttet. Különösen – tette hozzá szemrehányóan később –, ha kifejezetten azt mondják neki, hogy „minden rendben van”, „nem kell aggódni miatta”, az ügy „a legjobb kezekben fekszik”.

Ezekre a gondolatokra épített, mondotta később Galahadnak. Szólt-e neki Gally bátyja vagy nem? Nem bizonyította-e, hogy szegény öreg Blister száműzetése véget ért? S hogy barátainak és jóakaróinak nem okoz többé gondot a jövője? Nos, így áll a helyzet. Ezzel azt akarta bizonyítani, hogy igazságtalan és lehetetlen olyan kifejezésekkel illetni őt, mint tökfesű, ifjú hülye és azt a szemrehányást vágni a fejéhez, hogy beleköp a tálba és hogy mindent elront.

Az egész szerencsétlenségnek az az oka, hogy a tiszteletreméltó Galahad rendkívül titokzatos és szófukar. Egy odavetett célzás elég lett volna, hogy Bill Listert újra be akarja csempészni és minden rendben lenne. Ilyen ügyekben, hangsúlyozta Freddie, fő az együttműködés. Együttműködés és kölcsönös információk nélkül nem lehet döntő sikert elérni.)

Ezt természetesen Freddie később mondta. Most viszont felordított:

– Blister!

Ez a név úgy zúgott a szalonon át, mint egy sziréna. Lady Hermione, akinek szívébe a Lister szó mélyén belerágta magát, felugrott székéről.

– Nagyszerű, isteni, remek! – tombolt Freddie. – Óriási, iszonyatos, pazar, behemóti, állati szép, gyönyörű! Hát mégis észre tértél Hermione néni? Remélem, bevált tapintatod most sem hagyott cserben. Biztosan beszéltél Dóra nénivel és ajánlottad neki, hogy vegyen példát rólad. Most, hogy teljes szívvel az ifjú szerelmesek mellé álltál, nincs már többé bánat ebben a házban. Prudence viasz lesz a kezeidben. Mondd meg neki, hogy nem találhat méltóbb férjet, mint a jó öreg Blistert. Egyike a legjobbaknak és a legragyogóbbaknak. Évek óta ismerem. És ha eldobja magától a festészetet, ahogy megígérte, és kocsmáros lesz, annyi pénzük lesz, mint a szemét. A kocsmában van fantázia. Persze, szükségük lesz egy kis tőkére, de azt elő lehet teremteni. És egy családi tanácskozást javaslok, ahol a dolgokat megtárgyalhatjuk és minden irányban megvitathatjuk. Éljen Blister! Legmelegebb gratulációm, kedves öreg fiú!

Az egész jólsikerül szónoklat alatt Lady Hermione remegő kézzel és izzó szemmel állott, mint egy felrobbanni készülő rakéta. A szónoknak nem tűnt fel,

hogy valami vészterhes van a lady tartásában, de egy figyelmesebb unokaöccs észrevett volna bizonyos hasonlóságot az indiai dzsungel egy pumájával, amint épp a zsákmányra veti magát. A lady intett, mint egy karmester.

– Teljesen befejezted, Freddie?

– Tökéletesen, hehehehehe.

– Akkor nagyon örülök – dördült meg Lady Hermione baritonja –, ha mennél és szólnál Beachnek, hogy csomagolja össze Mr. Lister holmiját és küldje Emsworth Armsba. Mr. Lister azonnal elhagyja a kastélyt.

KILENCEDIK FEJEZET

Freddie kölyökkora óta tudta, hogy azonnal teljesíteni kell nagynénje óhajait. Nős ember léteére most is, szinte önkéntelenül rohant, hogy a kapott parancsot végrehajtsa, bár alelnöke volt egy hatalmas amerikai vállalatnak. Hermione néni kiadta az ukázt, menjen és beszéljen Beach-csel, és Freddie nem kérte ki magának sem a hangot, sem a tényt, és nem azt felelte, hogy ha a néni a személyzettel óhajt érintkezésbe lépni, ott a csengő, nyomja meg a gombját.

Csak akkor jutott eszébe, hogy ez a küldönc szerep méltatlan egy alelnökhöz, mikor a komornyik szobájának ajtajához ért. Megállt és azon töprengett, hogy vissza kellene menni a szalonba és megkísérelni – minden erejét és ékesszólását latba vetve – Hermione nénit jobb belátásra bírni szegény, marha Blisterrel szemben. Így is döntött. Nehéz feladat, az ilyesmi, de mi ez neki, aki épp az imént teperte földre R. B. Finch tábornokot és feleségét, Lady Emilyt.

Mire visszatért a szalonba, Bill már eltávozott, valószínűleg lehorgasztott fejjel. De a szerelmesek

arányszáma nem változott, mert Prudence jelent meg a helyszínén és látszott rajta, hogy pontosan értesült a dolgok állásáról. Szeme sötéten fénylett és megtörve majszolta vajaskenyerét.

Lady Hermione oly mereven és mozdulatlanul ült, mintha egy szobrász éppen róla mintázná a Dögletes Nagynéni című emlék művet. Freddie még nem látta ilyen leplezetlenül Nagynéninek, ennyire csak Nagynéninek és semmi másnak. Saját magát illetően kissé elbátortalanodott. Lady Emily Finch bár olyan makacs volt, mint egy kivénült szamárganca, amihez különben úgy a külcsín, mint a belcsín szempontjából rendkívül hasonlított – még ő is könnyebb eset, mint Hermione néni.

– Blister elment? – kérdezte Freddie és későbbi használatra szánt szavakon gondolkozott.

– Elment – sóhajtotta Prudence, egy keserű falat vajaskenyérrrel a szájában. – Szótlanul távozott. Kiúzték a hóviharba, még mielőtt láthattam volna. Istenem, mennyivel rendesebb hely lenne Blandings Castle, ha az embereknek egy csepp szíve volna.

– Jól beszéltél, ifjú leányzó – helyeselt Freddie. – Tökéletesen egyetérték veled. Ennek az öreg kalyibának valóban szüksége van egy kis emberi jóságra. Kezdd el, Hermione néni, azt tanácsolom.

Lady Hermione tudomásul sem vette a felszólítást, hanem azt kérdezte Freddie-től, vajon beszélt-e Beach-csel, és Freddie azt felelte, hogy nem. Nem beszélt Beach-csel és meg is mondja, hogy miért nem. Azért, mert remélte, hogy nagynénje jobb belátásra tér, ha kap néhány percet és előterjesztheti bizonyítékait. Így talán rábírja majd Lady Hermionét, hogy több jóindulattal tekintsen erre a lüke szerelmespárra.

Lady Hermione kedvelte a rövid, velős mondatokat. Csak ennyit felelt:

– Disznóság és ostobaság.

Freddie fejét csóválva jelentette ki, hogy nem éppen ezt a választ remélte. Prudence nagyokat sóhajtott, Sanson hóhér és Torquemada inkvizítor nevét dobta a beszélgetésbe, és hangosan tűnődött azon, hogy az emberek milyen nagy feneket kerítenek embertelen ösztöneik kiélésére, mikor pedig egyesek (akiket felszólításra hajlandó megnevezni) alaposan el tudnák látni a bajukat.

Lady Hermione így szólt:

– Most már elég, Prudence!

De Freddie nem osztotta ezt a nézetet.

– Nem elég, Hermione néni. Távolról sem elég. Most végrehajtó bizottsággá alakulunk és az egész dolgot megtárgyaljuk. Mi a kifogásod szegény, öreg Blister ellen? Ezzel a kérdéssel szeretném megnyitni az értekezletet.

– Ezzel szemben én tőled azt kérdezem, hogy volt-e részed Galahad aljas cselfogásában?

– Miféle aljas cselfogásban?

– Tudod te nagyon jól, mire gondolok! Ezt a fiatalembert hamis név alatt becsempészték a házba.

– Ó, ezt gondolod? – derült fel Freddie. – Íme a válaszom: ebben a hadicselben, melyet most említesz, nem vettem részt, mert akkor nem rontottam volna el a dolgot. De ha azt kérdezed: Blistert pártolom-e szívvel-lélekkel... a felelet: igen. Az a meggyőződésem, hogy a legjobb és legnemesebb értelemben véve, kettejük házassága igen rendes dolog lenne.

– Rendes kölyök vagy, Freddie – hálálkodott Prudence.

– Disznóság és pimaszság – intett Lady Hermione, aki nem hatódott meg. – Ez az alak egy gorillára hasonlít.

– Bill nem hasonlít gorillára! – kiáltott Prudence.

- De igen - ismerte el Freddie, aki igyekezett tárgyilagos maradni. - Ami a külsejét illeti, a jó öreg Blister nyugodtan jelentkezhette akármelyik állatkertben, rezesbandával fogadnák. De ennek a szempontnak, azt hiszem, nincs jelentősége. Tudomásom szerint semmilyen paragrafus nincs a törvénykönyvben olyan férfiú ellen, aki hasonlít ugyan a gorillára, de különben minden jó tulajdonsággal rendelkezik, hogy mintaférj és szerető apa legyen. Már bocsáss meg, ha ezt is megemlítem, Prutyi.

- Teljesen igazad van - bólintott Prudence. - Gyerünk tovább, remekül dumáltál.

- Ott követted el a hibát, Hermione néni, hogy túlságosan befolyásoltad magad a külsőségektől. Rápillantottál Blisterre és azt mondtad magadban: ezzel se szeretnék találkozni késő éjjel egy elhagyott utcában. De nem vetted figyelembe azt, hogy a félelmetes külső alatt a legegyszerűbb szívek egyike dobog.

- Freddie!

- Tessék?

- Nem hallgatsz el azonnal?!

- Nem, Hermione néni - makacsolta meg magát a kiváló kutya eledel-ügynök szilárdan. - Nem hallgatok el. Elérkezett az idő, hogy mindent megmondjak. Blister, mint az előbb mondtam, a legkitűnőbb emberek egyike. Azt hiszem, azt is említettem, hogy egy kocsmatulajdonosa, amelynek egy kis tőkére volna szüksége, hogy aranybánya legyen.

Lady Hermione összerázkódott. Sohasem szerette a kocsmákat.

- Az a tény - berzenkedett a lady -, hogy ennek a gorillának nagy jövője van, mint csaposlegénynek, számomra nem érv amellet, hogy nőül vegye az unokahúgomat. Nem óhajtok többet hallani erről a Mr. Listerről.

Óhaja nem teljesített, mert a kerti ajtón belépett Gally. Láthatóan elégedett volt önmagával. Nem tudta ugyan, mi az európai rekordja az ezer méteres távgyaloglásnak, de úgy képzelte, hogy néhány másodpercet javított. Azt nem képzelte, hogy ilyen rövid idő alatt bármilyen kellemetlenség érhetné gyámolítottját. Derűs kedélye kissé megcsappant, amikor észrevette, hogy Bill nincs jelen.

– Halló – mondta. – Hol van Landseer?

Lady Hermione ahhoz a szakácsnőhöz hasonlított, aki egy nagy estély kezdetén mond fel, mikor a vendégek már a ruhatárban dulakodnak, s a házigazda a háziasszony orratövét csiklandozza az ájulás elleni repülősóval.

– Ha a kocsmáros barátodra, Mr. Listerre célozol, hát ő távozott. Gally a nővére meredt. El volt kábulva ettől a leleplezéstől.

– Honnan az ősanyám szépséges szívéből jöttél erre rá?

– Freddie volt olyan kedves és közölte.

Gally az unokaöccse felé fordult és monoklija lángot lövellt.

– Te tökkelütött hülye!

Ezen a ponton tette fel Freddie azt a bizonyos két kérdést, amelyekre fentebb már hivatkoztunk és utána következett az az okoskodás, amelyet már szintén felvázoltunk. Ékesszólóan és jól beszélt, ugyanakkor a nagybátyja is, és ebből bizonyos lárma meg zaj keletkezett. Egyidejűleg Prudence kijelentette tiszta szopránján, hogy ő ahhoz az emberhez szándékozik férjhez menni, akit szeret, akárki akármit is mondd, nem bánja, akárhányszor dobják is ki rohadt rokonai az ő szegény angyalkáját. És Lady Hermione helyzete kezdett súlyossá válni.

Azzal igyekezett helyreállítani a rendet, hogy a teáskanállal verte az asztal. De most Veronica jött be a kerti ajtón és erre pillanatnyi csend lett. Az emberek, akik ismerték Veronicát, mindig elhallgattak, valahányszor Veronica megjelent, mert ő holtbiztos, azt kéri, magyarázzák meg, miről van éppen szó és amikor megmagyarázzák, azt kéri, hogy kezdjék előlről és magyarázzák meg még egyszer. És ha az ember izgatott, az ilyesmi kényelmetlen és unalmas.

Gally nem nevezte Freddie-t hülyének. Freddie nem gesztikulált és nem hivatkozott a többiek igazságérzetére, Prudence nem bizonygatta, hogy lesz itt sírás-rívás, mikor egy szép reggelen holtan halásszák ki a tóból. És Lady Hermione nem verte tovább teáskanállal az asztalt. Csend lett, mintha sztrájk ütött volna ki egy üzemben.

Veronica azon a fényképen sem volt bajosabb, amelyen az etoni játszótérek mentőjét személyesíti meg a Nyomorgó Tanítók Megsegítésére Rendezett Műkedvelő Előadáson. Szeme óriásivá nőtt, fogai villogtak és az arca izzott. Jobb csuklóján a legszebb karkötőt hordta, amit csak fel lehetett hajtani Shrewsburyben, és még egyéb ékességek is voltak rajta elszórva, bár még mindig akadtak helyek, melyek szerinte ordítottak további ékszerek után.

– Ó, Freddie – meresztette rá szemét Veronica. – Visszajött már Clarence bácsi?

Freddie kényszeredetten simította végig homlokát. Már majdnem győztek érvei, mikor Veronica közbelépett és ez a félbeszakítás az emberi tehetetlenség gyötrelmeit idézte fel háborgó lelkében.

– Mi? Igen, a Nagy Főnök a helyszínen van. Azt hiszem, megtalálsz a disznóólaknál.

– Elhozta az ajándékodat?

– Az ajándékomat? Igen, itt van nálam. Tessék parancsoljál és isten éltesen sokáig.

– Ó, köszönöm, Freddie. – Veronica visszavonult egy sarokba, hogy megszemlélje a prezentet.

Mint említettük, rendesen abbamaradt a vita, ha Veronica belépett valahová és most is ez történt. De a jelenlévők annyira telítve voltak indulattal, hogy egy perc múlva újra kitört a veszekedés. Eleinte csak suttogva, majd fokozatosan hangosodott, míg lassan az egész üzem bőszült erővel dübörgött tovább.

Gally bácsi kijelentette, hogy bár mindig gyenge véleménnyel volt unokaöccse szellemi képességeiről és sohasem mert volna jelentősebb összeget feltenni rá egy hároméves vízfejű gyerekekkel folytatott intelligencia-versenyen, de ezen legutóbbi égbekiáltó állatkerti marhasága mégis mélyen és fájdalmasan érinti, mert túlmegy a lehetőség határain. Visszaemlékezett, hogy évekkal ezelőtt, amikor a csecsemő Freddie-t megpillantotta a bölcsőjében, az az erős meggyőződése támadt, hogy a legokosabb lenne a kisdedet belefojtani egy bilibe. Ma még mindig ezen a nézeten van. Sok szerencsétlenséget előzött volna meg a család ezzel a korai beavatkozással.

Freddie azt szónokolta, hogy úgy rémlik neki, nincs igazság a földön. Ha valaha is esett valaki egy csapdába a megfelelő közlések hiánya miatt, úgy vele történt ez most. Miért nem közöltek vele semmit? Miért hagyták a sötétben tapogatózni? Egy megjegyzés elég lett volna, de még egy megjegyzés sem hangzott el. Nagyon meg volna lepve, ha az utókor nem nyilvánítaná őt ártatlannak és gáncsnélkülinek, és az egészért Gally a hibás. Nem is megfelelő kifejezés, hogy meglepve és elámulva, valósággal le van sújtva, meg van semmisülve, le van teperve, ki van ontva az egész bélrendszere és kutyák falják a pucér szívét.

Prudence azt mondta, egyre szilárdabb formát ölt benne az elhatározás, hogy a tóba öli magát. Csak most látja, milyen vonzó ábránd ez; de minél tüzetesebben vizsgálja meg a tervet, annál jobban tetszik neki. Persze, inkább szeretne William Lister felesége lenni, de miután az út el van zárva és szegény, drága Billt a nyakánál fogva dobják ki, valahányszor megkísérli, hogy egy pár szót váltson vele, semmi akadályja sincs a tóba ugrásnak. Ellenkezőleg, ez az egyetlen megoldás. Izgalmas képet festett Lord Emsworth-ről, amint egy szép napon, reggeli fürdés közben fejest ugrik a tóba és beleakad az ő felpuffadt hullájába. Hozzátette még, hogy ez kissé el fogja gondolkodtatni és kétségtelen, hogy ebben igaza, volt.

Lady Hermione nem mondott semmit, csak tovább püfölte az asztalt a teáskanállal. Hogy végül is milyen eredményre vezetett volna a ladynek ez a működése, azt senki meg nem mondhatja. Kétségtelen, hogy idővel befolyásolta volna a vita menetét és konok egyhangúságával legyőzte volna az ádáz ordítózást, ám ekkor olyasféle hang nyomta el a lármát, mint egy gyorsvonati mozdony vészjele, mikor a vezető észreveszi maga előtt a leszakadt hidat.

– Hiiiiiiii! – visított Veronica.

Már volt alkalma a krónikásnak bemutatni ezt a Hiiiiiiii-t és ne felejtsük el, milyen döbbenetes hatást váltott ki. Aki meghallotta ezt a hangot, akármit csinált, reszketni kezdett és kiszakadt az agyveleje.

Most is ez történt. Gallynek, aki éppen összehasonlította Freddie-t egy féllábú, delíriumos öreg zsokéval, akivel a Hurst parkban ismerkedett meg abban az évben, amikor Sandringham nyerte derbyt, elállt a lélegzete. Freddie azt magyarázta, hogy mit ért együttműködés alatt és ennek kapcsán a Donaldson gyár irodai rendszerét kezdte kifejteni, de hirtelen

elnémult. Prudence, aki még mindig öngyilkos akart lenni és híres elődjére, Opheliára hívta fel a közfigyelmet, ijedten csuklott egyet és elcsendesedett. Lady Hermione kiejtette a kezéből a teáskanalat.

Mindnyájan odafordultak és Freddie felordított.

Mint amikor egy átszellemült anya nézi csecsemőjét, Veronica úgy bámult a kezében tartott szikrázó, drága gyémántnyakláncra.

– Ó, Freddie! – lihegte.

II.

Freddie megsebzetten ordított és ez a fájdalmas kitörés megrázó képet festett határtalan megdöbbenéséről. Minden, de minden benne foglaltatott ebben az ordításban.

Egy fiú számára, aki az apjának a lehető legvilágosabb utasításokat adja, hogyan járjon el egy bizonyos ügyben, mélyen elkésérítő, ha azt látja, hogy az atyja mégis mindent összekavar. Most újra belémart öntudatába annak a nyilvánvaló lehetetlensége, hogy valaha is együttműködhet valakivel szülőházájában. Nagyon hirtelen Amerikába vágyott, ahol az együttműködést oly könnyű ököllel és géppisztollyal megteremteni.

Amikor Veronica kezében meglátta a nyakéket, főképpen az szorította össze a szívét, hogy ez újabb késedelmet jelent, amíg elküldheti Aggie-nek. Ahogy azt már elmagyarázta Prudence-nek a Grosvenor Square-en, Aggie-nek sürgős szüksége volt erre a vacakra. Az első sürgönyben megírta, a másodikban megismételte, a harmadikban és negyedikben szintén. Ahogy teltek a napok és a nyakék még mindig nem érkezett meg, sértő és szemrehányó kifejezések kerültek bele a nyolcadik és tizenkettedik sürgönybe. Niagara Threepwood (szül. Donaldson) a legédesebb asszony volt a földön és férjének szemefénye, gyönyöreinek holdja, de örökölte

atyja kissé türelmetlen természetét. Az öregnél ez abban is megnyilvánult, hogy értekezlet közben földhöz verte töltőtollat, ráköpött a jelentésekre, kivágta a tappert az ablakon és ezt ordította: Hülyék, marhák, disznók, csalók, gazemberek, zsványok – s még sok ilyesmit.

A tizennyolcadik sürgönyre gondolva, amely minden percben esedékes, Freddie-nek borsódzott a háta. Minden jel arra mutat, hogy ez a sürgöny vad és borzalmas lesz. Már a negyedik is elég kiadós volt.

– Ó, a nyavalya törje ki! – fohászzkodott Freddie.

A társaság többi – bár a legkülönbözőbb vérmérsékletű – tagja majdnem egyszerre hördült fel a csillogó ékszer láttán. Gally azt mondta: – Az istállóját! – Prudence egy percre megfejtkezett Opheliáról és azt mondta: – Jesszus Mária! – Lady Hermione azt mondta: – Veronica! Kitől kaptad ezt a gyönyörű nyakéket?

Veronica búgott, mint egy galamb tavasszal.

– Freddie ajándéka! Ó, Freddie! Milyen cuki tőled! Álmodni se mertem volna, hogy ilyesmit adsz nekem!

Egy lovagias férfi számára kínos feladat lehervasztani az örömet egy szépség arcáról. A hasonlóság unokahúga és egy fiatal anya között nem kerülte el Freddie figyelmét sem. Tisztában volt azzal, hogy hamarosan bánatot és bosszúságot kell okoznia. De mégsem habozott. Ilyen esetekben a legjobb orvosság belevágni a közepibe.

– Dehogyan adtam. Nem, eszem ágában sem volt. Egy pár fülbevalót szántam neked.

– Fülbevalót?

– Fülbevalót – bizonygatta Freddie, mert a félreértésnek még a leghalványabb nyomát sem óhajtotta. – Hamarosan megkapod. Fogadd majd az alulírott legjobb kívánságaival.

Veronica szeme kitágult.

– De ezt sokkal jobban szeretném, mint a fülbevalót.

– Azt elhiszem. – Freddie széttárta a karját, sajnálkozva, de szilárdan. – A legtöbb ember jobban szeretné. De véletlenül ez a nyakék Aggie-é. A történet hosszú, bonyolult és fényes világot vet a Nagy Főnök rendkívüli képességeire. Röviden: megkértem, hogy küldje el a nyakéket Aggie-nek Párizsba és hozza el nekem a fülbevalót, amit számodra rendeltem. Bár biztosított róla, hogy tökéletesen megértett, mégis összezavarta a szálakat. Tanúk előtt jelentem ki, utoljára fordult elő, hogy bármit is kérjek a Nagy Főnöktől. Azt hiszem, ha elküldenénk, hogy hozzon egy kiló almát, akkor egy-két csörgőkígyót, egy lábmosó lavórt és öt deka fuszeklit hozna.

Lady Hermione olyan hangot hallatott, mint a zsír sístergése a serpenyőben.

– Ez Clarence – mondta, és Galahad bátyja alátámasztotta, hogy ez valóban Clarence.

– Néha arra gondolok – töprengett Lady Hermione –, meg kéne vizsgálatni.

Freddie bólintott. Már régóta eszébe ötlött ez a terv, de fiúi szeméremből nem merte kifejteni. Kétségtelenül voltak percek, mikor az ember úgy érezte, hogy a Nagy Főnök nyugodalmas rácsok mögé való.

– Milyen csalódás ez neked, drágám – csücsörített Lady Hermione.

– Hát ez bizony izé – vélekedett Gally.

– Fel a fejjel, Vee – indítványozta Prudence.

– Legmélyebb részvétem. – Freddie meghajolt. – Sejtem, hogy mit érezhetsz. Nagyon fájhat.

Mindig nagyon sokáig tartott, míg Veronica tudatára ébredt valaminek és most is néhány percig csak csodálkozva állt, képtelen lévén felfogni az ügyek állását. De a részvétnek ez az áradata meggyorsította gondolkozását.

– Úgy értitek – kezdte, felfogva a helyzetet –, hogy nem tarthatom meg a nyakéket?

Freddie azt válaszolta, hogy dióhéjban ezt jelenti.

– Nem viselhetném a megyebálon?

Ez a kérdés jobb kedvre derítette Lady Hermionét. Ezzel a megoldással az örömök kelyhét mégse vonják el egészen a gyermek szomjas ajkaitól. Nincs ugyan abban a helyzetben, hogy fenéig kiürítesse, de ez az ötlet megengedi, hogy egyet-kettőt kortyintson.

– Miért ne? – élénkült fel a lady. – Nagyszerű volna, drágám.

– Kitűnő ötlet – helyeselt Gally. – Kiegyenlítő elégtétel minden oldalon. Viseld a megyebálon, azután add vissza és Freddie elküldheti.

– Csodálatosan fogsz benne festeni, Vee – lelkesedett Prudence. – Én nem leszek ugyan ott, mert közben belelöm magam a tóba, de tudom, hogy te tüneményes leszel.

Freddie újra a sebész késéhez volt kénytelen nyúlni.

– Félek, hogy ez lehetetlen – mondta szabadkozva. – Sajnálom, Vee, öreg pajtás, de nem megy. A cécó, amelyre célzol, csak két hét múlva lesz és Aggie azonnal akarja ezt a frászt. Már tizenhétszer sürgönyözött és holnap vagy holnapután várom a tizennyolcadikat. Mondanom sem kell, hogy ez már milyen hangú lesz. Arra a gondolatra, hogy még két hétig kell várnia, képzelőtehetségem egyszerűen felmondja a szolgálatot.

A tiszteletreméltó Galahad felhorkant. Mint agglegény képtelen volt megérteni unokaöccse megvetendő gyávaságát. Sokszor van ilyen ellentét az agglegények és házas emberek nézeteiben.

– Talán félsz a feleségedtől? Férfi vagy te, vagy gyenge báb? Elvégre nem fal fel.

– Bizony, azt is megkísérelné – szólt Freddie. – Úgy látszik, nem tudod megérteni, hogy Aggie egy amerikai

milliárdos lánya. Ha valaha találkoztál amerikai milliárdossal...

– Tucatszámra ismerek milliárdosokat.

– ...akkor tudhatnád, úgy nevelik a lányukat, hogy egy bizonyos fokú engedékenységet várjanak el a férjüktől. Aggie az anyatejjel szívta be ezt a nézetet. Hétéves kora óta minden szava parancs és azóta sem változott a helyzet, hogy férjhez ment. Mindig magától értetődő volt az a hallgatóságos megállapodás, hogy aki őt feleségül veszi, az a férfi az ő kívánságára még aludni is frakkban alszik, sőt esetleg egy szál sérvkötőben vonul be a Metropolitan Operába. Nincs édesebb nő a világon, ha egyáltalában van, mint Aggie, de ha megkérdezel: elviselhető-e, ha időnként rájön az uralkodási vágy, akkor őszintén azt felelem: nem! Úgy szeretem, hogy nincs emberi szó, amely ezt kifejezze, de ha választanom kell a között, hogy a legkisebb óhaját megtagadjam vagy odalépjek a sarki rendőrhöz és sípcsonton rúgjam, minden esetben a rendőrt választanom. Ezért nem helyes engem szolgáléleknek nevezni.

Ily szavakat intézett a tiszteletreméltó Galahadhez, aki ilyesmit mormogott: – Ez a helyzet és én meg vagyok elégedve. Mindenre elkészültem, mikor beírtak az anyakönyvbe.

A kis csendet Veronica törte meg egy újabb ajánlattal.

– Megmondhatod Aggie-nek, hogy a nyakéket kölcsönadtad nekem.

– Hogyne mondhatnám – helyeselt Freddie –, ha azt akarnám, hogy a pokol ördögei kiszabaduljanak és valami olyasmi törjön ki, mint a San Franciscó-i földrengés. Úgy látszik, mindnyájan elfeledkeztek egy másik fontos szempontról, amely bár kényes, de érintenem kell, mert hiszen magunk között vagyunk.

Valami hülye alak besúgta Aggie-nek, hogy Vee és én valamikor jegyesek voltunk és ő azóta féltékeny Vee-re. Minden mozdulatára gyanakszik.

– Nevetséges! – mérgelődött Lady Hermione. – Ostoba gyerekszerelem volt.

– És már régen elmúlt – tódította Gally.

– Így is van – mondta Freddie. – De ha Aggie-t hallgatod, mikor ez a téma felmerül, azt hihetnéd, hogy tegnap történt. Ezért nem adhatom kölcsön neked a nyakékét, Vee, és most arra kérlek, részvétteljesen és tökéletesen megértve természetes csalódásodat és a többi, hogy add ide.

– Ó, Freddie!

– Sajnálom, de nem tehetek róla. Ilyen az élet.

Veronica keze kinyílt, szája remegett, gyönyörű szeme könnyes lett. Ha valaki a Donaldson cég (Long Island City) iskolájában tanulja ki az ékesszólást és azt a legnagyobb mértékben és teljes szárnyalással használja, akkor minden kéz kinyílik.

– Köszönöm – sóhajtott Freddie megkönnyebbülve, de kicsit korai volt ez a köszönet. Veronica Wedge lelki szemei előtt megjelent a megyebál, s ő ott áll szinte meztelenül, ékek nélkül, csillogó gyémántok nélkül. Az ajka már nem remegett, könnyei felszikkadtak.

– Nem! – mondta.

– Miii? – kérdezte Freddie rekedten és furcsa gyengeség fogta el. Olyan helyzet volt ez, amit nem láthatott előre. Hogy fogja ma gát kivágni? Egy jóérezésű férfi mégsem rohan rá lányokra, hogy nyakékeket rázzon ki belőlük.

– Nem! – ismételte Veronica. – Nekem adtad a születésnapomra és én megtartom.

– Megtartod? Úgy érted, hogy véglegesen és mindenkorra?

– Igen.

– De hiszen Aggie-é!

– Ő vehet magának másikat. Ez a szerencsés gondolat teljesen helyreállította Lady Hermione kedélyállapotát.

– Persze hogy vehet: Milyen okos vagy, drágám. Hogy én nem gondoltam erre!

– Én is remek gondolatnak tartom – helyeselt Gally.

– Mindig megoldhatók a nehézségek, csak gondolkozni kell.

Freddie úgy támolygott most, mint amikor Tippyvel a Jimpson Murgatroyd előtti korszakban lumpolták át az éjszakákat. Úgy látszik, senki sincs tisztában azzal, hogy ő milyen pácba került.

– Hát nem tudjátok megérteni? Nem fogtátok fel, amit eddig magyaráztam? Aggie felrobban, mint egy atombomba, ha meghallja, hogy éppen Veenek adtam az ő nyakékét. Elvállal tőlem.

– Ne beszélj bolondokat.

– Mondom, hogy megteszi. Az amerikai feleségek ilyenek. Ha a legkisebb dolog kihozza őket a sodrúkból, puff neki. Kérdezzétek meg Tippet. Az anyja azért vált el az apjától, mert véletlenül tíz óra hét perckor vitte ki a vonathoz, amely hét óra tízkor indult.

A tiszteletreméltó Galahad szeme felvillant.

– Erről jut eszembe egy nagyon mulatságos történet...

De a történet, amely eszébe jutott, ezúttal elmaradt, bár ismerve Gallyt, nem tételezhető fel, hogy örökre. Nővére figyelmeztetően köhécselt: Tipton Plimsoll lépett a szobába.

III.

Tipton lelke lárvaszerű állapotban leledzett. Megjelenése tökéletesen megdöntötte háziasszonya elméletét, hogy ki van éhezve a hosszú út után. A szemüvege izzott és mintha felhőkön járt volna.

Van egy széles körben elterjedt orvosság, mely használóinak csodálatos nyugalmi érzést, kiegyensúlyozottságot, lecsillapodott idegeket ajándékozik és garantáltan megszabadítja őket minden ideges izgalomtól, mint amilyen az ujjak tördelésé, fogcsikorgatás és lábdobogás. Ha Tipton Plimsoll hetekig szedte volna ezt a szert és Soleridge, a költő, meglátja, ujjával rámutatott volna, halkán azt rebegeve: – Ne nézzetek most oda, de ez az ifjú valami fogalmat ad nektek, mit értettem azalatt, mikor azt írtam valakiről, hogy ivott a Paradicsom nektárjából.

– Hé! – kiáltotta Tipton. Először használta ezt a kifejezést Blandings Castle-ban.

Mikor úgy érezzük, hogy miénk a világ és minden, ami benne van, azokat a perceket választja ki a Sors, hogy minden elromoljon. Tipton még lépett egyet-kettőt a felhőkön, azután megtorpant, meglátva Veronica kezében a villódzó nyakéket, és hirtelen úgy érezte magát, mintha baltát hajítottak volna a lábszárába.

– Mi ez? – hördült fel és jobb kezét az ég felé rázta. – Ki adta ezt neked?

Lady Hermionében hirtelen felébredt a veszély előérzete. Nem felejtette el azt az estét, amikor gazdag jövendőbeli veje megérkezett a kastélyba. Emlékezett, mennyire oda volt, mikor Freddie és Veronica etyepetyézését észrevette. A Tipton szemében felvillanó hirtelen gyanú elárulta, hogy még mindig ennek a végzetes tévedésnek a rabja. Ha megtudja, hogy ez az értékes ékszer Freddie ajándéka, Isten tudja, milyen szörnyűségek keletkeznek. Egy pillanatra elgyengítette a látomás: a Tipton Áruházak tulajdonosa elvonul, egy felbontott eljegyzést hagyva maga után.

Azon gondolkodott, hogyan értesse meg magát gyermekével (anélkül, hogy a sarokba vonszolná és lassan, óvatosan, legalább negyven percig magyarázná

neki, mennyire életfontosságú most a titoktartás), mikor Veronica mindent tisztázott.

– Freddie adta a születésnapomra.

Tipton ajkairól halk, lassú, mélyen hörgő hang buggyant elő. Ha Lord Emsworth hallotta volna ezt a hangot, nagyon ismerősnek tűnt volna fel előtte. A Császárnő hangjára emlékeztetett, mikor elgurul egy krumpli. Tipton megingott, de most már sokkal észrevehetőbben, mint először.

– Igen, Tippy.

Mikor utoljára találkoztunk Tiptonnal, éppen elsimult a kígyókérdés. Az az őszinte öröm, ahogy Freddie az eljegyzést fogadta és az a szívélyes mód, ahogy kezét rázott vele, minden gyanút elosztatott. Elég sokáig nyomasztotta ez a gyanú, de a végén kitörölte a kutyaeledeles névét a kígyók listájáról.

Most újra látta az álnokot, aki örömet mímelt az eljegyzés hírére, de közben alattomosan cselekszik. A kézszorítás, amit egy baráti kézszorításnak tartott, egy kígyó szorítása volt, egy kígyóé, aki abban a percben, amikor ő hátat fordít neki, bővölni kezdi szíve szerelmét. Nem csoda, ha Tipton megingott, mindenki ingott volna a helyében.

Az egész aljas tervnek minden ocsmányságát feltárta az ékszer hallatlan értéke. Ha Freddie egy egyszerű karórát vagy egy pár fülbevalót ad, semmi kifogása nem lenne.

Teljesen rendben van, mondaná, ez megengedhető unokatestvérek között. De egy vagyont érő nyakék, az egészen más. Unokatestvérek nem pazarolják drága gyémántnyakékre pénzüket születésnap ajándéokra. Ezzel szemben így viselkednek a kígyók.

Freddie elsápadt. Olyan világosan olvasott Tipton lelkében, úgy látta ezt az egész folyamatot, mintha egy plakátot böngészne. Bár már megtörténtek az első

lépések, hogy átvegye az egyedárusítást a Tipton Áruházakban, az egész üzlet csődbe került.

– A feleségemé! – kiáltotta Freddie.

Jobb lett volna, ha csendben marad. Ez a cinikus vallomás betetőzte Tipton utálatát és borzadályát. Nehezen bár, de talán megbocsájtanánk a kígyónak, aki aláássa fiatal lányok becsületét, a saját költségére. De a kígyóra, aki feleségének ékszereit veti oda e célra, undorral nézünk és igazunk van.

– Úgy értem...

Freddie dadogását egy lány hang szakította félbe. Olyan hang volt, amelynek sima diplomáciája száz esetben is megnyugtatta a marakodó bukmékereket és úgy hatott, mint olaj a viharzó tengeren, amikor a füstöltangolna-árusok hajba kaptak a parton.

– Csak egy percre, Freddie.

A tiszteletreméltó Galahad rendkívül finom, jó lélek volt. Szerette, ha mindenki boldog és megelégedett. Láttá, hogy nővére úgy néz ki, mint egy időzített bomba felrobbanás előtt. Elérkezett a pillanat, amikor egy okos világfinak kell a dolgokat kézbe vennie.

– Freddie azt akarja közölni, drága öcsém, hogy ez a vacak eredetileg a feleségéé volt, aki megunta és odaadta neki, hogy tegyen vele, amit akar. Mi értelme van annyit beszélni arról, hogy ez a kis csecsebecse Vee-é lesz?

Tipton elnémult.

– Csecsebecsének nevezi ezt? Legalább tízezer dollárba került.

– Tízezer dollár? – A tiszteletreméltó Galahad nyerítve kacagott. – Azt hiszed, hogy ez az izé valódi? Mintha bármilyen férfi, aki tudja, mi az illendőség, mint Freddie, tízezer dolláros nyakéket adna egy lánynak, akit épp most jegyzett el a legjobb barátja. Freddie felesége

ezt a nyakláncot egy tizenöt-centes bazárban vette. Vagy rosszul értettelek, Freddie?

– Tökéletesen jól értetted, Gally bácsi.

Tipton homloka összeráncolódtott.

– Tizenöt centért vette?

– Úgy, ahogy méltóztatsz mondani.

– Ezt a csekélységet?

– Pontosan. Asszonyi szeszély. Nem hallottad a történetet egy emberről, kinek a felesége egy szeszélyt ismert: a vasat? Egy szép nap lemegy az utcára...

Tiptont nem érdekelték szeszélyes asszonyok férjei. Beleharapott ebbe az új horogba és elfogadhatónak találta a magyarázatot. Ismert elég gazdag amerikai nőt, akik furcsa dolgokat vásároltak össze. Doris Jimpson egyszer tizenkét színes luftballont vett és hazafelé menet az autóból valamennyit kieregette.

Ezért hát nem volt éppen szerencsés a perc, amit Veronica megszólalásra választott. Általában arra építeni lehet, hogy Veronica a dolgokat nem kellő időben teszi közzé. Most is így tett.

– Tippy, fel akarom venni ezt a megyebálra.

Egy pillanattal előbb még úgy látszott, hogy Tipton Plimsoll újra a régi, gondtalan lélek, mint mikor a szobába lépett a vidor. „Hé!”-vel. Szeme most Freddie-n nyugodott, bár tekintetében nem volt testvéri szeretet, de az undornak és gyanúnak fellege már oszladozni kezdett. Mondhatnánk úgy is, hogy a Tipton Plimsollban lakozó ősember a civilizáció útjára lépett.

Ezekre a szavakra viszont homloka újra elsötétült. Veronica megsértette büszkeségét.

– Tényleg? – dörmögte rettenetesen. – A megyebálon akarsz hordani? Azt hiszed, hogy a jövődő feleségem tizenötcentes vacakot viselhet a megyebálon? Én azt mondom, nem! Vagyok olyan legény, hogy

megvehetek neked mindent, amire a megyebálon szükséged van!

Bal kezével megdöngette a mellét és jobbjával kiszakította Veronica kezéből a nyakékét.

– Nna! – mondta. Pillantása körbejárt a szobában és Prudence-re esett, aki unva ezt a vitát, melynek lármája elterelte figyelmét a fulladásos halál-nemről, megindult az ajtó irányába.

– Elmegy? – kérdezte Plimsoll.

– A szobámba megyek. Tipton parancsoló kézmozdulattal megállította a vakarcsot.

– Csak egy percre. Tegnap azt mondta, hogy valami hozzájárulást kér tőlem a bazárhoz. Tessék. – Azzal átnyújtotta neki a nyakláncot.

– Rendben van – mondta Prudence közömbösen. – Köszönöm. Kiment az ajtón, dermedt csendet hagyva maga után.

IV.

Prudence szobája a kastély hátsó frontján nyílt, közvetlenül Tipton szobája mellett. Az erkélyek a rétre és a fákra néztek és néhány perc múlva Prudence is ezt tette. Amikor elhagyta a szalont és felment a szobájába, ráhajolt a korlátra és szemét a dús ligeteken legeltette. Felzaklatott lelke nyugalmat remélt a békés táj szemlélésétől. Nézte a bozótot és a bokrokat, nagyjából hasonló okokból, mint Tipton azon a nevezetes napon a kacsákat.

De ha valakinek úgy fel van dúlva a keble, mint a Prudence-é, annak nem sok haszna van a báméskodásból. Sóhajtott egyet és visszalépett a szobájába, de a sóhaj meglepett sikolyban folytatódott. Egy emberi alakot látót ülni a karosszékekben.

– Hello, drágám! – mondta vidoran Gally. – Láttalak odakinn, de nem akartalak megzavarni. Úgy néztél ki,

mint aki mélyen elgondolkozik. Azt hitted, betörő vagyok?

– Azt hittem, Freddie ül itt.

Gally arca elkomolyodott, miközben monokliját szemére illesztette.

– Szerencséd, hogy nem Freddie jött. Hiszen azt a dolgot otthagytad az öltözőasztalodon. Mindent elronthattál volna. De most már rendben van, zsebrevágtam. El tudod képzelni, húgocskám, mit jelent, hogy ez a nyaklánc most a te gondjaidba került?

Prudence fáradtan legyintett, mint egy keresztény mártír, akit az oroszlán ürücombbal kínál meg.

– Ez mind semmi. Semmit sem jelent, ha nem lehetek Bill felesége.

Gally felemelkedett és megsimogatta a vakarcs fejét. Ez azt jelentette, hogy el kellett hagynia kényelmes karosszékét, de mégis megtette. Egy jószívű férfi mindig vállalja a kényelmetlenséget, ha arról van szó, hogy kedvenc unokahúgát megvigasztalja. Ugyanakkor őszinte elképedéssel szemlélte Prudence-t. Azt hitte, hogy gyorsabban kapcsol.

– Ne félj semmit, mert úgy lesz. Biztos reményem van rá, hogy hamarosan táncolok a lakodalmatokon. Még mindig nem fogtad fel a dolgok lényegét? Olyan buta vagy, mint Veronica?

– Hogy érted ezt?

– Ez a nyakék a varázskulcs, amely kinyitja a boldogság felé vezető kaput. Markold meg erősen és ne add oda senkinek, akármilyen fenyegetésekkel vagy hízelkedésekkel környékeznek is meg és az egyetlen gondod az legyen, hol töltitek a mézesheteket. Nem érted, hogy az egész helyzet kulcsát tálcán nyújtották át neked? Mi történik, ha nem adod vissza a nyakéket? Az ellenfél jön majd hozzád feltételekért és azokat mi fogjuk diktálni.

A tiszteletreméltó Galahad levette monokliját és megtisztította zsebkendőjével.

– Hadd mondjam el – folytatta –, mi történt, miután te elhagytad a szalont. Plimsoll sétálni vitte Veronicát, magára hagyva közgyűlésünket. Freddie szónokolt először. Ékesszólóan ecsetelte, mit fog tenni Aggie, ha nem kapja vissza a nyakéket. Szónoklata nem keltett túl nagy visszhangot. Hermione nénéd véleménye szerint az a szerencsétlenség, amire Freddie céloz, csupán Freddie fejfájásából ered. Az én lélekjelenlétem megmentette a helyzetet. Plimsoll megnyugodott, újra boldog, és Hermionének ez a fontos. Szerinte az incidens lezajlott, simán és gyorsan.

– Hát nem így volt?

– Így lett volna, ha Freddie nem kavarja fel újra. Úgy látszik, Amerika megártott ennek a fiúnak. Tele van bolond ötletekkel. Ezúttal lehengette a hallgatóságát.

– Mit mondott?

– Ide figyelj, húgocskám. Azzal fenyegetődött, hogy ha éjfélig nem kapja vissza a nyakéket, mindent felborít. Megmondja Plimsollnak, mennyit ér valójában a smukk és hozzáteszi, hogy Veronicának adta születésnapjára. A többit rábízta. Azt mondta: ez azt jelenti, hogy elveszít bizonyos üzleti előnyöket vagy ilyesmit, amit Plimsoll megígért neki, de ha neki fáj a feje, fájjon másnak is. Megjegyzései zajos feltűnést keltettek. Nem hiszem, hogy valaha is láttam volna ilyen fúria-dühösnek Hermionét. Meg van győződve arról, ha Plimsoll valaha is megtudja, hogy a nyakék valódi, felbontja az eljegyzést és örökre eltűnik Veronica életéből. Úgy látszik, örülten féltékeny Freddie-re.

Prudence bámulattal nézett Gallyre.

– Nahát – mondta.

– Gondoltam, előbb-utóbb rájössz. Hermione szenvedése az egek kárpitját hasogatta és Clarence, aki

Egbert bátyáddal épp jókor toppant be, hogy az értekezleten részt vegyenek, azzal tetőzte be az eseményeket, hogy elmondta Plimsollnak Veronica és Freddie jegyességének történetét, s azzal védekezett, hogy Egbert kérte fel erre. Egbert esküdött, hogy ő éppen az ellenkezőjére kérte meg. Mikor otthagytam őket, erről a kérdéstről vitatkoztak. Komoly, nagy horderejű, szívós vita lesz. Ki tudja, meddig tart.

Prudence a mennyezet felé fordította szemét. Úgy látszott, csendes imával köszöni meg az Égnek jelentős jóakarátát.

– De Gally bácsi, ez tüneményes!

– Mindent helyrehozok.

– Meg kell engedniük, hogy Bill elvegyen.

– Pontosan. Ez a mi feltételünk. Ehhez ragaszkodunk.

– Ebből nem engedünk.

– Egy fikarcnyit sem. Ha téged zaklatnak, utasítsd őket megbízottadhoz. Mondd nekik, hogy a nyakék nálam van.

– De akkor téged zaklatnak majd!

– Drága húgicám, hosszú életemen át sokan és óriási szakértelemmel zaklattak már. De mindig eredmény nélkül. A zaklatás elsuhan mellettem, mint a szellő, amit nem veszek észre.

– Nem Shakespeare-től van ez?

– Nem csodálnám. A legtöbb jó mondás tőle van.

Prudence mélyen felsóhajtott.

– Nagy ember vagy, Gally bácsi és boldog az, aki mellett állsz.

– Szeretek kiállni a pajtásaimért.

– Milyen szerencsés Bill, hogy te vagy a keresztapja.

– Én mindig mondtam. De a rokonság egy nagy csoportja más véleményen van. Nos, távozom, hogy elrejtsem a zsákmányt.

– Jól dugd el, drága öregem!

– Olyan helyre teszem, hogy még álmában sem gondol rá senki. Azután lemegyek, járok egyet az esti hűvösségben. Velem jössz?

– Nagyon szeretnék, de levelet kell írnom Billnek – szabadkozott Prudence, – Kissé keserű ez a falat Freddie-nek, ugye?

Ugyanez ötlött a tiszteletreméltó Galahad agyába is.

– Biztosan keserű. De csak kis falat. Ha a tojást nem ütjük fel, nem lehet rántottát sütni. Ez nem Shakespeare – itt felemelte ujját a tiszteletreméltó Galahad –, ez saját gondolataim egyike. Nemrég hallottam valahol. Nyugodj meg, Freddie gyötrelmei hamar elmúlnak. Hermionének kell elvetnie a kockát. Nincs más megoldás. A leghatározottabban megmondtam ezt neki és otthagytam, hogy gondolja meg jól a dolgot.

TIZEDIK FEJEZET

Ha Prudence hallása nem tompul el a bánattól, egy hangot hallott volna a kertből. És ha jobban ránéz a bokrokra és a rétre, vagyis ha a szeme nem volna a könnyektől homályos, észrevenné, hogy Bill Listertől ered a hang, aki egy fatörzsön ült a bozót előtt.

Annyira elgondolkozott, hogy nem látott semmit és hiába ugrott fel meg integetett Bill, mint egy szemafor, Prudence nem vette észre. Eltűnt az ablakból és Bill elindult, hogy létrát kerítsen.

Freddie-nek teljesen igaza volt abban, hogy Bill lehorgasztott fejjel támolygott ki a szalonból. A Lady Hermionével folytatott egyoldalú beszélgetés után belátta, nincs ott mit keresni. Utolsó cselekedetként belebotlott egy székbe és újra feldöntötte az asztalkát, azután kiment a tűző napra. Poggyásza miatt nem aggódott, mert háziasszonya biztosította, hogy utánadobják a fal fölött, s remélhetőleg a fejére esik.

Aki úgy érkezik egy vidéki kastélyba, hogy ott nyaraljon egy jó ideig s azután a huszadik percben kirúgják poggyászostul, annak szükségszerűen zavarosak lesznek az érzelmei. Egy dologgal azonban Bill teljesen tisztában volt, tudniillik azzal, hogy rengeteg ideje van. Még hat óra sem volt és azt hitte, sose megy le a nap. A kijáratot kereste és nekiindult a parkon keresztül, elkerülve a kastély homlokzatát, ahol fenyegetőbb volt a veszély, hogy Lady Hermionéba ütközhet. Így érkezett el a bozóthoz, Prudence erkélye alá. Leült, hogy kifújja magát és hogy kiokoskodjon valami újabb figurát.

Milyen szerencse, hogy már az első percekben megláthatta Őt! Igaz, hogy Prudence nem vette észre, de Bill mégis látta és ez volt a lényeg. Gondosan megjegyezte az ablakot, ahol Prudence kinézett és elindult létrát keríteni.

Hogy azonnal létrára gondolt, az valóban nem meglepő. Rómeó ugyanígy cselekedett és – ha helyesnek mondható a tiszteletreméltó Galahad megállapítása a vérmérsékletét illetően – így tett volna Tipton Plimsoll nagybátyja, Chet is. Chet bácsi és Rómeó legények voltak a talpukon, ha lányok tűntek fel a láthatáron. Bill tele volt hévvel és szilajsággal, mint Chet vagy Rómeó. Minden szerelmesnek az az első érzése, ha meglátja imádata tárgyát az erkélyen, hogy felmásszon hozzá, ha törik, ha szakad. S közben reméli, hogy ha szakad, hát szakadjon, csak ne törjön.

Az angol vidéki házak előnyei közé tartozik, hogy ha egy létrát óhajtasz, rendszeren meg is talárod. Időbe telik, mint ebben az esetben is, de ritkán eredménytelen a keresés. Bill megtalálta az ő létráját egy fának támasztva, melyről valaki szilvát szedhetett. Most azután a baromi ereje, amelyet oly szégyenletesnek tartott a Barribault Hotelben és ugyanannál az oknál

fogva Blandings Castle" szalonjában is, teljes mértékben érvényesült. Ugy vitte a súlyos, kétágú létrát, mint egy sétapálcát. Majdnem megpörgette.

Nekitámasztotta a falnak és elkezdett mászni. Bármilyen nehézkes volt különben, most úgy mászott, mint egy megzavart mókus. Elérte az erkélyt és beugrott a szobába. Odalenn épp akkor fordult be a sarkon és elképedve állt meg Egbert Wedge ezredes (aki úgy érezte, hogy csak egy gyors séta tudja helyrebillenteni lelki egyensúlyát, amely a Lord Emsworth-szel folytatott vitában erősen meg ingott).

Wedge ezredesnek az volt a véleménye a családi veszekedésről és főképpen sógorának szerepléséről, hogy ennél többet egy nyugalmazott huszárezredes nem tud elviselni. Ha valaki azt kérdezte, volna, amikor kiment a szalonból: Mondja, Wedge ezredes, ez az a bizonyos keserű pohár, ő azt válaszolta volna: – A trójai faló csókolja véresre a szálkás pofájával ezeket a vaddisznókat. – És most mindezek tetejébe ez a betörő, aki fényes nappal mászik be a kastélyba!

Vérnyomása oly lendülettel emelkedett, hogy E. Jimpson Murgatroyd kétségbeesett volna. Éjjel még hagyján, azt még megértené. Vagy hajnalban, az utolsó whisky után, bár akkor sem helyeselné ennek a gorillaképű civilnek a tevékenységét, de bizonyos fokig meg sem emésztették az ötórai teát és a vajjas kenyeret...

– Megállj, te hét lyukra folyó lator – hördült fel Wedge ezredes és ellökte a létrát.

Megmérte a létra hosszát a fűvön, azután rohant a főhadiszállásra jelentést tenni és erősítést kérni.

II.

Prudence nem tétlenkedett sokáig Gally távozása után. Egy szerelmes lány, aki tele van bűnbánattal, amiért megsértette szíve választottját, és aki egy

töltőtoll segítségével éppen kitárja előtte lelkét, majdnem olyan gyorsan ír, mint Lord Emsworth írta a Paddingtonból küldött sürgönyt, háta mögött a pöfögő vonattal. Egykettőre befejezte a levelet és megcímezte William Lister úrnak, Emsworth Armsba. Leragasztotta, még jóval azelőtt, hogy Bill a létrához folyamodott.

Prudence-nek az volt a szándéka, hogy lemegy a személyzeti szobákhoz, megkeresi azt a szobalányt, akivel baráti és meleg ismeretséget kötött és megkéri, hogy vacsora után vigye le a levelet a faluba.

Így történt, hogy amikor Bill beugrott a szobába, üresnek találta. Egy pillanatig le volt sújtva. De rögtön észrevette, hogy bár Prudence nincs jelen, itthagya egyetlen méltó helyettesét. A levél ott feküdt az öltözőasztalkán. Ez azt jelentette, hogy csak átmenetileg távozott a drága, mert a Blandings Castle-ban jelenleg uralkodó bizonytalan körülmények között ez akkora merészség volt, mintha egy kém az ellenséges városban a kávéházi asztalon hagyja a sifír-kulcsot, míg kimegy a toalettre.

Reszkető kézzel nyitotta fel Bill a borítékot. Regényes szerelmük alatt negyvenhét levelet kapott Prudence-től. A keze vonása mindig erősen megrendítette, de soha annyira, mint most. Annyi minden függött ettől a levéltől. A többi negyvenhat csak a „Szeretlek” motívumának volt változata. De ez itt – a szoba megpördült Bill körül, mikor belemarkolt ez a gondolat, mint egy tüzes vaskarom – talán a szakítás. Válasz az ő jól megfogalmazott bocsánatkérő levelére és ki tudja, milyen haragos visszautasítást tartalmaz.

A ködön át, amely szeme előtt sodródott, ezt olvasta: Legdrágább, gyönyörű Billem! És ettől úgy érezte magát, mint amikor a rögbipályán az ellenséges csapat felkelt a gyomráról. Nem valószínű, hogy ha egy lány

visszautasít és előkészíti a szakítást, ilyen megszólítást választ.

– Ó – sóhajtozott Bill és dagadozó kebelével ült le a levél alapos tanulmányozására. Csodálatos levél volt! Valóban, becsületszóra, különb már nem is lehetett. A lényege az volt, hogy úgy szereti, mint eddig, azaz inkább még jobban, mint eddig. Prudence ezt tisztázta az első oldalon és a következő oldalakon egyre tisztábban fejtette ki ugyanezt. Olyan tökéletesen bele volt habarodva Billbe, hogy ha valaki más, például Lady Hermione elolvassa ezt a dicshimnusz, azt hiheti, hogy valami tévedés van a dologban, és Prudence más férfit gondol. Még maga Bill is, pedig már negyvenhat hasonló levelet olvasott, nehezen tudta elképzelni, hogy az istenített személy ő maga, egyedül.

A negyedik oldalon megváltozott a levél hangja. Addig csak pusztán imádat és érzelmi kitörés tombolt benne, onnan inkább egy sürgönyre hasonlított. Mert ott kezdte elmondani a szerző a nyakék legendáját. Erre megmoccan Bill szíve. Prudence olyan világosan írta le a dolgok menetét, hogy minden nehézség nélkül lépésről-lépésre tudta követni az eseményeket egészen a diadalma végéig. Megállapította, hogy ami történt, azt Freddie a legjobban és legmélyebb értelemben vett klassz dolognak minősítené. A vereség teljes győzelemmé változott.

Csak az a dolog bántotta őt is, ami Prudence-t, hogy ez az egész kicsit kellemetlen szerep Freddie számára, aki saját hibáján kívül vált a Sors labdájává. De nem tartott sokáig, míg ugyanazzal a bölcs meggondolással vigasztalta meg magát, mint a tiszteletreméltó Galahad, hogy tudniillik a tojások feltörése elengedhetetlen kelleke a rántotta készítésének és hogy nem tarthat sokáig barátja szenvedése. Gally szerint Hermionénak kell a kockát elvetnie. Bill is erre a következtetésre

jutott. Ebben a percben nehéz lett volna bárkivel is összemérni a boldogságát.

De megint történendő volt valami, valami új és rémes dolog. Hirtelen hangokat hallott a folyosóról. Bill felugrott és figyelt.

Két hangot tudott megkülönböztetni. Az egyik Lady Hermione Wedge-é volt és ismeretségük természetéből következik, hogy a bőszt lady leghalkabb szavára is megreszketett.

– Biztos vagy benne? – kérdezte a lady.

A másik hangot, mely válaszolt, nem ismerte, mert eddig még nem volt szerencséje Wedge ezredeshez.

– Egész biztos, anyukám. Tévedés kizárva. Egy állati nagy létrát támasztott a falhoz és a szemem láttára mászott fel, mint egy lámpagyújtogató. Megmutathatom a létrát is. Gyere ide és nézd meg. Ott van!

Csend támadt, mialatt a láthatatlan szemlélők valószínűleg a folyosó ablakán át a létrát vizsgálták. Azután újra Lady Hermione szólalt meg.

– Nagyon különös. Igen, látom a létrát.

– Az egyik erkélyre mászott fel – mondta Wedge ezredes, mintha a Capulet-család egy tagja beszélne Rómeóról.

– De nem mászhatott vissza!

– Így is van. Ha a lépcsőn jött volna le, megláttuk volna. Arra a megdönthetetlen eredményre jutottunk, hogy a gazember itt rejtőzik valamelyik szobában. Én most sorra átkutatom valamennyit.

– Ó, Egbert, ne!

– Mi? Miért ne? Nálam van a szolgálati fegyverem.

– Nem! Megsebesülhetsz. Várj, amíg Thomas és Charles megjön. Már régen itt kéne lenniük.

– Rendben van. Végtére is nem kell sietnünk. Nem szökhet meg a bitang.

Nehéz helyzetben, amikor a lélek kínpadra van feszítve és minden oldalról leselkedik a veszély, előbb-utóbb elkerülhetetlenül az az érzése támad az érdekelt félnek, aki az események középpontjában áll, hogy a dolgok túl forróak. Szarvasoknak az öbölben van ilyen érzésük. Vagy az indiánoknak a máglyán. Most Bill érzett így.

Nem tudhatta, hogy kicsoda Charles és Thomas. Tény az, hogy Blandings Castle első és második számú inasai voltak. Mi már láttuk őket az imént, mikor becipelték a szalonba a tejszínhabot meg a porcukrot. Most éppen a személyzeti ebédlőben terítettek és nem túlzott lelkesedéssel hallgatták a megbízatás részleteit, amit Beach főkomornyik vázolt fel előttük. Késedelmes érzésük annak volt tulajdonítható, hogy Beach csak fokozatosan tudta őket meggyőzni. Az volt ugyanis az álláspontjuk – és nyíltan meg is mondták –, hogy nem kötelességük betörőkkel birkózni, éppen uzsonnájuk közben.

Bill számára, mint mondtuk, ismeretlen volt a két inas neve, de akárkicsodák és akármilyen soká tart, míg eléri a tűzvonalat, tudta, hogy idővel várhatók és nem óhajtott itt maradni s új ismeretséget kötni. Nem azért, mintha egy olyan izmos és bátor ember mint ő, visszariadt volna, hogy megküzdjön száz Charlesszal vagy Thomasszal, sőt némely ezredes szolgálati fegyverrel való fenyegetése sem szeppentette meg. Csak az a gondolat rettentette el, hogy újra találkoznia kell Lady Hermionéval. Ez úgy izgatta, mintha kaktuszba ült volna.

Legelőször is bezárta az ajtót, hogy időt nyerjen, ha a nagy támadás megkezdődik. Amikor ez megtörtént, kilépett az erkélyre.

Wedge ezredesnek az volt a véleménye, hogy nincs ok sietségre, mert a bitang nem szökhet meg, és Bill

elismerte, hogy a létra elvesztése komoly közlekedési nehézség. De mivel körül volt kerítve, valamit tenni kellett. Az ezredes elfelejtette, hogy milyen rendkívüli hatást gyakorol a bitangok szellemi erejére a feleségével leendő találkozás rémképe. Egy bitagnak az agya (szemben a fenyegető veszéllyel, hogy egy Lady Hermione-típusú nővel kell megküzdeni) úgy felvillanyozódik, hogy jóformán még egy pillanat sem telt el, amíg Bill azt mondta magának: a házak falán rendszeren esőcsatornák ereszkednek a földig, amelyeken egy bátor férfi nyugodtan lecsúszhat. Kihajolt az ablakon s izgatottan tapasztalta, hogy esőcsatorna ugyan van, de vagy tíz lépésre húzódik az ablaktól.

Egy bolha számára tíz lépésnyi ugrás, helyből, gyermekjáték lett volna. Egy ilyen bolha Bill helyében meghajlik a nézőközönség előtt, rámosolygott személyes barátaira az első sorban, leporolja lábait és vidor Hopplával ugrik! Bill még csak nem is vette számításba ezt a lehetőséget. Ismerte teljesítőképesége határait. Egyszer látott egy fiatalembert, aki a legnagyobb könnyedséggel repült a levegőn át a trapézzól, de biztos évek óta trenírozott. Bill újonc volt ezen a pályán.

Ott állt hát, egy ki nem mondott „mit lehet itt tenni?”-vel az ajkán, amikor felvillant előtte a remény. Keskeny párkány húzódott a falon végig. Azonkívül, hála Blandings Castle ósdi voltának, a falakat bőségesen befutotta a borostyán. Aki fél az erkélyről átugrani az esőcsatornára, azon nagyon sokat segít a párkány meg a borostyán.

Még egy darabig mozdulatlanul állt, növekvő kétellyel szívében, hogy vajon alkalmas-e arra a célra ez a növény. Ugy nagyjából elég tartósnak látszott; szilárdan tapadt, görcsös volt és talán elég erős, hogy elbírja őt. De az ember sohasem lehet egészen biztos holmi borostyánokban. A külső képe megbízható és aztán,

éppen amikor minden jó borostyánnak az ember segítségére kéne sietnie, hirtelen elszakad. Ez a gondolat tette Billt habozóvá. Mint Freddie, ő is együttműködésre áhítozott, és egészen biztos akart lenni a dolgában.

Nem volt kétséges, hogy ha a borostyán a maga részéről cserben hagyja és nem segíti százszázalékosan, az azt jelenti, hogy gyors és csúnya vége lenne. Úgy lezuhanna, mint egy súlyzó, és a talaj kemény, kérlelhetetlen. Látta magát – egyszer, kétszer, háromszor – bukfencet vetni, azután élettelenül elterülni a földön.

Még mindig a pro és kontra érveket latolgatta, amikor elmékedéseibe egy női hang visított bele, lihegve a vadászat izgalmától.

– Ez az ajtó be van zárva! Itt kell lennie! Törje be az ajtót Charles.

Roszbabb dolog is történhet az emberrel, mint élettelenül elterülni a földön. Bill átmászott az erkély korlátján és a párkányra lépett.

Ugyanekkor haladt el sietve a folyosón álló csoport mellett Tipton Plimsoll és a szobájába surrant, mint egy nyúl.

III.

Tipton meglegedetten ejtette magát egy székbe, mint aki örül, hogy vége a napnak. Kissé lihegett, mert gyorsan jött fel a lépcsőn. Kabátja alatt egy dudor sejtődött, elrontva a ruha formáját. Mintha egy daganat lenne a bal oldalán.

Körülbelül ugyanakkor, amikor Bill Charlesról, Thomasról és szolgálati fegyverekről hallott és visszavonult az erkélyre, akkor hagyta el Tipton a tiszteletreméltó Galahad szobáját, szarvas módjára lopakodva, mely még nincs öbölben és nem óhajt feltűnést kelteni. Azért jött, hogy magával vigye azt a

palackot, amit elég örülten kiadott a kezéből. Most sürgősen szüksége volt rá.

Ennek az üvegnek tudható be, hogy olyan sebesen siklott el a folyosói csoport mellett. Láta, hogy a csődület Wedge ezredesből, Lady Hermione Wedge-ből, a főkomornyikból és két inasból áll és Tipton bármely más időben – mert az úgy feltétlenül bírt némi érdekességgel – megállt és csatlakozott volna a harcias csoporthoz. De ezzel a daganattal a kabátja alatt ezt el kellett kerülnie, már csak a felesleges kérdezősködések miatt is. A harci csoport a mellette lévő ajtó előtt foglalatoskodott és nagy figyelemmel meredt az ajtóra. Ez azt jelentette, hogy hátat fordítottak neki és ő elsurranhatott.

Szerencsésen megérkezve menedékébe, elővette az üveget, majdhogy meg nem csókolta és a torka lángot vetett. Már nem volt sem félnk, sem zavart. Most egy szarvashoz hasonlított, amint inni készül. Kidugta a nyelvét és könnyedén megnyalta az ajkát.

Utolsó találkozásunk óta Tipton Plimsoll kedélyében nagy változás állt be. Teljesen elpárolgott hirtelen haragja, amikor kitépte Veronica kezéből a nyakéket, és dühösen odadobta Prudence-nek, mint jótékonysági adományt. Öt perc a szeretett lánnyal a rózsakertben más emberré varázsolta.

Csordultig megtelt jóakarattal, annyira, hogy még Freddie-t sem zárta ki szeretetéből. Freddie talpig férfi, jó barát és Plimsoll örült, hogy neki adta annak az átkozott kutyaeledelnek az egyedárusítási jogát Eddig rosszul ítélte meg Freddie-t. Végtére is abban nem lehet semmi kifogásolnivalót találni, ha egy unokabáty az unokahugának tizenötcentes csecsebecsét ad születésnapjára.

De más és súlyosabb szempontok is voltak itt. Eltekintve attól a mámorító érzéstől, hogy a világ

leggyönyörűbb lányával jár jegyben, az a tudat végtelenül felemelő volt, hogy átment a poklokon és épségben jutott túl rajtuk. Még E. Jimpson Murgatroyd is kiállította volna a bizonyítványt, hogy teljesen egészséges.

Mert vegyük sorjában, mi történt. Hogy a szerelmi vallomáshoz erőt öntsön magába, ivott egyet. Na és? Egy disznót látott a hálószobában. Igen, de egy igazi disznót, egy valódi disznót, egy disznót, amelyet olyan pártatlan szem is látott, mint Veronicáé és az anyjáé.

És még egy dolog gyakorolt volna mély hatást E. Jimpson Murgatroydra. A lánykéréskor nem mutatkozott az arc. Mióta összekötetésben állt az arccal, először fordult elő, hogy kihívást kapott és nem jelentkezett.

Mi következik tehát ebből? Csak az, hogy eltávozott. Shropshire tiszta levegője megtette a magáét, ő már meggyógyult és emelt fővel ihat egyet, amint illik, a boldogságra.

Hozzákezdett az iváshoz, amikor megpillantott valamit a szeme sarkából. Odafordult és arra eszmélt föl, hogy lebecsülte az arc szívóosságát és győzni akarását. Nem tudta, mi tarthatta vissza előbb, talán másutt volt elfoglalva, de az a könnyelmű feltevés, hogy nyugalomba vonult, alapos tévedésnek bizonyult.

Itt volt újra az arc, az ablaküveghez tapadva, feszült kifejezéssel a szemében. Mintha mondani akart volna valamit.

IV.

Bill tekintete azért volt feszült, mert amikor megpillantotta Tiptont az ablaküvegen át, úgy érezte magát, mint egy hajótörött, ha vitorla tűnik fel a láthatáron. Azt akarta közölni, hogy Tipton legyen szíves a lehető leghamarabb kinyitni az ablakot és beengedni őt.

Mert ha az ember a párkányon mászik esőcsatornák felé, előfordul, hogy mikor végre eléri az esőcsatornát és elérkezik a lecsúzás pillanata, egyszerre minden báját elveszíti ez az ötlet, akármilyen jó is volt az indulásnál. Bill megtette az utolsó lépést a párkányon, s ugyanazt érezte, mint amit a borostyánnal szemben, hogy tudniillik az esőcsatorna teljesen megbízhatatlan valami.

Mikor az ablakhoz ért és meglátta Tiptont, elhatározta, hogy az egész hadműveleti tervet megváltoztatja. Azonnal felismerte a hosszú, vékony alakot, aki olyan ridegen viselkedett az első találkozásukkor a rododendronoknál, mégis azt remélte, hogy a különleges körülményekre való tekintettel kissé talán barátságosabb lesz. Tipton olyan úriembernek látszik, aki nem szeret idegenekkel szóba elegyedni, felvonja a szemöldökét és odébbáll, ha hozzá közelednek. De végtére is, ha arról van szó, hogy emberéletet kell megmenteni, még a legridegebb hosszú, vékony alaktól is elvárható bizonyos engedékenység.

Bill azt akarta kérni, hogy Plimsoll engedje az ágya alá bújni, míg alábbhagy a vadászszenvedély Charles és Thomas kebelében, akárkik legyenek is ők, meg a szolgálati fegyvert szorongató ismeretlen személy kebelében – és Lady Hermione szakácsnői fenségében is. Nem akart beszélgetni vagy bármiképpen terhére lenni megmentőjének. Elhatározta, hogy még álmában sem folytatja ezt a kierőszakolt ismeretséget. Ha Tipton úgy akarja, akár meg se ismerje, ha legközelebb találkoznak, csak most nyújtson segítséget.

Nehéz volt mindezt elmondani csukott ablakon keresztül, de hogy elkezdje az ismerkedést, az üvegre nyomta az ajkát.

– Hé!

Szerencsétlenebbül el sem kezdhette. Visszaemlékezve utolsó találkozásukra, ez az egytagú szó tetőzte be Tipton kétségbeesését. Bill persze ezt nem tudhatta, s ez a „Hé!” még jobban megrendítette Tiptont, mint az arc látványa. Tiptonnak ugyanis az volt a véleménye ezekről a metafizikai jelenségekről, hogy az ember valahogy még képes akceptálni az arcot, feltéve, hogy néma marad, de ha meg is szólal, azt megőrülés nélkül már nem lehet elviselni.

Tipton hosszú, szemrehányó tekintetet vetett Billre. Szent Sebestyén nézhetett így kízóira. Azután sietve elhagyta a szobát.

Bill úgy érezte magát, mintha egy ostromlott várban ülne, és miután az Egyesült Államok felmentő flottája megjelenik, sarkon fordul és újra elvonul. Néhány pillanatig ottmaradt, orrát még mindig az üveghez szorítva, azután megmarkolta az esőcsatornát és lecsúszott. Fanyar érzéssel fogadta meg magának, hogy ez volt az utolsó eset, mikor hosszú, vékony alakokban bízik. »Kövér emberek legyenek körülöttem« – idézte a költőt, amint óvatosan lefelé igyekezett.

Az esőcsatorna nagyszerűen bevált. Megtörténhetett volna, hogy mint némely elferdült kedélyű, ócska bádogcső, elválik a faltól és ő lezuhan, mint egy hullócsillag. De a csatorna sziklaszilárdan állt. Még csak meg se ingott. És Bill bátorsága kezdett visszatérni. Igaz, hogy nem láthatta Prudence-t, de kijátszotta Lady Hermione Wedge-t, az ismeretlen férfit szolgálati fegyverével, a láthatatlan Thomast és a titokzatos Charlest. Túljárt az eszükön és ők most tűvé tehetik a házat utána.

Megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor szilárd talajt érzett a lába alatt. De nem tartott sokáig ez a fellélegzés. Majdnem nyomban nagyon bukott hangulata, és bimbózó bátorsága legott elfogyott. Erős,

átható disznószag ütötte meg orrát, és egy vékony, magas hang így rikkantott fel mögötte:

– Mit csi-csi-iiii...?

V.

A rikoltó új szereplő apró emberke volt, durva szövésű nadrágot viselt, mérhetetlenül mocskos volt és elég koros. Úgy százéves lehetett, vagy idő előtt megroppant nyolcvanas. Bill számára idegen, de Lady Hermione Wedge azonnal felismerte volna, már a szagáról is. Lord Emsworfh disznajának kondása, avagy „ápolója” volt ez a koros férfi, neve Edwin Pott, és azért rikoltotta, hogy „mit csi-i?” ahelyett, hogy „mit csinálsz itt?”, mert füléig ért a szája, Ezt nem vehetjük tőle rossznéven. Mint azt Galahad már jelezte Lady Hermionének, mindnyájunknak nem lehet eperajka.

Ez talán helyes szempont, de mikor az ember lecsúszik idegen kastélyok esőcsatornáján, mégis könnyebben elviselhető, ha a fogdmegnek nem ér füléig a szája. Amikor Edwin Pott azt rikoltotta: „mi csi-i?”, Bill nem értette meg, mit óhajt. Így nem is válaszolt, és a szagdús ápoló érezve, hogy a társalgást nem kell folytatni, azt mondta: „esi mi-i?” Bill erre a kérdésre sem válaszolt. Nem volt beszélgető hangulatban. Szeretett volna minél előbb odébbállni és ezért keringeni kezdett a tömény szagokat lövellő kosz-alakzat körül, mint egy gőzös a bója körül.

Nem sikerült kereket oldania. Amikor Edwin Pott azt mondta „esi mi-i?”, azt értette ezalatt, hogy: „megcsíptelek, mi?” És most a tettek mezejére lépett, megmarkolta Bill kabátját. Bill megkísérelte kiszabadítani magát, de hiába.

Bill nem tudta, hogy vágja ki magát ebből a helyzetből. Mi úgy beszéltünk róla, mint aki játszi könnyedséggel fékezne meg egy megvadult bikát. Igen, egy megvadult bikával tényleg elbánná. Hiszen ha Edwin

Pott valami erőteljes legény lenne! Ez az eset egészen más. Egy ütődött ember ténfergett előtte, aki féllábbal a sír szélén egyensúlyozik már, bár a másik féllábbával feléje csoszog. Fehér haja, amennyi még megmaradt tojás alakú fején, lovagiasságot és tiszteletet parancsol. Esetleg jó szíverősítőt ajánlhatna Edwin Pottnak. De nem rángathatja meg és nem vághatja fültövön.

Még egyszer megpróbált gyengéden és tiszteletteljesen kiszabadulni. Hiába. „Gyerünk, gyerünk, te csavargó, betörő, ez a szikla előbb esik le szilárd talapzatáról, mint én” - gondolta Edwin Pott. A helyzet, mint mondani szokás, holtpontra jutott. Bill el akart menni, de nem tudott. Edwin Pott segítségért akart kiáltani, de csak olyan vékony, éles hangot hallatott, mint a gőz füttyülése a csőben. (A hangja azóta volt ilyen halk, mióta az utolsó választásokkor nyilvánosan dolgozta meg a választókat a kocsmában, természetesen a konzervatívok érdekében.)

Így állt a helyzet, amikor Wedge ezredes érkezett a helyszínre, szolgálati fegyverével.

Bill nevetségesen tévedett abbéli feltevésében, hogy ha lemászik az esőcsatornán, túljár Wedge ezredes eszén. Talán hadnagyok, esetleg kapitányok eszén túljárhatsz, de nem az ezredesekén. Egy ilyen csatornalemászás lehetősége azonnal eszébe ötlött Egbert Wedge-nek, amikor Charles nekilendült, hogy betörje Pruden-ce ajtaját (mert minden inas szereti gazdája vagyonát rongálni). Az ezredes azonnal lerohant a lépcsőn. Egy katonának nem kell külön megmagyarázni, mennyire fontos elválni az ellenség visszavonulási útját.

Amikor megpillantotta a két alakot, első érzése kegyetlen öröm volt, vegyítve saját okossága és előrelátása felett érzett őszinte elismeréssel; a második, hogy milyen bölcs dolog volt szolgálati fegyverét

magával hozni. Közelebről tekintve a helyzetet, ez a fosztogató gazfickó kellemetlenül szívósnak és erőteljesnek látszott, sőt mondhatni, a fosztogató gazfickók olyan díszpéldányának, kivel szemben az összes elképzelhető szolgálati fegyver szükséges. Csodálta Edwin Pott bátorságát, hogy egy ilyen jól táplált alvilági alakkal szembe mer szállni és azonnal elhatározta, hogy a maga részéről nem követ el ilyen ostobaságot.

– Fel a kezekkel! – ordította az ezredes tisztos távolból és felhúzta a ravaszt. Eredetileg még „hékás”-t is akart ordítani, de a perc hevében nem jutott eszébe ez a kifejezés.

– Csi mi-i – makogta Edwin Pott majdnem elégedetten, és Wedge ezredes tökéletesen megértette, hogy a ragadós kozmó fogta el a szörnyeteget.

– Derék munka volt, Pott – mondta az ezredes. – Jól van Pott, álljon félre. Én majd bekísérem a házba.

Bár Bill várt ilyesfajta fejleményt, mégsem tudta riadt kiáltását elfojtani.

– Kuss! – vakkantott Wedge ezredes. – Jobbra át, kilépni és ne próbálkozz semmi csellel! A revolver töltve van, és egy gyanús mozdulatra úgy szétloccsantom a bitang fejedet, hogy izé!

Intett Billnek, hogy induljon meg előtte és Bill nekiindult. Wedge ezredes követte, fegyvere készenlétben és Edwin Pott, mint a vád koronatanúja, leghátul ügetett. A menet befordult a sarkon és a teraszhoz közelített.

A tiszteletreméltó Galahad a teraszon állt, láthatóan ábrándozva. Mikor a körmenet közelebb került, felnézett, megérezve az Edwin Pott irányából érkező könnyű és szagos szellőt. Bill, revolver, ezredes, kondás... Gally kimeresztette a szemét. Látta Big Berryt,

a Soho rémét az akasztófán himbálózni, de Billhez képest az a régi haramia üde látványt nyújtott.

– Jó ég, Bill – tört ki Gally. – Mit jelentsen ez?

Wedge ezredes megrökönyödött. Nem tudta, hogy ilyen befolyásos körökben is járatos ez a betörő.

– Mi az, Gally? Ismered ezt a cégéres banditát?

– Ismerem? Számtalanszor ringattam a térdemen.

– Az ki van zárva – mondta Wedge ezredes és szeme végigsiklott Bill hatalmas alakján. – Nem fért volna el.

– Akkor még pulya volt – magyarázta Gally.

– Ó, mikor pulya volt? Úgy érted, hogy gyermekkorá óta ismered?

– A legnagyobb mértékben.

– Milyen pulya volt?

– Elragadó, gyönyörű és barátságos.

– A fene megette, azóta alaposan megváltozott – kezdte az ezredes vésztjósloán. – Szörnyű alvilági alak lett belőle. Fényes nappal tört be.

– Csi mi-i – mondta Edwin Pott.

– Pott fogta meg – így fordította le Wedge ezredes a kondás egyéni nyelvjárását. – Az esőcsatornán csúszott lefelé.

Bill elérkezettnek látta az időt, hogy közbeszóljon.

– Prutyival akartam beszélni, Gally. Láttam az erkélyen és szereztem egy létrát.

– Nagyon jól tetted – bólintott Galahad elismerően. – Beszélgettetek?

– Prutyi nem volt már a szobában, de otthagytam egy levelet. Minden rendben van, Gally. Még mindig szeret.

– Nekem is azt mondta, nos, ez remek. Minden a legnagyobb rendben.

Wedge ezredes agyrendszere csikorogva bár, de működni kezdett.

– Hé! Megálljunk! Ez az fickó, akiről Hermione beszélt?

- Igen. Ő Prutyi démoni szerelmese.
- Le vagyok sújtva. Betörőnek néztem. Bocsásson meg.
- Nincs miért – szerénykedett Bill.
- Attól félek, kissé goromba voltam.
- Nem, nem – nyugtatta meg Bill. – Minden rendben van.

Wedge ezredes zavarban volt. Regényes hajlamú lévén, felesége közlése unokahúga bonyolult szerelmi ügyéről titkos rokonszenvet keltett benne. Kellemetlen lehetett, hogy az esküvője napján elragadták ennek az ifjúnak a menyasszonyát és zár alatt tartják szegénykét. Maga se szeretne volna az ilyesmit. Azonkívül kedvelte a fiatalság vállalkozó szellemét és tetszett neki Bill esete a létrával és az esőcsatornával. Másrészt engedelmes férfi volt és tudta, hogy a felesége kissé szigorúan ítéli meg ezt a fiút. Nem egyszer, többször beszélt róla olyan hangon, hogy nem maradt helye a félreértésnek.

- Tudod mit, Gally? – mondta az ezredes. – Azt hiszem, meglógok, nem akarok beleszólni ebbe a dologba. Érted, mire gondolok?

A tiszteletreméltó Galahad értette.

- Igen, süszésgtelen, hogy te is be legyél mártva, Egbert. Pucolj el. És vidd magaddal ezt a szagorkánt. Négy szemközt szeretnék beszélni Billel.

Wedge ezredes összecsapta bokáját és távozott, Edwin Pott meg követte. Gally arca elkomorodott.

- Bill, sajnálom, de kénytelen vagyok megmondani, hogy nagyon kellemetlen dolog történt. A fene egye meg, már megint itt van ez a hülye.

Tipton Plimsoll jelent meg a teraszon.

- Valaki jön – mondta Gally magyarázkodó kézmozdulattal Bill körül nézett. Megpillantotta azt a hosszú, vékony alakot aki utolsó találkozásukkor olyan ridegen visszautasította a vendégbarátságot és

megcsúfolta az általános emberi szolidaritást. Rendes körülmények között szelíd és kiegyensúlyozott természetű volt, de Tipton viselkedése kihozta a sodrából. Lesz hozzá egy-két szava.

– Hé! – dörögte Bill, s Plimsoll felé lépett.

Tipton Plimsoll arcára szilárd elhatározás rajzolódott. Eddig nem gondolt ugyan erre, de most eszébe jutott, hogy van egy különleges eljárás, amelyet az emberek látomásokkal szemben alkalmaznak. Keresztülgázolnak rajtuk. Olvasott már erről és úgy találta, az eredmény mindig kielégítő. A látások megtorpantak elvesztették lelki egyensúlyukat, visszaléptek a küzdelemtől és párává foszlottak.

Ha lett volna más, békésebb megoldás, azt választotta volna, mert egyáltalán nem kedvelte ezt a lépést. De úgy látszott, nincs más választás. Keményen kell elbánni a látomásokkal.

Istennek ajánlva lelkét, leszegett fejvel egyenesen nekiment Bill hasának.

– Jaj! – horkant fel Bill.

– A rosseb egye meg! – káromkodott Tipton.

Nehéz lenne megállapítani, kettejük közül ki volt jobban meglepve vagy felháborodva. De mert Bill levegő után kapkodott, Tipton adhatott előbb hangot érzelmeinek.

– Honnan tudhattam, hogy igazi ember? – kérdezte, Gallyhez mint pártatlan, jóindulatú bíróhoz fordulva, aki képes tárgyilagosan megítélni a helyzetet. – Napok óta üldöz ez a pofa, ki- és be szaladgál az anyakönyvvezető hivatalban, felbukkan a sarkokon, les rám a bokrokból. És a tetejébe alig fél perce az ablakomon kukucskált be. Nagyon téved, ha azt hiszi, hogy tovább tűröm ezt a dolgot.

A tiszteletreméltó Galahad újra a csillapító olaj szerepét töltötte be a viharzó tengeren. Tipton előző

napi vallomása alapján rögtön tisztába jött a dolgok állásával,

– Azt akarod mondani, hogy egész idő alatt Billt láttad? Nagyon érdekes. Ő a keresztfiam, Bill Lister. Tipton Plimsoll, régi barátom, Chet Tipton unokaöccse. Mikor találkoztatok ti ketten először? Ugye a Barribault Hotelban?

– Rámmeredt az üvegajtón keresztül, amikor a bárban voltam.

– Inni akartam egyet – védekezett Bill. – Aznap reggel lett volna az esküvőm.

– Esküvő? – Tipton kezdett mindent megérteni és megbocsátani. – Ezért volt az anyakönyvvezetői hivatalban?

– Igen.

– Paff vagyok.

– Az egész ügy – mondta Gally – magyarázatra szorul. Menyasszonyát, Prudence unokahúgomat elcsípték a rokonai, mikor az anyakönyvvezetőhöz indult. Ide internálták. Bill pedig követte. Ezért találkoztatok újra.

– De mi szükség volt arra a moslák szakállra? – kérdezte Tipton.

– Nagy szükség volt rá – magyarázta Gally. – Különben felismerték volna. És amikor az imént az ablakon bekukucskált, azt hiszem, épp a húgom szobájából jött, amely szomszédos a tiédde. Így van, Bill?

– Igen, a párkányon másztam tovább, benéztem a szobájába és szerettem volna, ha beenged. De csak bámult rám és kirohant.

– Remélem, most már megérted, miért tette ezt. Emlékszem egy drága öreg barátomra, Beke Bagshottra, aki sajnos már nem él, májgyulladásra. Ő gyakran látott arcokat az ablakban. Ez a látvány megkeserítette

az egész életét. Azt hiszem, Plimsollt sem kárhoztathatjuk.

– Azt hiszem, nem – ismerte el Bill kényszeredetten.

– Az ember igyekezzék magát beleképzelni a másik helyzetébe. Az adott körülmények között nem várhattad tőle, hogy a keblére öleljen.

– Azt hiszem, nem – mondta Bill kevésbé kényszeredetten.

Ami Tipton Plimsollt illeti, már el is felejtette az egész kellemetlen esetet. Jókedve és mosolygása növekvő ragyogással tért vissza és olyan vigyorgássá terebélyesedett, hogy helyettesítette a délutáni napot, mely enyhén melengette a szívüket.

– Nahát – mondta Plimsoll –, micsoda kő gördült le a szívemről! Most kezdek csak élni. Nem tudhatja, mit éreztem a múlt héten, amikor nem voltam képes egy kortyot inni anélkül, hogy ne látnám azt a szörnyű... izé... anélkül, hogy egy arc ne bukkant volna fel a láthatáron. Már nem bírtam tovább. Képzelve, megnősülök...

– Szintén megnősül?

– Szervusz kolléga!

– Gratulálok!

– Köszönöm, öregem!

– Remélem, nagyon, nagyon boldog leszel, öregem.

– Épp azt teszem, öregem – kurjantott Tipton. – És azt akartam mondani, most, hogy megnősülök, úgyis abbahagyom a dorbézolást és nem hinném, hogy további életem folyamán istenigazából berúgnék, kivéve természetesen szilvesztert...

– Természetesen – mondta Bill.

– ...és az Evezősverseny napját...

– Persze, persze – mondta Bill.

– ...és minden ilyen különleges alkalmat – mondta Tipton. – Jóleső tudat, hogy szigorú mértékletességgel,

de lehet italt fogyasztani. Már egészen hülyének éreztem magam, hogy málnaszörpöt szopogatok, míg a többiek felöntögettek a garatra. Igazán életmentő ötlet volt belémszaladni.

– Belémszaladni, ez a helyes kifejezés!

Tipton megveregette Bill hátát. Bill megveregette Tipton hátát. A tiszteletreméltó Galahad növekvő helyesléssel nézte a barátságuk és kölcsönös megértésnek ezt a gyönyörű jelenetét. Most megkérdezte, hogy Tipton meg lenne-e sértve, ha félrevonná keresztfiát, mert négy szemközt akar vele valamit közölni. Tipton az mondta: – Menjetek csak. – Gally azt mondta: – Csak egy fél percig tart.

És Tipton mondta: – Ne zavartassátok magatokat, ne zavartassátok magatokat.

– Bill – kezdte Gally, a terasz korlátjához vezetve keresztfiát –, újabb bajok vannak. Nagyszerű, hogy ilyen jó barátságba kerültél ezzel a Plimsollal.

– Jó fiúnak lászik.

– Kiváló pofa ez. Kissé harapós volt, amikor először beszéltem vele, de most már élő mása Chet bátyjának, aki a legvidámabb alak volt, aki valaha is összezúzott egy vendéglőt. Nagyon gazdag.

–Tényleg?

– Rettentően. És azt hiszem, szeret téged.

– Azt hiszem, elbűvöltem.

– Igen. Kitűnő benyomást tettél rá. És most minden tőle függ.

– Hogy érted ezt?

Gally monoklija majdnem szomorú kifejezést öltött.

– Épp azt kezdtem mondani, hogy kellemetlen eset történt. Prutyi eredeti terve; ha emlékszel, az volt, hogy Clarence bátyámtól kér tőkét a Szederfa újjáépítésére. Azzal a nyakék-zsarolással meg is tehattük volna. Prutyi közölt valamit a nyakékról a levélben?

– Igen. Nagyon jónak találtam.

– Az is volt. Ha a birtokunkban marad, mi diktáljuk a feltételeket. De szerencsétlenségemre, elvesztettem.

– Micsoda?

– Elszajrézták. Épp most voltam a szobámban megbizonyosodni, hogy helyén van-e, de nincs ott.

– Ó, nénikém!

Gally megcsóválta a fejét.

– Nem a te nénikéd, akiről szó van, hanem Prutyiról. Csak az lehet a reményünk, hogy nem Hermione vette magához a dolgot. Ha ő volt, megváltozott a hadállás és csak az marad, hogy Plimsolltól szerezzük meg a tőkét.

– De azt nem lehet. Csak most ismerkedtem meg vele.

– Ez igaz. De láthatólag meleg szeretettel viseltetik irányodban. Az az érzésem, annyira le van neked kötelezve, amiért nem vagy kísértet, hogy bármit, még a fél királyságát is elkérheted tőle. Mindenképpen igyekeznünk kell a közelébe férkőzni. Te csak hallgass és bízd rám a dolgot. Egye meg a fészkes, hervatag, guggonuló fene – fogadkozott Gally ugyanazzal az elszánt önbizalommal, mint Freddie, amikor R. B. Finch tábornoknál és Lady Emily Finchnél a Donaldson Kutyacsemegére terelte a szót. – A legmegátalkodottabb bukmékerek hasába lyukat beszéltem és letromfoltam London és New York minden nagy kocsmájában a szájhősöket. Ez is sikerülni fog, vagy végleg nyugalomba vonulok s felvételtem magamat a félhülye aggastyánok sandhursti otthonába. Gyerünk!

VI.

– Mondd csak, drága Plimsoll barátom – kezdte Gally a manővert –, vagy nevezhetlek egyszerűen Tiptonnak?

– Hogyne! Vagy inkább Tippynek. Te is, ha úgy tetszik – fordult Billhez Tipton.

– Köszönöm, Tippy – vigyorgott Bill.

– Nincs mit. – El vagyok ragadtatva.

A tiszteletreméltó Galahad monokliján villogott a napsugár, fenemód örült ennek az elragadóan barátságos légkörnek, amely már a kezdet kezdetén kialakult.

– Azt akarom kérdezni, drága Tippy, gondolkoztál-e már valaha a korszerű irányzatokról?

– Nos, csak annyit mondhatok – ráncolta a homlokát Tippy, aki először hallott ilyesmi létezéséről –, ami azt illeti, nagy általánosságban, sőt részleteiben is, hogy is fejezzem ki magamat, nem.

– Amikor azt mondom: „korszerű irányzatok” – magyarázta Gally –, az alatt most a szórákkoztató ipart értem. Ha elgondolom, mennyit változott az ízlés a fiatalságom óta! Tempora mutantur et nos mutamur in illis.

– Kiszela méla bávatag – mondta Tipton kábultan, de udvariasan. – Remek, igazad van.

– Vegyük azt a végtelenül egyszerű és mindennapi esetet, hogy le akarsz hajtani egy pohárral. Az én időmben az ember lement az utcára és benyitott egy bárba.

– Egyáltalán nem kellemetlen dolog – helyeselt Tipton.

– Így is van. De figyeld csak, hogy megváltoztatta a technika mindezt. Most mindenki a szabadba igyekszik. A szomjas pofa megragadja a legközelebb álló lányt, begyömöszöli a kocsijába és hajrá, neki az országútnak. Ahelyett, hogy valamilyen bűdös londoni bárban fulladoznának, Oxford mellett egy kocsmá hűvös teraszán locsolják magukba a frissítő italt.

– Oxford?

– Oxford.

– Miért éppen Oxford?

– Mert ez a korszerű irányzat. Oxford nincs túl messzire, de éppen eléggé távol van London fülledtségétől. Akinek kocsmája van Oxford mellett; irigylésre méltó ember.

– Én is azt hiszem.

– Ilyen ember például Bill.

– Bill?

– Bill.

– Ez a Bill?

– Ez a Bill. Nem messze Oxfordtól van egy festői kocsmája. Én is azt mondtam neki, ha kiterjeszkedik és átalakítja a helyet olyasmivé, amit nálatok autós csárdának neveznek, bevezeti a legmodernebb újításokat, aranybányája lesz. Talán neked is ez a véleményed?

– Ó, hogyne.

– Gondoltam. Ha jól vezetik, ez a csárda vagyont ér majd.

– De mennyire.

– Anglia leggyönyörűbb vidékének legszebb helyén fekszik. Az emberek mérföldekről nyargalnak majd oda, csak hogy a látványban gyönyörködhessenek. Adj hozzá egy elsőrendű borpincét, zsúfolt tánchelyet, jazzband-et és kitűnő konyhát, tökéletes kiszolgálással, jó időben a szabadban, ha esik az eső, a dús faburkolatú étteremben. Olyasvalami ez, ami az autókat úgy vonzza, mint mágnes a vasreszeléket.

– Mit?

– Vasreszeléket.

– Az étteremnek dús a faburkolata?

– Még nem. Éppen erről van szó. Hogy azt a helyet, melynek Szederfa a neve, Bill átalakíthassa, tőkére volna szüksége.

– Az biztos. Tőke nélkül nem lehet terjeszkedni.

– Behunyom a szemem – és Gally tényleg ezt tette – és lelki szemeimmel látom a Szederfát, amilyen majd lesz, ha az átalakítások megtörténtek. Ha befordulunk az országútról, tündéri kerten hajtunk át, színes lampionok között.

– Szökőkút is van?

– Persze, szökőkút is van.

– Színes fényekkel megvilágítva.

– Megvilágítva, mint mondd, színes fényekkel. Igazán el vagyok ragadtatva, drága Tippym, hogy mennyire benne vagy a dologban. Tudtam, hogy érdekelni fog.

– Hogyne érdekelne! Hol tartottunk?

– Elértük a szökőkutat. Jobbra messzeterülő kert, gazdag virágpompában; balra sötét, titokzatos fák között ezüstös csillámlást pillantunk meg.

– Azt tesszük? Miért?

– Az az uszoda – magyarázta Gally.

– Uszoda is van ott?

– Majd lesz, mihelyt Bill a tőkét megkapja.

Tipton elgondolkozott.

– Hullámfürdőt csinálnék.

– Pazar ötlet.

– Egészen más egy hullámfürdő.

– A legnagyobb mértékben. Jegyezd fel, Bill: hullámfürdő.

– Megtörtént, Gally.

– Most közeledünk a teraszhoz.

– Ott szolgálják fel a vacsorát, ha kellemes az este.

– Ide figyeljete! – Tipton kezdett tüzet fogni. – Mondok valamit erről a terasról. Csináljatok oda rózsalugast.

– Meglesz. Bill, ezt is jegyezd fel.

– Olyan izék is kellene, amik az izék felett legyenek. Mik azok az izék, amik az izék felett vannak?

– Ernyők? – próbálkozott Bill.

– Bill! – korholta Gally szemrehányóan. – Ernyők nem árasztanak rózsailatot. Ezt tudhatnád. A szó, amit Tippy keres, azt hiszem, pergola.

– Pergola! Ez az! Rózsaborította pergolák kellene és a jazzband-et egy virágzó orgonabokor mögé rejtitek. Csuda klassz lesz! Mit számítasz egy vacsoráért?

– Azt hiszem, nyolc shillinget.

– Legyen tíz. Észre sem veszik a különbséget. Nos, figyelj ide. Vegyünk átlagban kétszáz vacsorát, tíz shillingjével. Ez esténként kétezer shilling. És ha azt számítod, hogy ez egész nyáron át tart... Az italokról nem is beszéltünk. Erről se feledkezzünk meg! Az igazi haszon azon van. A szökőkút körül kis asztalkákon fogják a koktélokot vedelni.

– És az uszoda párkányán.

Tipton fel és alá járkált, hadonászott, szimatolt és néha a hajába túrt. Nyilván fel volt indulva.

– Bill – harsogta –, óriási dolog van a kezében!

– Én is azt hiszem, Tippy.

– Igen, óriási dolog. Az egész országból zarándokolni fognak az emberek. Nem tudsz megbirkózni a tömegekkel. Külön közlekedési rendőrt kell kirendelni. Mielőtt a nyáladat lenyeled, már milliomos leszel.

– Ezt mondom én is – erősítette Gally –, ebben a vállalkozásban korlátlan lehetőségek rejlenek.

– Így van – helyeselt Tipton.

– Csak még a tőke jelentéktelen kérdése van hátra.

– A tőke. Igen, persze, a tőke.

– Ha megvan a tőke, akár holnap nekikezdehetünk.

– Ha megvan a tőke, akkor beérkezett ember vagy,

Bill.

– Háromezer elég lenne.

– Négyezer kellene.

– Vagy ötezer.

– Igen. Legyen ötezer. Igen, igen, ötezerre gondolok. Gally tiszteletteljesen dörzsölte Tipton hátát.

– Igazán hajlandó volnál ötezer fontot befektetni ebbe a ragyogó vállalkozásba? – kérdezte gyengéden.

Tipton megdermedt.

– Én? Ötezer fontot fektetni ebbe az izébe? Egy vasat sem fektetek bele – mondta Tipton kissé vihogva az ötlet furcsaságán. – Miért vesztsem el a pénzem? De azt hiszem, megkapjátok a tőkét. Nézzetek körül. És most bocsássatok meg, el kell mennem. Megígértem Veenek, hogy csónakázni viszem a tóra.

Ellejtett. Csak úgy áradt belőle az ifjúság, az élet és a boldogság. Tegyük fel, sejtette, hogy összemorzolt szíveket hagy maga mögött. Bár ez nem valószínű. Lehetséges, hogy Tipton Plimsoll alapján véve önző ifjú volt?

VII.

Gally Billre pillantott és Bill viszont. Egy ideig egyikük sem szólt egy árva szót se. Azután Gally egy olyan megállapítást tett, amit valaha egy külvárosi lóversenyen egy csalódott fogadó ajkáról hallott abból az alkalomból, hogy a bukméker, akinél a pali fogadott, eltűnt, de a címét nem közölte. Ennek a megállapításnak tömör, nem mindennapi és élesen a lényegbe vágó volta meghökkentette volna azokat a kivénhedt lóápolókat is, akik egész életüket a lovak faránál töltik. Sőt: a halpiac hordárjai s a Themze-parti fogdmegek is összerázkódtak volna a hallatára. A kijelentés, úgy látszik, könnyített Gally szívéen. Mindjárt nyugodtabb lett.

– Nos, ez már így van, Bill ecsém.

– Ez már így van, Gally bátyám.

– Évekkel ezelőtt hasonló eset történt egy régi barátommal. Meg akart vágni egy gazdag fiatalembert, valami klubalapításhoz. Könnyes szemmel mesélte nekem, hogy minden vagyonába fogadott volna (ha lett

volna vagyona), hogy a fickó már-már a csekk-könyvét akarta előkotorni. Történnek ilyen esetek. Le kell nyelni, nincs mit tenni. Most visszatérünk Clarence-hez. Csak tudnám, hogy Hermionénél van-e még a nyakék. Ha nincs nála, egy kis ihletett blöffel még összekalapálhatjuk a dolgot. Ó, itt jön Hermione.

Bill megvonaglott, mint egy féreg, amelyre rátapostak.

– Mi? Hol? – Reszketve sandított a ház irányába és látta, hogy a szörnyű hír igaz. Lady Hermione Lord Emsworth kíséretében épp most lépett ki a szalon ajtaján a teraszra. – Gally, én pucolok.

– Igen, azt hiszem, legokosabb, ha én vezetem a tárgyalásokat. A helyedben most megkeresném Prutyit és beszélnék vele. Nemrég láttam a rózsakert felé andalogni. Később csatlakozom hozzátok – mondta Gally, és imádott testvérei felé fordult, akik irányába tartottak. A tiszteletreméltó Galahad elszánt és kemény lett. Úgy nézett ki, mint egy pehelysúlyú birkózó, aki ringbe száll, hogy megküzdjön a sampionnal, bár az harminc kilóval súlyosabb nála.

Ahogy a lady közeledett és Gally tanulmányozhatta arcát, a remény újra megcsillant előtte. Nővére nem úgy nézett ki, mint akinek birtokában van a nyakék. Szemlátomást dühös, levert, zavart, ideges és még sok minden ilyesmi volt.

– Fel a fejjel! – súgta Gally a szívének és a szíve visszasúgott: – Szájhős vagy, Gally!

Abban a feltevésben, hogy Lady Hermione levert és ilyesmi, nem tévedett Gally. Szerencsére igen ritkán fordul elő Anglia magasabb köreiben, hogy ugyanannak a családnak két tagja egy és ugyanazon délután ürítse fenéig a keserű poharat. A lelki fájdalom átlaga jóval alacsonyabb. Láttuk Wedge ezredest, aki őszintén

bevallotta, ami vele történt és Lady Hermione, ha megkérdezik tőle, kénytelen lett volna ugyanezt vallani.

A lady tudomása szerint a nyakék még mindig Galahad fivérénel van és a fülében csengett az a jóslat, hogy neki kell elvetnie a kockát. Minél többet töprengett, annál inkább meggyőződött arról, hogy Galahadnak igaza van. És egy büszke asszony nem szereti elvetni a kockát. De belátta, hogy nem maradt más hátra.

Mintha a Sors hangján beszélt volna Freddie, amikor átadta az ultimátumot. Ha végrehajtja szándékát, és mindent elmond Plimsollnak, abból csak szerencsétlenség származik. Tipton gőgös és hajthatatlan viselkedése mély benyomást tett a ladyre, amint a szalonban félrehajította a nyakéket. Ez a férfi nem hagy kukoricázni magával. Ha leleplezik előtte, hogy félrevezették, felbontja az eljegyzést. Lady Hermione gyomra csikarni kezdett arra a gondolatra, hogy gyermeke egy ilyen partit elveszítsen.

(Sovány vigasz, hogyha később az emberek majd eljönnek gratulálni Veronica házasságához azzal a félig-meddig megfelelő férfival, akit a jövő kétségkívül elhoz majd, azt mondani a gratulálóknak, hogy látták volna az előző vőlegényt, aki meglógott!)

Ilyen révületek mardosták a lady hajdan erős akaratának acélját. Vannak az életben fontosabb dolgok is, mint nővérenek, Dórának a lányára vigyázni, hogy hozzá ne mehessen egy alvilági szörnyhöz. Nem változtatta meg nézetét, hogy Bill az emberiség salakja, de ez Dóra gondja legyen, ne az övé.

Hogy rövidek legyünk, méla árnyéka volt csak önmagának. Lady Hermione Wedge legyőzetett.

Gally a váratlan frontális támadás híve volt. Nem fecsérelte az időt előkészületekkel.

– Nos? – kérdezte fennen.

Lady Hermione reszketett, de néma maradt.

– Meggondoltad magad, Hermione?

Lady Hermione hangja könnyörgőre változott, mikor megkísérelte jobb belátásra bírni Gallyt.

– De Galahad, csak nem akarod, hogy az unokahúgod egy koldusszegény festő felesége legyen?

– Nem koldusszegény festő. Anglia legfényesebb autócsárdájának tulajdonosa, mihelyt Clarence kiguberálja a dohányt a modernizálásra és korszerű befektetésekre.

– Micsoda? – horkantott fel Lord Emsworth, akinek messze kóborló gondolatai a dohány szó hallatára tömörülni kezdtek.

– Ide hallgass, Clarence – szegezte neki Galahad. – Akarsz egy nagy csomó dohányt keresni?

– Elég nagy csomó dohányom van – mondta Lord Emsworth.

– Dohányból sose elég a sok.

– Ez igaz.

– Gondold el, Clarence – szónokolt Gally –, gyönyörű vidék és ebben a szép vidékben egy mosolygó kocsmá. A kertjében – itt most hadarni kezdett, mert látta, hogy bátyja azt akarja kérdezni, hogy miért mosolyog a kocsmá – tarka csoportokban koktélt hörpintenek az emberek, poharanként egy ficcs. A teraszon zsúfolt tömeg fogyasztja a tízshillinges vacsorát, rózsalugasok alatt. És lampionok himbálóznak szerteszét. Egy szökőkút, színes fénnel megvilágítva. És uszoda! Erre figyelj, Clarence, hullámfürdővel! Röviden, a legnépszerűbb a maga nemében az egész országban, hihetetlen forgalommal.

Lord Emsworth elismerte, hogy ez egészen jól hangzik.

– Aranybánya – lelkesedett Galahad. – És tied a fele haszon, rongyos ötezer fontért. Alig hiszed, ugye?

Valóságos alamizsna. És szükségtelen, hogy most szúrd le a dohányt. Csak arra kérlek, írd egy levelet a keresztfiamnak, Bill Listernek, melyben megígéred, hogy a kellő időben kiguberálsz.

Lord-Emsworth a csíptetőjével kezdett játszani, jobbról balra ingatva magát, mint akit éppen valami enyhe szél óhajt megütni.

Rossz jel, borzongott Gally. Gyakran látott már igazgatókat csíptetőjükkel játszani, ha fedezetlen váltót akart beváltani.

– Nos, Galahad, nem tudom, nem tudom...

– Gyerünk, Clarence, gyerünk!

– Rengeteg pénz ötezer font.

– Az első év végén visszatérül. Említettem, hogy elsőrendű jazzband is lesz, orgonabokor mögé rejtve.

Lord Emsworth hullámozott, mint a tenger.

– Sajnálom, Galahad, de azt hiszem... Gally vidám kalóz-arca megfeszült.

– Rendben van – mondta. – Akkor figyeld meg a következményeket. Nem adom ki a nyakéket és mi történik? Dögvész, szerencsétlenség és kétségbeesés. Tipton felbontja az eljegyzést. Freddie felesége beadja a válópert.

– Micsoda?

– És szegény, öreg Freddie újra Blandings Castle-ba költözik, hogy itt tengesse el hátralévő szomorú napjait.

– Micsodaaaaa?

– Ez a legtermészetesebb megoldás. A megsebzett madár visszavergődik a régi fészkébe. Örülni fogsz Freddie-nek Blandingsben. Vigasza lesz öreg napjaidnak.

Lord Emsworth alatt megcsuszamlott az édes anyaföld. De csak egy szempillantásra. Kihúzta magát, felvette cvikkerét és határozott.

– Megyek és most rögtön megírom a levelet. Listernek hívják a keresztpádat?

– William Lister és a keresztfiam – mondta Galahad.
– L, mint Laryngitis, I, mint Ipecacuana, S, mint...

De Lord Emsworth már eltávozott.

– Hej, a szentségit! – sóhajtotta Galahad és homlokát legyezgette, mert kissé felhevült.

Hermione nővére szinte önkívületben pihegett. Szeme kidülledt és az arcán bíbor foltok tüzeltek.

– És most, talán – suttozta a lady – leszel szíves ideadni a nyakéket.

Rövid szünet. Mintha a tiszteletreméltó Galahad visszariadt volna attól, hogy valami fájót mondjon.

– Nincs nálam a nyakék, drága Hermioném.

– Jaj nekem!

– Sajnálom, nem az én hibám. Elmondom pontosan, mi történt – vallotta be Gally férfias megbánással. – Biztonsági okokból, arra az esetre számítva, hogy te kutatni fogsz, olyan helyre tettem, ami neked halványlila álmaidban sem jut eszedbe. Tegnap átadott nekem Plimsoll egy flaskát, hogy őrizzem meg, egy nagy, széles palackot...

Eddig jutott Gally, mikor a békés kerten egy megsemmisítő sikoly reccsent át. Lady Hermione most egy olyan szakácsnőhöz hasonlított, akinek ágyába egy kóbor kutya kilencet kölykezett.

– Tipton üvegébe tetted a nyakéket?

– Azt gondoltam, fenemód ravasz rejtekhely. De sajnálatomra, be kell vallanom, ellopták tőlem. Fogalmam sincs, kinél lehet.

– Én tudom! – hörögte Lady Hermione. – Tipton nekem adta! Mikor a szobámból kijöttem, találkoztam vele. Őrjöngő arckifejezéssel nyomta a markomba és megkért, őrizzem meg.

A hangja elhalt a sóhajban, mint mikor egy tört szív repedésén átfúj a szél.

- Galahad - nyögte a lady -, óriási szélhámos lehetett volna belőled.

- Sokan mondták ezt már - felelte Galahad könnyedén. - Nos, akkor minden megoldódott. Ha az az izé nálad van, odaadhatod Freddie-nek és ezzel kész. Mindenki boldog, a szerelmes ifjú szívek egymásra találtak, nincs semmi ok aggodalomra. Megyek és megnézem, hogyan marcangolja magát Clarence levélírás közben. Azután randevúm van a rózsakertben.

Elindult a kastély felé, mely méltán kiérdemelte a kedélyes jelzót, és Gally elsüllyedt, de mégis örök ifjúságának egyik dalát fütyülte, vidáman, élesen és hamisan.

Vége